

И ТРЕЛА

η τρελλα

Β' ΠΕΡΙΟΔΟΣ
ΜΑΪΟΣ 1980

Διευθύνεται από συντακτική
επιτροπή. Υπευθυνός συμφωνά
με το νόμο : Μ. Σαρρης

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

1. Αντι για εισαγωγή.....	I
2. Έδω ρολος-εκεί ρολος.....	2
3. Η Αντιψυχιατρική στη δεκαετία του 60.....	5
4. Αισωπου μυθοι.....	6
5. Η αντιψυχιατρική απομυθο- ποιημένη.....	9
6. Εξουσία - υπακοή : ένα πείραμα.....	II
7. Ψυχοφαρμακα.....	13
8. Το νομοσχέδιο για τα ελλ- ηνικά ψυχιατρεία.....	19
9. Οι τραβέστι για το νομο- σχέδιο περί "αφροδισίων"....	21
10. Η ψυχιατρικοποίηση στη Σοβιετική Ένωση.....	22
11. Το σχέδιο νόμου για την ιδρύση του ΕΚΕΔΥΨΑ.....	25
12. Αστυνομική καταπίεση ή νηπιακή καθήλωση.....	26
13. Το "εξπρες του μεσονυ- κτιού" ξαναζεί.....	27
14. Μαρτυρίες : πίσω από τους τοιχούς των φυλακών.....	29
15. Η "κίνηση για τα δικαι- ώματα των ψυχασθενών".....	32
16. Ψυχολογία - ψυχολογοί και η αντιστροφή μέτρηση....	34
17. Χρειάζεται θεραπεία η ψυχιατρική.....	36
18. Η ψυχιατρική και οι δια- φορές .. Αντί.....	38
19. Καλλιέργεια κοινοτήτων...	41
20. Για τη θεραπευτική κοι- νοτητα.....	41
21. Φωλία του ΚΟΥΚΟΥ - νοσοκομείο ΗΜΕΡΑΣ.....	44
22. Το κίνημα τρελλών της Δανίας.....	44

αντι για εισαγωγή

Ο μύθος της κοινωνικής απαξίωσης του "περιθωρίου", καταρρέει καθημε-
ρινα, φανερώνοντας τις δραματικές και τραγικές διαστάσεις των αντιρα-
σεων, τόσο της κοινωνίας που το δημιουργήσε όσο και του ίδιου του
εαυτού του. Το ενόρχητρομένο θεαμα της "αντιτρομοκρατίας", δεν είναι
παρα μια πρώτη φάση της αποσυνθέσης του μύθου που στηρίζει πανωστή
πολιτική σκοπιμότητα των κοινωνικών διαχωρισμών, τη φανταστική θε-
σμιση της Εξουσίας. Η λογική της "ενοτήτας" κοινωνία-περιθωριο δεν ει-
ναι διαφορετική από εκείνη της αφενής-δούλος, εξουσιαστής-εξουσία-
ζόμενος, που στο χέυει στη διαρκή παθητικοποίηση και τη διαιώνιση
της υποταγής στη Κρατική Εξουσία. Κι ενώ μέχρι σήμερα, είχαμε τη γλώ-
σα του "περιθωρίου" από τη μια, αδύναμη και αιμαρική, φυλακισμένη
στις εξορίες της κυριαρχής ιδεολογίας, να παραμένει στη ψευτολογική
της αντεπιβεβαίωσης κι από την άλλη, σαν μια κάποτε δυναμική, άμεση
προκλήση για οροεξαρτήματα της "ταυτότητας" των κοινωνικών διαχωρι-
σμών, η επιλογή από τις θεσμικές δυνάμεις καταστολής του νεού "θύμα-
τος" ερχεται ν' αποδείξει, σαν προδότη και δεδομένο, ότι η "ενοτητα αυ-
τη δείχνει ευθραυστή και ταχμένη στη καταστροφή. Ετσι βλέπουμε καθη-
μερινα, τους πιο φαύλους καταπιεστικούς μηχανισμούς του Κράτους, να
χρησιμοποιούνται για να "στήσουν" δικές και διωξείς εναντίον σε περι-
θωριοποιημένα άτομα και εντυπα καθ' ότι οι νόμοι της υπούλης θυσίας
- συναλλαγής των αφεντικών με τους υποταχτικούς τους, διατιμμημένες
συμφωνίες με τη προπαίδεια της Κρατικής Ασφαλείας και της ηθικής της
Αρχουσας τάξης, διακυβεύονται, απειλούνται, ανατρέπονται. Η αντιπληρο-
φόρηση των μαζικών μέσων αποχαυνώσης θα λειτουργήσει γι' άλλη μια
φορά, σαν ο αποτελεσματικότερος "εκλογικευτής" του συνειδησιακού ευ-
νοχισμού και ακρωτηριασμού των μαζών. Η επιχείρηση "τρομοκρατία" α-
ποκαλύπτει τις πραγματικές διαθέσεις της Εξουσίας. Ο ξεπεσμός του
μύθου ξεμπροστίζεται από το ξεπεσμό της "θυσίας". Η αναγκη για μια
άμεση και δυναμική απάντηση στη Κρατική τρομοκρατία γίνεται επιτα-
κτική. Οι "αδυναμίες" της προσπάθειας για συντονισμό και συνοχή
της οποιας δράσης, ίσως προσφέρουν πολύ περισσότερα στο Κράτος από
την απλή δυνατότητα ν' απαλλάσσεται από εκείνους που "επιλέγει", στο
μέτρο που επιθυμεί και που κρίνει σκαπιμο. Το Μάη του 68 οι τοίχοι
γράφανε: το προσωπικό είναι πολιτικό. Εμείς 12 Μηνδες μετά, επιμενο-
με να το αντιστρέψουμε. Είναι κείνος πια "στο σταδίο αυτής της γρα-
φής, που άλλοτε αναζητούσαν την εξήγηση της, να βρούμε το κανονισμα-
των λογαριασμών της" σε μια κοινή προοπτική για τη γενικευμένη αυ-
τοδιαχείρηση της επιθυμίας και της ανάγκης.

ΥΓ. "γλτκεια μου συμπλήρωση" σίγουρα το πολιτικό δεν είναι περιοδικό
αλλά το περιοδικό μπορεί να είναι πολιτικό και σίγουρα αυτό δεν ει-
ναι ένα "πολιτικό" περιοδικό. Και τι μ' αυτό; Η προοπτική για το:
ΠΕΡΙΟΡΙΟ : ΑΥΤΟΧΕΙΡΑΣ η ΘΥΓΗ παραμένει.

εδω ρολος

εκει ρολος

που ειναι ο ρολος

Φαίνεται κοινοτυπια καθε φορα που θες να μιλησεις , για καποιο φαινομενο ζωης,να αναφερεσαι στη κοινωνικη πραγματικοτητα. Ωστοσο οσο πιο κοινοτυπο ειναι,τοσο πιο πραγματικο αποδεικνυεται,πως η διαδιδασια και οι λειτουργιες αυτης της κοινωνικης πραγματικότητας ειναι εκεί - νες που καθοριζουν και τις συνθηκες οπου εμφανιζονται τα διαφορα φαινομενα της ζωης. θελω να μιλησω για τους ρολους,τις μειονοτητες,τον αποκλεισμο και τη περιθωριοποιηση και μου ειναι αδιαφορο να μη λαβω υπ'οψη μου τη κυριαρχη κοινωνικη διαδικασια του καπιταλισμου,κοινωνικη διαδικασια που επιτελεστηκε με αναλογο τροπο σ'ολα τα πριν απ'αυτον ιστορικα κοινωνικα συστηματα που βασιστηκαν στην καταπιεση και εκμεταλευση του ανθρωπου απο ανθρωπο.

Χαρακτηριστικα αυτης της κοινωνικης διαδικασιας ειναι η κυριαρχη ιδεολογια (γενικευμενα:η ιδεολογια της εκμεταλευσης και καταπιεσης,οι φορεις της-εκεινες δηλ. οι ταξεις,τα στρωματα,οι ομαδες,τα ατομα,που ειτε συμμετεχουν στο σχεδιασμο της,ειτε τη συντηρουν με τη συμπεριφορα τους-και οι τροποι με τους οποιους εξασφαλιζεται η διατηρηση και η διαιωνιση αυτης της ιδεολογιας με την συνειδητη ή μοιραια συμμετοχη των φορεων),οι κοινωνικοι θεσμοι και οι νομοι. Εδω χρειαζεται καποιο ξεκαθαρισμα σχετικα με τον καπιταλισμο. Ενω ειναι φανερη η κυριαρχια της αστικης ταξης σ'ολα τα επιπεδα της ζωης (παργωγη,οικονομια,ιεραρχια,κουλτουρα,κοινωνικες λειτουργιες) ωστοσο δεν μπορουμε να παραβλεψουμε το γεγονός της μεταφυτευσης της αστικης ιδεολογιας στις εκμεταλευμενες ταξεις και στρωματα. Το συστημα,για να συντηρηθει,χρησιμοποiei με ενα παραλληλο τροπο τον κατακερματισμο της εξουσιας,την ενσωματωση και την αλλοτρωιωση. Ετσι δηλ. , που ενω,για παραδειγμα,η οικογενεια,το σχολειο,η κοινωνικη ιεραρχια,ειναι αστικοι θεσμοι και τροποι ζωης, να γινονται ιδεολογικοι οροι ζψης απο τη μερια των εκμεταλευμενων,με τα χαρακτηριστικα της ηθικης και της υπεραμυνας.

Τη λειτουργια αυτη του συστηματος την εξασφαλιζει ο "μηχανισμος των κοινωνικων νομων και θεσμων", που επιβιωνεται απο τη πλατεια συμμετοχη του κοσμου στη κοινωνικη διαδικασια,χρηνη της "φυσιολογικητητας"αι της ασφαλειας της υπαρξης. Ετσι το σχεδιασμενο εγκυρο ή ακυρο,νομιμο ή παρανομο.επιτρεπτο ή απαγορευμενο,ηθικο ή ανηθικο,οπολο της αστικης κυριαρχιας,να μεταβαλλεται σε οποιο των μαζικων συνειδησεων,σε σημειο που η αστικη λογικη να χαρακτηριζει λιγο ή πολυ τις οψεις της καθημερινης ζωης και συγχρονως να αποτελει τη προϋποθεση για την εξασφαλιση καποιου σκαλοπατιου,στη σκαλα της κοινωνικης ιεραρχιας. Κι αφου με μια τετοια διαδικασια ενσωματωσης κατορθωνει το αστικο συστημα να συντηρει την ιεραρχια του,επιλεγοντας και αποκλειοντας "φυσιολογικα",διδασκει συγχρονως τον αποκλεισμο για οτιδηποτε θεωρει μη φυσιολογικο,"διαφορετικο" απο καθε τι κυριαρχο,"εγκυρο","νομιμο","επιτρεπτο","ηθικο".

Για να τελειωσουν καποτε οι ετικετες και οι ρολοι της κοινωνικης ιεραρχιας του αφεντικου,του μισοαφεντικου,του ανθυποαφεντικου,του υποαφεντικου,του μη αφεντικου,του κατω απο τη καταπιεση του αφεντικου,και να δωσουν τη θεση τους στους ρολους και τις ετικετες του κοινωνικου περιθωριου (φυσικα αδυνατοι,αιρετικοι,θηλυκα,ομοφυλοφιλοι,τρελλοι,λουμπεν,υποκοσμιοι).

Η πρωτη καθοριστικη προϋποθεση,που μπορει να οδηγησει στο κοινωνικο περιθωριο,ειναι η υπαρξη στα κοινωνικα

κα μας μυαλα,της αντιληψης της "μειονοτητας" με ποσοτι κα η ποιοτικα κριτηρια ιδιαιτεροτητας σε αναφορα με εκεινο που εχουμε μαθει να θεωρουμε "φυσιολογικο" και που συνηθως συμπτει με τη κυριαρχη "πλειονοτητα". θε ωρω πολυ ψευτικο και συγχρονως υποπτο και υπουλο να οριζεται η καταγωγη της "μειονοτητας",σε φυσικες λειτουργιες. Ο αντικειμενικος κοσμος της φυσης δειχνειναι τιποτα αλλο παρα μια πλουραλιστικη εκδηλωση ιδιαιτεροτητων σε ΒΙΟ-ΛΟΓΙΚΕΣ σχεσεις,ενω η αντιληψη της "μειονοτητας" δημιουργειται απο ενα υπαρξιστικο θεσμο συμφωνα με τον οποιο,ενα ομαδικο συνολο αναλογων ιδιαιτεροτητων ζητα να επιβληθει και να κυριαρχησει σε ενα αλλο συνολο διαφορετικων ιδιαιτεροτητων,προκειμενου να το χρησιμοποιησει. Η ιδεολογικοποιηση ερχεται να δικαιολογησει τη πραξη βιας και ανταγωνισμου με ηθικους νομους και θεσμους που διαιωνιζονται για να προφυλαξουν τα "φυσιολογικα" χαρακτηριστικα της ζωης.

Για να μιλησω πιο συγκεκριμενα:ο μαυρος στην Αμερικη χαρακτηριστηκε με την ετικετα της μειονοτητας απο την επιθυμια του κυριαρχου ποσοτικα λευκου να τον χρησιμοποιησει για δικα του οφελη,ενω συγχρονως το μαυρο χρωμα ή αλλες ψυχοδιανοητικες ιδιαιτεροτητες του νεγρου υ οριοθετηθηκαν "ταπεινες",προκειμενου να συνθησουν το ρατσισμο σαν ηθικη ιδεολογια της πραξης και συγχρονως ιδεολογια προκειμενου να διατηρηθει η κυριαρχια.

Η μειονοτικη καταδικη του ομοφυλοφιλου γινεται προκειμενου να μην διαταραχτει η κυριαρχια του φαλλοκρατικου ανδρισμου. Ενωσυγχρονως αποδεικνυεται η ομοφυλοφιλικη "αιρεση" στον αντιποδα της "φυσιολογικητητας", με σκοπο τη διαιωνιση αυτης της κυριαρχιας. Σε σχεση μετο παραπανω λογο ο μειονοτικος προσδιορισμος της γυναικας σαν σεξουαλικου αντικειμενου σε μια πραγματικοτητα που ειναι ολοτελα αντρικη,χρησιμοποιει στην αδιαταραχη διαιωνιση της.

Αναφερθηκαν στα παραπανω παραδειγματα οχι γιατι ειναι τα μοναδικα,αλλα γιατι με ανησυχησε το γεγονός οτι προκειται για μειονοτικες ετικετες σε ποσοστα που ξεπερνουν εκατονταδες χιλιαδες,ακομη και εκατομμυρια. Αυτο δεν σημειναι βεβαλα πως ειναι δυσκολο να συναντησεις αναλογα παραδειγματα στη καθημερινη ζωη,οπουδηποτε το κυριαρχο επιβαλλει το "διαφορετικο",οπουδηποτε υπαρχει "μη φυσιολογικο" κατω απο το "φυσιολογικο". Και νομιζω πως η καθημερινη ζωη εξαντλειται σε τετοια γεγονοτα.

Συμβαίνει απο την αλλη μερια η ιδια η φυσιολογικητητα να χαρακτηριζει μειονοτητες πρην "φυσιολογικα" της κομματος και να τα οδηγει στο περιθωριο ή να περιθωριοποιουνται πρην "φυσιολογικοι" αντιδρωντας εναντια σου τη τη "φυσιολογικητητα".

Ενωω πως η κοινωνια μας,κανοντας τη τακτικη της θυσιας για να εξευμενισει το ιδιο της το μυαλο και να αποδειξει συγχρονως την αθωωτητα της,αποδιοπομνυει τον "τρελλο" στα ιδρυματοποιημενα ασυλα και στη δυναχεια του δινει "χαρτι περιθωριου",καταδικαζοντας τον,ειτε στο περιθωριο της επιβιωσης,στο κελλι του ιδρυματος,ειτε στο περιθωριο της ζωης,στο κελλι της ετικετας.

Αλλοτε παλι καβαλλει την ευθυνη της απεναντι στον υποκοσμο,τους λουμπεν,τους φυλακισμενους,χρησιμοποιωντας τους,ειτε για να της επιτελουν κοινωνικο εργο (πορνες),ειτε για να της αποδιδουν τα σφαγια της τακτικης θυσιας. Γιατι ακριβως η καλλιτερη διατηρηση της γινεται με την αγορα του περιθωριου της,ετσι που αν αναγκαζει-διακινδυνευοντας φυσικα-προς ρην περιθωριοποιηση,νατην εξαγοραζει,αποτρεποντας τη διαλυση της.

Χωρις να μπαινω στη λογικη του ποιος επηραζει ποιον δηλ. η μακροκοινωνικη συμπεριφορα τη μικροκοινωνικη ή το ανταθετο,δεν θαθελα να μιλησω για αφηρημενους διαβολους,που σχεδιαζουν και εκτελουν τις διαδικασιες του αποκλεισμου και της περιθωριοποιησης. Επειδη ακριβως νομιζω,πως αυτα τα φαινομενα ειναι εσωματωματοποιημενα στοιχεια της ομαδικης διαδικασιας,που χαρακτηριζει τη καθημερινη ζωη,και που ειναι στηριγμενη σε ανταγωνιστικους και κατα συνθηκη ιεραρχημενους ρολους,ειτε αυτη η διαδικασια ειναι η οικογενεια,ειτε ομαδα ευρυτερη,ειτε μικροκοινωνια,ειτε μακροκοινωνια.

Ο ανταγωνισμος βασικη εκδηλωση της ενσωματωμενης τασης για εξουσια,γινεται αλλοτρωιουμενη συνθηχεια στο σημερινο αποκεντρωτικο συστημα εξουσιας,ετσι δηλ. που το

καθε μελος της κοινωνιας να ειναι συγχρονως θυμα και θυτης,οσον αφορα τους ιεραρχικα κατωτερους και ανωτε - ρους του,αν εξαιρεσει κανεις τη διευθυντικη ελιτ στο ανωτατο σκαλοπατι της ιεραρχιας. Ξετοια δομηση των ρολων,ξεπερνωντας τα ταξικα ορια,αναπαράγεται αναμεσα στα μελη,ακομη και στις καταπιεζομενες ταξεις,σαν εσω - τερικευμενος ομαδικος τροπος ζωης με τη βαρυνουσα ιδεο λογια και ηθικη του κεφαλαιου. Στην πραγματικοτητα δηλ. μιλαμε για μια ομαδικη διαδικασια που επιτελεται ανα - λογα οδλα τα κομματα της κοινωνιας με εσωτερικευμενη ιδεολογια,την ιδεολογια του κεφαλαιου.

Η ομαδικη συνυπαρξη,που χτιζεται σε ανταγωνιστικα πλαίσια εχει ουσιαστικα καταργησει καθε εννοια συλλογι τητας,καθε εννοια επικοινωνιας. Αντιθετα η ομαδικη συ - μπεριφορα,εκδηλωση "κατ'εικονα και ομοιωση" μιας τετοιας ομαδικης λειτουργιας,θελει να επιβαλλει εκεινο το ρυθ - μο και το μοντελλο της ζωης,οπως το εχει εσωτερικευμε - νο μεσα απο τους μηχανισμους της ομαδας. Σε τετοιες συ νηκες δηλ. η συμμετοχη στην ομαδικη ζωη εχει στερηθει καθε δυνατοτητα επιλογης,καθε λογικη απελευθερωμενης πραξης,ενω η βιαη ενταξη στις ομαδικες διαδικασιας,γι νεται με τους μηχανισμους της αφομοιωσης και της ενσω - ματωσης.. Το τιμημα ειναι η αλλοτρωπιση,αποξενωση δηλ. απο τις αμεσες βιωματικες λειτουργιες με τη πραξη της μεταθεσης τους σ'ενα απροσωπο συστηματοποιημενο συνολο θεσμων,που αναπτυσσεται παραλληλα με την ομαδικη διαδι - κασία.

Σαν ουσια αυτο το συνολο των θεσμων δεν ειναι τιπο - τα αλλο απο ενα κωδικοποιημενο συστημα αξιων και λει - τουργιων,εφευρεμενο για τη διατηρηση της ομαδικης δια - δικασιας. Σαν τετοιο ειναι επομενο να επικαλειται ηθι - κες νομοτελειες,προκειμενου να τεθει αξιωματικα αυταπο δεικτο,απειλωντας με αμειλικτες τιμωριες την αμφισβητη ση του.

Η συμπεριφορα του καθε μελους της ομαδας αναγεται στην εσωτερικευση αυτων των θεσμων,ενω η καθημερινη του πρα ξη γινεται για την επιβεβαιωση τους μ'ανταλλαγμα τη π - ροσωπικη του ασφαλεια. Η συμμετοχη στην ομαδικη λειτου ργια καθοριζεται κατ'εξοχην απο το "υπερεγω",ενω η ατο μικη πραξη αφου διωσει τη πορεια:συνειδητο-ασυνειδητο

εσωτερικευμενη ομαδικη συνειδηση,ξαναγυρνει στην επι - βεβαιωση της συμπεριφορας της ομαδας,που τωρα οι νομοι της δεν ειναι πια οροι διαβιωσης και συμβιωσης,αλλα ο - πλα διατηρησης και αμυνας.

Μια πιθανη αρνηση συμμετοχης ή αμφισβήτησης της κυ - ριαρχης ομαδικης διαδικασιας απειλειται με αποκλεισμο απο ολα τα μελη της ομαδας,που εν τω μεταξυ εχουν εσω - τερικευσει ενα κοινο τυπο συμπεριφορας. Αλλοτε πάλι να αποκλειει τα ιεραρχημενα χαμηλοτερα στρωματα της,προσ - φεροντας τα εξιλαστήρια θυματα της δικης της διατηρη - σης.

Παντως και στη μια και στην αλλη περιπτωση,η ομαδα εφαρμοζει ταχτικες αποκλεισμου,προκειμενου να αντιμετω πισει δικες της ευθυνες. Ετσι ξεφορτωνεται πιο ευκολα, οτι της ειναι ενοχλητικο ή περιττο,εξασφαλίζοντας την δυνατη πλατυτερη συμπαρασταση των μελων της,με την επι κληση των εσωτερικευμενων ηθικων αξιων. Η καταξίωμενη τιμωρια ειναι ο αποκλεισμος,ενω ο διαγνωστικος φακελλος ειναι ζητημα απλης εφευρεσης ετικεττων:επικινδυνος,ανι κανος,αχρηστος,παραιοικος,διεστρεμμενος,παραιοτο,αντι - κοινωνικος..... Ο ρατσισμος,ο πουριτανισμος,ο καθη μερινος φασισμος,υψωνονται σε υπερτατες αξιες,ενω η "α ποδοπομπηση των τραγων" αποτελει την υπερτατη ηθικη πραξη.

Οι διασασεις του αποκλεισμου ποικολουν απο τον απ - λο χαρακτηριςμο αφορισμου μεχρι την ολοκληρωτικη εξολο θρευση,συμπεριλαμβανομενης της διαδικασιας της περιθω - ριοποιησης. Δεν μιλαω μονο για περιπτωσεις αρνησης συ μμετοχης ή αμφισβήτησης της κυριαρχης κοινωνικης διαδι - σιας,ουτε για περιπτωσεις που η ιδια η κοινωνια στερει τη κοινωνικη ταυτοτητα μελων της,προσφέροντας θυσια δι ατηρησης,αλλα ακομη για περιπτωσεις,που η κοινωνια δεν ανεχεται με το ετσι θελω καποια στρωματα της που διαμο ρφωνουν το δικο τους τροπο ζωης. Ο "φυσιολογικος" βγα - ζει το αχτι της δικης του εκλωβισμενης επιθυμιας για ζωη. Φοραει τον καθωσπρεπιςμο σ'ολες τις εκδηλωσεις της ζωης και κανει "πολεμο" μ'οτι δεν οριζει καθωσπρεπει. Αλλοτεπαλι αναγκαζεται να βρει εκεινους που θα πληρωσω υν τη δολιοτητα της ζωης του.

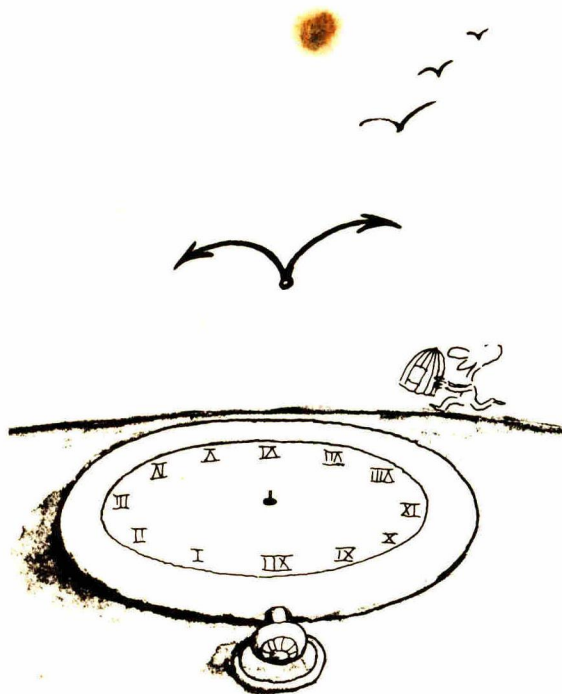
Ετσι λοιπον η περιθωριοποιηση ξεκινει απο την ιδια την καθημερινη πραξη σαν φασισμος,για να φτασει στην ολοκληρωτικη στερηση της κοινωνικης ταυτοτητας των ανε πιθυμητων. Σε σημειο δηλ. που το κοινωνικο περιθωριο να ζει μεσα στην ιδια τη κοινωνια αλλα εξω απ'αυτην,αναλο γα με το ποσο καποιος ή καποιοι ειναι ανεπιθυμητου.

Στη πραγματικοτητα η κοινωνια επιχειρει επικινδυνη πραξη,με την αμεση απειλη,να γυρισει εναντια της,ωστο - σο ομως κατηρθωνει να εξαγοραζει το περιθωριο της,χρη σιμοποιοντας το εκδουλευτικα,ειτε σε λειτουργιες που δεν επιτελει,ειτε για τη θεαματικη δικαιοψη της.

Τα ιδια τα περιθωριοποιημενα ατομα ή ομαδες,απο δυ - ναμει εξεγεμενα στοιχεια,ειναι ευκολο να εξαγορασθουν οσο οικειοποιουνται τη περιθωριακη τους ετικετα,οσο δεχονται το περιθωριακο τους ρολο. Η ενεργητικοτητα τους διοχετευεται στη δημιουργια γκετοποιημενων τροπων ζωης,που εκφραζουν σιγουρα τη κοινωνικη τους αντιθεση, στερημενοι ομως απο οποιαδηποτε δυναμικη εξεγερσης. Οι τροποι της κυριαρχης κοινωνικης διαδικασιας μπουρουν να αναπαραχθουν με υποκειμενα πια τα ιδια τα περιθωριοποι ημενα ατομα.

Η γοητεια του περιθωριου ειναι μαναχα θεαματικη,για τι η περιθωριοποιηση ειναι αποκλεισμος,στερηση της αυ - τονομης εκφρασης και της ελευθερης πραξης.

Απο την αλλη βεβαια η λυση δεν ερχεται με την επανε νταξη στη "καθωσπρεπει φυσιολογικότητα". Γιατι ακριβως μιας και το περιθωριο ειναι δημιουργημα της κοινωνιας, η καταστροφη του περιθωριου γινεται με τη καταστροφη της κοινωνιας.

BERNARD

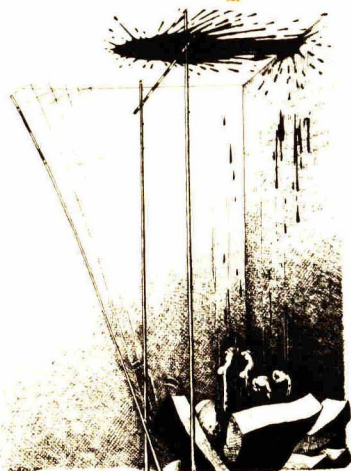
Η ΑΝΤΙΨΥΧΙΑΤΡΙΚΗ ΣΑΝ ΚΙΝΗΜΑ

ΣΤΗ ΔΕΚΑΕΤΙΑ ΤΟΥ '60

Στη διάρκεια δυο αιώνων ιστορίας της ψυχιατρικής οι μέθοδοι αντιμετώπισης της τρέλλας δεν έπαψαν ποτέ να υποβάλλονται σε κρίσεις και τροποποιήσεις. Στο όνομα μιας μεγαλύτερης κατανόησης του ψυχικού κόσμου του ανθρώπου, επηρεασμένη από το ρομαντισμό και τις ανθρωπιστικές ιδεολογίες, από τα κινήματα της διανοητικής και τις πολιτικές κρίσεις, η εικόνα της τρέλλας άλλαζε από εποχή σε εποχή. Μ' αυτή την έννοια αντιψυχιατρικές ιδέες υπήρχαν κιόλας από τον 19ο και 18ο αιώνα, όπου με ταρρυθμιστές ψυχίατροι ελευθερώναν τους αλυσσοδεμένους τρέλλους και τους χαιρετιζαν σαν πολίτες ή άλλοι προχωρούσαν ακόμα παρα πέρα, πειραματιζόμενοι το σύστημα των "ανοιχτών θυρών" και του "μη καταναγκασμού". Όμως δεν θάταν καθόλου υπερβολή να λεγαμε ότι η αντιψυχιατρική που εμφανίστηκε στις αρχές της δεκαετίας του 60 δημιούργησε τη πρώτη μεγάλη κρίση της ψυχιατρικής, κι αυτό γιατί είχε τα χαρακτηριστικά ενός μαζικού κοινωνικού κινήματος, έχοντας παράλληλα ένα πολιτικό χαρακτήρα.

Η ιστορία αυτή, με τη μικρή της διάρκεια, ξεκίνησε με την εμφάνιση ωρίσμενων ιατρικών ομάδων στις αρχές του 60, που αρνούνταν τις πατροπαράδοτες ερμηνείες της ψυχιατρικής επιστήμης για τη τρέλλα, ωδηγηθιαν σε μια άλλη, γι' αυτήν και τις αιτίες της, μέσα από μια πορεία έρευνας και επανεξέτασης των προσωπικών και οικογενειακών καταστάσεων των στιγματισμένων τρέλλων, (Αγγλία - Αινγκ, Κουπερ/Ιταλία-Μπαζαλία, Τζεβρίς).

Παρ' όλο που το πεδίο δράσης τους, στην αρχή, περιοριζόταν μέχρι τους τοίχους καποιου ιδρύματος, όμως τα συμπεράσματά τους απλώθηκαν έξω απ' αυτούς με μια ταχύτητα απροσέμη. Σαν έννοια και σαν πρόβλημα προς λύση η τρέλλα πεταχτηκε πάνω από το ζουλομανδία της, μ' ένα ζηλευτό αλμα, για να πεσει μόνος πια στη κοινωνία, όπως

το αλμα του αλτή, που στηριγμένος στο πλαστικό του κονταρι, πεταγεται πάνω για να πεσει μόνος πια στο στρώμα. Σπάζοντας τα δεσμά της συνεχείας, που τη κρατούσαν κλεισμένη στην απομόνωση, ξεναβρίζει τη φύση της, και αντιμετωπίζεται σαν κοινωνικό-πολιτικό πρόβλημα όλων αυτών πουταν κλειδωμένοι πίσω από το τοίχο του ιδρύματος και όλων αυτών που την είχαν κλειδωμένη μέσα τους.

Προς το τέλος του 60 κυκλοφορούν σε μια σειρά από βιβλία και οι θεωρητικές εκφράσεις αυτών των εμπειριών. Το 68 κυκλοφορεί το βιβλίο του Κουπερ "Ψυχιατρική και Αντιψυχιατρική", που εισάγει και τον όρο Αντιψυχιατρική. Πρήγορα αυτός ο όρος θα καθιερωθεί σαν την εκ-

φράση αυτού του ρεύματος, αν και δεν θα απαρυγει τους μύθους και τις παρερμηνείες, που θα του συσσωρευτούν με το πέρασμα των χρόνων.

Μεσα από τα προβλήματα της οικογενείας των ονομαζόμενων τρέλλων θα πιαστούν τα προβλήματα αυτής της ιδέας της οικογενείας για τη φύση της και το κοινωνικό της ρόλο. Θα ξεφυγει από τα στεγανοποιημένα και διαχωριστικά συνόρα καποιας οικογενείας καποιου αρρωστού, και θα αγκαλιάσει τα αναλόγα προβλήματα ενός ολό και περισσότερου κόσμου "φυσιολογικών".

Το ίδιο θα γίνει μέσα από τη πάλη εναντία στο καταστατικό "θεραπευτικό" μηχανισμό του ψυχιατρείου, την ιεραρχική του δομή και την εσωτερική του λειτουργία. Από κει θα βγουν τα προβλήματα του κοινωνικού ρόλου του ψυχίατρου, ο πολιτικός χαρακτήρας της ψυχιατρικής, η σχέση της με τη πολιτική εξουσία. Σε τι είδους κοινωνία ζούμε, ποιες είναι οι αξίες και τα μοντέλα συμπεριφοράς με τα οποία μας ανατρέφουν και μας διαπαιδαγωγούν, πώς και από ποιον μας επιβάλλονται, τι θάνασμο αποτελέσματα μας δημιουργούν, τα αποδεχόμαστε, τι κάνω εγώ από δω και πέρα; Τέτοιοι είδους ερωτήματα θα εμφανιστούν στο χώρο της ψυχικής αρρώστιας. Θα αποτελέσουν ερωτήματα κλειδιά για τη κατανόηση, την ερμηνεία κ' την απελευθέρωση του τρέλλου και συναμα της τρέλλας. Μέσα από το δρόμο της η τρέλλα θα πετάξει τη μάσκα που της φορέσαν με τη βία, φυσική και θεραπευτική, γιατροί κ' δικαστές, αστυνομία και κράτος - τη μάσκα της αρρώστιας - για να συναντήσει την αιτία της - τη κοινωνία - και να διεκδικήσει πλέον τη λύση της στο πεδίο των μαχών σα κοινωνικό-πολιτικό πρόβλημα.

Σ' αυτό ακριβώς το σημείο διαφοροποιείται η αντιψυχιατρική αυτής της περιόδου από εκείνη στις αρχές του 19ου αιώνα, αμέσως επηρεασμένη από τον ρομαντισμό και τον ανθρωπισμό. Κατάρτισε να αποκτήσει ένα ιδεολογικό πολιτικό χαρακτήρα, βοηθούμενη σημαντικά επι πλέον από ένα άλλο παραγοντα, εξω απ' αυτήν την ίδια: η κοινωνική κατάσταση και το πολιτικό κίνημα της δεκαετίας του 60. Η περίοδος εκείνη σηματοδεύτηκε από τη "πολιτιστική επανάσταση", μαζικό φαινόμενο πρωτογυρω στην ιστορία του. Τοσο στη διάρκεια του 68 όσο και αμέσως μετά, σε μαζικό επίπεδο, εκφραστηκε από τη μεριά κυρία της νεολαίας μια πολιτική ανάγκη που είχε σα περιεχόμενο τη πάλη εναντία στους θεσμούς (εργοστάσιο, οικογένεια, σχολείο) τη κριτική εναντία στην ουδετερότητα της επιστήμης, τη κριτική εναντία στο πατροπαράδοτο καθημερινό τρόπο ζωής. Ήταν μια ιστορική στιγμή, που το προσωπικό, για πρώτη φορά με τέτοιο τρόπο, συναντούσε το πολιτικό. Ήταν μια εποχή που οι καταστημένες αξίες της καθημερινής πολιτικής ζωής δοκιμάζαν μια πρώτη τους αμφισβήτηση, από ένα σημαντικό κομμάτι νέων αγωνιστών. Να τολμάμε να μιλάμε με βάση τη δική μας πρακτική και εμπειρία, να αρνούμαστε οποιονδήποτε Μανδρινό και Ποντιφικά, να βαζουμε ανοιχτά το πρόβλημα. Ήταν εκείνη η στιγμή μεσα στην ιστορία όπου η αμεσότητα στις σχέσεις μας, από τέλουςσε μια καθοριστική ανάγκη ζωής.

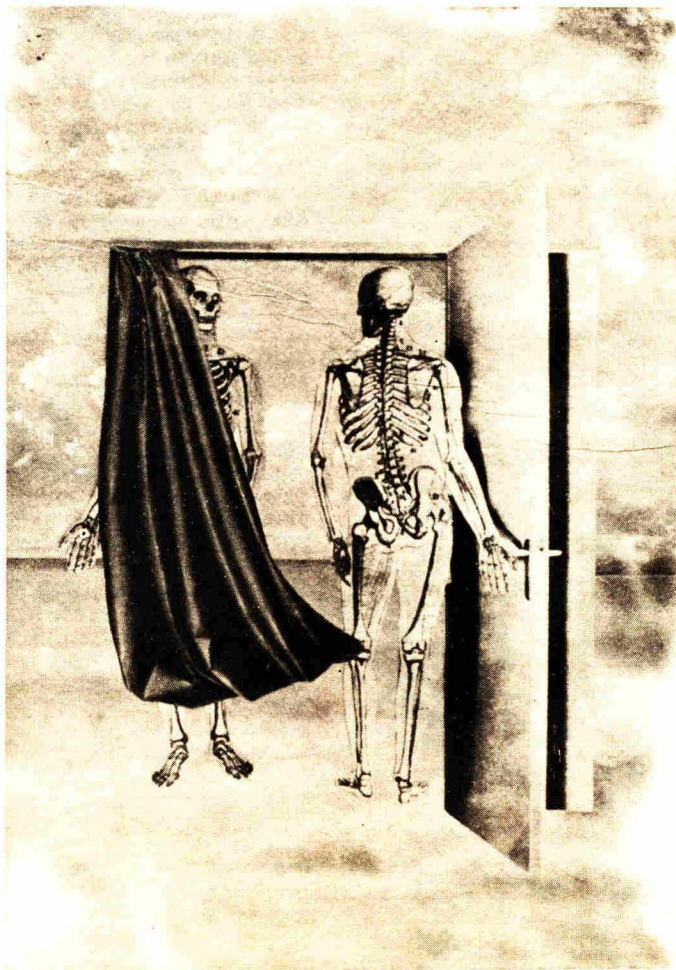
Ενα από τα κυρία χαρακτηριστικά αυτού του κινήματος ήταν ο αντι-ιεραρχικός του χαρακτήρας, η πάλη εναντία στις ιεραρχικές δομές και σχέσεις εξουσίας και καταπίεσης. Τέτοιο χαρακτήρα θ' αποκτήσει και η Αντιψυχιατρική σα δυναμική αντίσταση στη ψυχιατρική καταπίεση. Σαν ιστορικό κίνημα η αντιψυχιατρική ήταν ένας αγώνας εναντία στο θεσμό του κλειστού συγκεντρωτικού ψυχιατρείου και την αυτεπαγγέλτη ψυχιατρική εξουσία. Μέσα από την καταγγελία της παραδοσιακής ψυχιατρικής των Ασυλίων σα σύστημα εξουσίας η αντιψυχιατρική της δεκαετίας του 60 απεβλέπε στο να καταδείξει ότι οι "αυτονόητες αλήθειες" πάνω στις οποίες στηρίζεται η ιδεολογία της καθημερινής ζωής δεν είναι παρα αλλοτριώμενες και θανατηφόρες. Κι ακόμα στο να σπάσει τη συνομα της σιωπής γυρω από το τοίχο του ιδρύματος και να καταδείξει τη παρουσία ενός άλλου κόσμου - του κόσμου των ιδυμάτων - όπου η θεραπευτική βία έχει σα στοχοτήν εξόντωση και τον έλεγχο των αποβλήτων αυτής της κοινωνίας. Τα ψυχιατρεία μπορούν να πουν πολλά γι' αυτή τη κοινωνία, όπου ο καταπιεζόμενος απομακρύνεται ολό και περισσότερο από τη συνειδητοποίηση των αιτιών της καταπίεσής του.

χιατρικής. Γιατί από μια τη μια θ' αποδειχτεί ότι στη πραχτική είναι ουσιαστικά αρρηκτά δεμένη με τη ψυχιατρική, κι απ' την άλλη, ότι η "ανατρεπτικότητα" της εξανεμίζεται σε νεφελώδεις σφαίρες ιδεών αποστασιοποιημένων, και αντικειμενοποιημένων, κι αυτό ισχύει τόσο όσο αφορά τη "βαρεία" κουλτούρα, πλασσαρισμένη απ' τους μεγάλους Ιεράκτες της Γνώσης, όσο και στο επίπεδο της κουλτούρας του επαρχιωτισμού και καφενείου. Οι λέξεις έχουν χάσει κάθε νόημα, οι έννοιες εκφυλίζονται με λεπτεπιλεπτες ή χονδροειδείς χρήσεις, το ντελιρίο της κουλτούρας ή η κουλτούρα του ντελιρίου, ίδια γευση πάντα, και πανω απ' όλα κουλτούρες του σύρμου.

Σ' αυτό το ευρύ φάσμα ψυχοκαταναλωτισμού, τοποθετείται και η αντιψυχιατρική. Με λίγη εξασκήση, καταλλήλα βιβλία και παρεες, ευκόλα κανείς σήμερα καταξιώνεται σαν ένας σοβαρός έμπορος των ψυχών. Καλυπτοντας εντεχνα τρυπες και ανασφαλεις, αλλά ταυτογχρονα και μια ζωή μιζερία, τα ίδια και τα ίδια, αυτοχειρας και θυτης από ένα σημείο και περα είναι πλέον θέμα προσωπικής επιλογής.

Παραγοντας "αντιψυχιατρικές" θεωρίες οι εξ' έμπερ του είδους, δεν αποπροσανατολίζουν απ' όλα, εκμεταλλευόμενοι τη πολιτική ευαισθητοποίηση της νεολαίας απέναντι στην ιδεολογία της ετικεττας, αλλά δημιουργούν ταυτογχρονα και το υποβαθρό εξήινο, που ανοίγει την εξαπλώση της νέας ψυχιατρικής σε κοινωνικό επίπεδο. Η από κεντροθετηση και περιφριοποίηση είναι το κυρίαρχο μοντέλλο της ψυχιατρικής οργάνωσης. Ο στόχος πια δεν είναι: ο άμεσος έλεγχος της εκτρεπομένης συμπεριφοράς μιας "χουφτας" αποβλήτων, πραγματοποιούμενος με την εξορία τους στο ανοιχτό λειβαδι, μακριά από τις πυλεις της "χάμενης πολιτείας", ούτε παραλλήλα ο έμμεσος έλεγχος των "φυσιολογικών", στο επίπεδο της

καθημερινής συμπεριφοράς, στηριζόμενος πανω στις παραδοσιακές αξίες για τη ψυχική υγεία. Για το δοσμένο κοινωνικό στήμα είναι πια οπισθοδρομικό και επικινδυνό το να έμμενει σ' όστις παραπάνω μεθόδους καταδυναστεύσης, απόμωιωσης κι αποδοχής του. Οι καιροί αλλάζουν και αναγκάζεται το ίδιο, για να διατηρηθεί αποτελεσματικότερα στην εξουσία, να ανανεώνει τους κοινωνικούς θεσμούς που το στηρίζουν. Στο χώρο της καθημερινής συμπεριφοράς και ιδεολογίας—αχιλλειος πτερνα— η ψυχιατρική ιδεολογία θ' αναλάβει να παίζει ένα από τους πρώτους ρόλους. Ο στόχος τώρα αλλάζει. Η έμμεσότητα στον έλεγχο της καθημερινής κοινωνικής συμπεριφοράς (παλιό ψυχιατρικό μοντέλλο) μεταλλάσσεται σε άμεσότητα, μεταλλάσσοντας τους σχετικούς θασμούς. Η ψυχιατρικοποίηση των κοινωνικών προβλήματων—κοινωνική ψυχιατρική—θα είναι τώρα ο στόχος. Μοντέρνοι ψυχίατροι, ψυχολόγοι, κοινωνιολόγοι, όλοι—πυροσβεστες οποιαδήποτε εκτροπής ή ρήξης—θα έχουν σαν σκοπό την ατομικοποίηση, το φετιχισμό και την μοιρολατρική αποδοχή της αρρωστίας του πολιτισμού—της κοινωνικής νευρώσης, της νευρώσης που δημιουργείται από το εργοστάσιο, το σχολείο, την οικογένεια. Κεντρικά νοσοκομεία—κατα γεωγραφικούς νομούς, κάθε νοσοκομείο θα διακλαδίζεται σε τομείς, σύμφωνα με το πληθυσμό ανά περιοχή, κάθε τομέας θα περιλαμβάνει συμβουλευτικά κέντρα ψυχικής υγείας, που θα απλωθούν σαν μανιτάρια σε κάθε συνοικία (νοσοκομεία ημερας, θεραπευτικές κοινότητες, κέντρα εργασιοθεραπείας, ακόμα και μικρά ψυχιατρικά ιδρύματα), όλα τα παραπάνω θ' αποτελέσουν το οργανωτικό πανόραμο της μοντέρνας ψυχιατρικής. Ο ψυχίατρος σε κάθε σπίτι, το σαβουαρ—βιβρ σύμφωνα με το κατά ψυχίατρον ευαγγέλιο, θ' αποτελέσουν το ολικό πανόραμα της νέας ψυχιατρικής.

Η ΑΝΤΙΨΥΧΙΑΤΡΙΚΗ ΑΠΟΜΥΘΟΠΟΙΗΜΕΝΗ

Nt. Κανερ

(Απάντηση στο άρθρο του G. Jervis «Ο ΜΥΘΟΣ ΤΗΣ ΑΝΤΙΨΥΧΙΑΤΡΙΚΗΣ»
ελλ. έκδ. ΣΤΟΧΑΣΤΗΣ)

Σε ένα μεγάλο και ενδιαφέρον άρθρο, δημοσιευμένο στα QUADERNI PIACENTINI με τον τίτλο "ο μύθος της αντιψυχιατρικής", ο Τζιοβαννί Τζεרבίς ξαναπιάνει το πρόβλημα της αντιψυχιατρικής σε σχέση με την ψυχιατρική και με τρόπο περιεκτικό αλλά και σαφή ταυτόχρονα, με τη μη ψυχιατρική. Επειδή υπήρξα υπευθύνος στην εισαγωγή αυτής της λέξης στις πολεμικές της δεκαετίες του '60- μέσα από την εκφραστική μερικώς πραχτικών και θεωρητικών βάσεων στο "ψυχιατρική και αντιψυχιατρική"- θαθελα τώρα σε συντομία ν' απελευθερώσω αυτό τον όρο από μερικές από τις παρεξηγήσεις και τους μύθους που αναπτυχθήκαν γύρω του.

Τέτοιοι μύθοι και παρεξηγήσεις μπορούν να βρεθούν σε πολυαριθμα βιβλία "αντιψυχιατρικής", που έχουν πολύ μικρή σχέση, τόσο από κοντά όσο από μακριά, μ' αυτό που πρωταρχικά αυτή η αποψη ήθελε να εκφράσει. Βιβλία που δεν κάνουν ν' τιποτα άλλο απ' το να καταξιώνουν τις πραχτικές της φιλελευθέρης και αστικής ψυχιατρικής μέσα από μια "ρομαντικοποίηση" της τρέλλας. Στην καπιταλιστική κοινωνία δεν υπάρχουν "ωραία ταξίδια" μέσα από τη τρέλλα και δεν μπορείς να ενθαρρύνεις κανένα να κάνει ένα "ωραίο ταξίδι", υπάρχουν απλά λαθός απομιμήσεις τρέλλας, εμφανιζόμενες σαν "θεραπευτικές υποκατάστασης" στη Καλιφόρνια και αμέσως αντικείμενο μαζικών εξαγωγών. Σε άλλες κοινωνίες όπως η Δαχόμη -που αυτή τη στιγμή είναι το θέμα ενός κυκλού εκπομπών της Ιταλικής τηλεόρασης- η τρέλλα θεωρείται μια φυσική και μερικές φορές απαραίτητη εξέλιξη, η οποία έχει την αρχή της και το τέλος της στο περικυκλωμένο της παραδόσης.

Υπάρχει μια διαλεκτική που πάει από τη ψυχιατρική στη μη ψυχιατρική μέσα από τη αντιψυχιατρική, και αυτή η διαλεκτική είναι στενά δεμένη μ' αυτή της παλης των ταξέων. Αυτό δεν σημαίνει ότι στοιχεία που αναλογούν σ' αυτές τις τρεις κατευθύνσεις, δεν μπορούν να συνυπαρξουν σε μια χώρα στο μεταβατικό στάδιο απ' το καπιταλισμό στο σοσιαλισμό, όπως επίσης δεν σημαίνει ότι ο αγώνας γίνεται αυτομάτως περιττός στις σοσιαλιστικές χώρες στο επίπεδο του εποικοδομηματος. Πράξεις της μη ψυχιατρικής παίρνουν μέρος στη κοινωνική επανάσταση εναντίον σ' όλες τις δοσμένες μορφές της θεσμικής καταστολής (στο εσωτερικό της οικογένειας, σχετικά με τη κατάσταση των γυναικών και της καταπίεσής τους, στα σχολεία, στα δικαστήρια, και στις φυλακές, στα εργοστάσια, κτλ- όπως ακριβώς στους τομείς ελέγχου της δημοσίας υγείας), μια κοινωνική επανάσταση που πρέπει να προηγηθεί να συνοδεύσει και ν' ακολουθήσει τη πολιτική επανάσταση εναντίον στη καταπίεση των τάξεων. (Αυτές οι δυο μαζί συνιστούν- ποτέ όμως αυτομάτως- αυτό που μπορεί να είναι μια πραγματική κομμουνιστική επανάσταση- μια "καθολική" επανάσταση). Στην αντίθετη περίπτωση, οι καταπιεστικές δομές θα παρέμεναν ακόμα και στο σοσιαλισμό.

Η αντιψυχιατρική ήταν και εξακολουθεί να είναι:

- α) ένας αγώνας εναντίον στην ιατρική εξουσία, στα νοσοκομεία και στους ψυχιατρικούς τομείς εναντίον στη πραχτική των διαγνωστικών ταξινομήσεων και τη πραχτική της απορρητής καρτέλλας. Για να φάσουμε να βρούμε όχι την απάτη αλλά την αλήθεια του ντελirio, προσπάθησα να δείξω (στο τελευταίο μου βιβλίο "η γλώσσα της τρέλλας", εκδ. SEUIL, Παρίσι 1978) με ποιο τρόπο όλες οι παραισθήσεις είναι πολιτικές εκφράσεις, με τη μοναδική δυνατή γλώσσα εκφρασμένες από αυτούς που βρίσκονται μέσα σε μια κατάσταση αδυναμίας: στο συνηθισμένο κλειστό κυκλώμα οικογένειας-ψυχιατρικής.
- β) ένας αγώνας με σκοπό να σταματήσει το μπλοκαρίσμα της εμπειρίας- μπλοκαρίσμα που συμβαίνει μέσα από το κώμα της ισουλινής, το ηλεκτροσόκ, τα ναρκωτικά, που ευνοχίζουν το σώμα και το μυαλό, μέσα από την βεβιασμένη "ομαδική θεραπεία", και συχνά αυτή γίνεται με πολύ λεπτό τρόπο, κ.τ.λ. και με σκοπό να αφεθεί να υπάξει η εμπειρία μέσα σ' ένα ανθρωπινό περιβάλλον (για το οποίο η αποξείδωσή του προσωπικού και η πολιτική ποιοποίησή του είναι απαραίτητες προϋποθέσεις) μέχρι τα επιτρεπτά όρια του θεσμού.
- γ) ο αγώνας εναντίον σ' όλες τις μορφές υποχρεωτικής εγναθειρξής.
- δ) και μετά φυσικά ο αγώνας εναντίον στη σεξουαλική καταπίεση, χαρακτηριστική του ψυχιατρικού θεσμού.

Οποιαδήποτε εμφανής σχέση μεταξύ των παραπάνω ενεργειών είναι αντιψυχιατρική, για όλη εκείνη τη περίοδο που αυτές είναι αποτελεσματικές. Αυτές οι ενεργείες συμβαίνουν σήμερα σε πολλές χώρες, εναντίον στις αυξανόμενες δυνάμεις επαγρυπνήσης και ελέγχου που το καπιταλιστικό κράτος παραχωρεί στους ψυχιατρικούς του αστυφύλακες. Η δουλειά που έχει γίνει στην Ιταλία, στη Γερμανία και στη κοριτζία, (όπως αυτή του Μπελλουνο, της οποίας έχω μια εμπειρία), όπως επίσης και σε άλλες ιταλικές πόλεις, είναι κατά τη γνώμη μου ουσιαστικά αντιψυχιατρική- μ' αυτό το στρατηγικό και πραχτικό ιδανικό της καταστροφής στο εσωτερικό του ιδρυματος- ο αρνούμενος θεσμός. Η αξιολογία δουλειά του Τζ. Τζεרבίς- που έγινε σε συνεργασία με εργατές και αγρότες της REGIO EMILIA, όχι μόνο με τη προσφορά μιας εκπαίδευσης των ψυχιατρικών νοσοκόμων (βαζοντας στη διάθεση τους τεχνικά όργανα), αλλά

και με μια συνειδητοποίηση της πολιτικής που ειχε για στοχο την αναρρωση, δια-
μεσου των συντροφων και της οικογενειας, εκεινων των αρρωστων εξω απο το ιδρυμα-
τοποθετείται στο πεδιο ενεργειων της μη ψυχιατρικής. (ελπιζω να εδωσα, ειλικρινα,
μια πιστη εικονα αυτης της δουλειας).

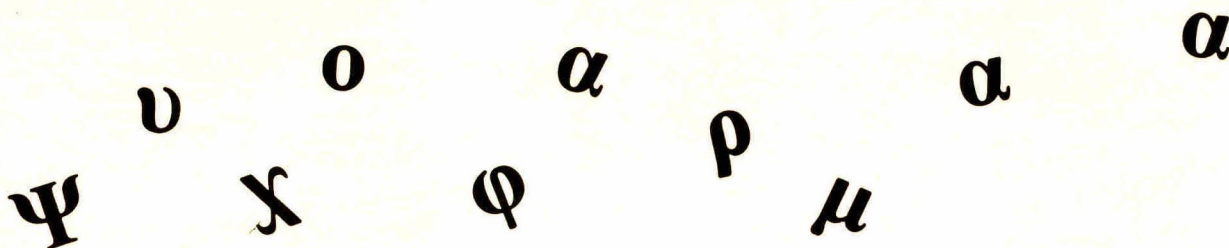
Η μη ψυχιατρική είναι η λαϊκή επαναοικειοποίηση της τρέλλας σ' αντιθεση μ' αυτήν
που έχει επιτευχθεί απο το αστικό κρᾶτος: το τελευταίο οδηγεί αναποφευκτα στον
ακρωτηριασμο των ατομων και της εμπειρίας τους. Εφ' όσον οι ψυχιατροί δεν γίνουν ν
πολιτικοί αχτιβιστες είναι καταδικασμένοι να εξαφανιστούν σιγά-σιγά απο τη σκη-
νη της μη-ψυχιατρικής. Μερικά μελη του RESEAU INTERNATIONAL (Εναλλαχτική λύ-
ση στην ψυχιατρική του Τομεα) όπως αυτο-ονμαζοταν τότε, που φτιαχτηκε στις Βρυ-
ξελλες το '75) εργαζονταν πάνω σε μια μη-ψυχιατρική κατευθυνση.
Εάν παρουσιάζεται ένα προβλημα εκτροπής (είτε "ψυχιατρικό", είτε "ποινικό"), συ-
γκεντρωνονται ατομα της συνοικίας, όχι μόνο η οικογενεια, αλλά και οι συντρο-
φοι της δουλειας, ένας συνδικαλιστικός αντιπροσωπος, ένας εκπαιδευτικός (προσω-
πα που δεν θα συναντιοντουσαν ποτε σε καινουργιες καταστασεις για να λύσουν αυ-
το το προβλημα), κι αρχίζει έτσι ένα προτσεσ πολιτικής εκπαίδευσης. Δεν είναι
λοιπον εντελως απαριτητο λοιπον να διδαζει "θεωρητικό μαρξισμό", αλλά απλά
(κι αυτή η απλοτητα ενναι μια σκληρη δουλεια που γίνεται απο "αχτιβιστικές" ομά-
δες) προκειται να ενεργήσεις εναντια στην νορμαλοποιημενη ατομικοποίηση των
ατομων μπροστα στα κοινωνικά προβλήματα, που διαφορετικά θα οδηγουσαν στην ψυ-
χιατρικοποίηση.

Αλλά υπάρχουν πολυ περισσότερα να πουμε για τη τρέλλα, αν πρέπει να την καταλάβου
με πολιτικά σαν ένα συγκεκριμένο τροπο να υπάρξει μέσα σε συστήματα εξουσίας
"εσωτερικά" και "εξωτερικά", μέσα σε μια κριση που παλεύει εναντια σ' ένα συστή-
μα κοινωνικής αλλοτρίωσης, που διαπερνάει το κάθε τι. Δεν προκειται πια για την
αστική συνειδηση της τρέλλας σαν απελευθερωτική στιγμή, που τεινει προς μια αρ-
νουμενη στους φυσιολογικούς, αληθεια. Η τρέλλα είναι μια αποπειρα απελλιμένη
προς την αυτονομία σ' ένα κοινωνικό περιεχόμενο, γι' αυτό η αυτονομία πράξη αναπα-
ρίστα την πιο μεγάλη απειλή. Αποπειρά ν' αποδομηθείς απο τις αλλοτριωτικές δο-

μες με αντικειμενικό σκοπο να αναδομησεις μια υπαρχή λιγοτερο αλλοτριωμενη.
Αυτή η διαλεκτική λογική αποδομησης-αναδομησης συγκροτείται με την καπιταλιστική
λογική της καταστροφής. Δεν είναι η απλή ψυχιατρική αστυνομία: ο καπιταλισμος
θα βελε να μεταβάλει όλες τις οικογενειες και ολό τον πληθυσμο σε δικούς του
αστυφυλάκες εναντια στην αυτονομία. Εάν τα πράγματα παραμεινουν, ενναι καθαρό
μια προσωπική επανάσταση και διαρκής είναι στενά συνδεδεμένη με την πολιτική
και κοινωνική διαρκή επανάσταση. Μια φορά να υπάρξει πραγματικά ψυχιατρικό
ένα άτομο τότε αυτο δεν είναι σε θέση να γίνει επαναστατικό
Αρχίζεις να καταλαβαίνεις τη τρέλλα όταν αληθινα καταλαβαίνεις την τρομακτική
κοινωνική κατάσταση του τρέλλου, και πως δοκιμάζεται και πως καταλγνει η αλλο-
τρίωση συγκεκριμένα σε κάθε περίπτωση γι' αυτούς που την υφίστανται. Αρχίζεις
λοιπον τότε να δίνεις μια μικρό και μακρό πολιτική εννοια του ντελρίου. Η τρέλ-
λα διατρέχει σ' όλες τις διαστάσεις τη συνεχεια εκείνης της εμπειρίας και της
πράξης που πάει απο το μικρό - πολιτικό στο μακρό- πολιτικό
Και η οδυνή της τρέλλας;

Η τρέλλα εμπλέκει τα ακραία όρια της απελπισίας αλλά ακόμα και μια σιγουρη χαρά.
Και τα δυο καταστρεφονται απο τη ψυχιατρική, με τη παραγωγή απο τη μερία της, του
πονου (που δικαιολογει τις καταλληλες ψυχιατρικές απαιτησεις) και της "σχιζοφρε-
νειας". Αυτή η ψευτο-επιστημονική ετικεττα, αλλά πολυ ισχυρη, μπορεί να δικαιολογή-
σει οποιοδήποτε είδος βίας. Το μεγαλύτερο μέρος αυτων που υφίστανται τη διαγνώση
της σχιζοφρενειας, δεν έχουν καμμία σχέση με τη τρέλλα για την οποία μιλάμε- αυτοί
νοσηλεύονται μέσα σε κατάσταση οικογενειακής κρίσης, πολυ συχνά για "λόγους" που
κυμαίνονται απο τους πιο "αυθαιρετους" μεχρι τους πιο "κοινοτυπους", και η μετα-
χείριση τους οδηγεί πολυ γρηγορά στη κατάσταση υποταγής.

Θα πω ακόμα για την αντιψυχιατρική οτι αυτή είναι ένα κίνημα αντίστασης στην ι-
ατρικό-ψυχιατρική εξουσία στα κρατικά ιδρυματα και τους τομεις του. Είναι εκεί
που τοποθετείται ο πολιτικός αγώνας. Ο R. LAING διαχωρίστηκε πολυ απο το κίνημα
της αντιψυχιατρικής: η σημαντική συνεισφορά του στο πνευμα της απελευθέρωσης
εγκραζεται σ' ένα διαφορετικό πεδίο. Οι θεσμικές κοινότητες του Λονδίνου μετα το
KINGSLEY HALL, εδωσαν μια αποδείξη μοναδική στο είδος της, των δυνατοτήτων που
προσφέρονται, αλλά αυτή η δουλεια δεν τοποθετείται στο πεδίο του αντιψυχιατρικού
και μη ψυχιατρικού αγώνα. Όσο αφορά την αντιψυχιατρική, ο χώρος της δεν υπάρχει
πουθενά ιδιαίτερα. Γιατι αυτή βρίσκεται όπου υπαρχει ολαος, όπου υπάρχει ο κοσμος,
εκεί όπου κανείς αποκτά συνειδηση των κινδυνων, για τον εαυτο του, της επιτήρησης
και του ψυχιατρικού ελέγχου. Γι' αυτούς τους ιδιους κι όχι για την υπερασπισή
μιας ατυχής μειοψηφίας. Σε μια κοινωνία χωρίς τάξεις (εάν πιστευετε, όχι χωρίς
τολήμηρη απλοποίηση, οτι η κοινωνική αλλοτρίωση οφειλεται κυρία στο διαχωρισμό
της κοινωνίας σε τάξεις) δεν μπορεί να υπάρξει καμμία ψυχοτεχνολογία, ούτε καν
εκείνη των μαζικών μεσων ενημερώσης: αλλά αυτή θα επανέλθει στη πληροφοριακή
λειτουργία, που τεινει να ενώνει εκείνους που ζουν και δουλεύουν σε αποκεντροποι-
ημενες και αυτοδίαχειριζόμενες ενοτητες. Αλλά αυτο εξυπακούει επίσης ένα κοσμο
ενοποιημένο. Ένα τέτοιο πράγμα είναι "ουτοπία", έ λοιπον, δεν μπορεί να είναι τ-
τιποτα: άλλο απο την αβεβαίη ελπίδα του γενους μας - τουλάχιστον μεχρις οτου αυτο
παραμεινει ανθρωπινό είδος.

Οι μέθοδοι που κατά καιρούς χρησιμοποιήθηκαν και χρησιμοποιούνται για να "θεραπεύσουν" αυτόν που τελικά όλοι λέμε "νευρωτικό", "ψυχωτικό" "ψυχοσθενή", είναι πολλές, επιστημονικές ή όχι, αρχίζουν από το ξύλο και τελειώνουν σε μία σειρά από τις πιο διαδεδομένες σήμερα, τις σχετικές με τη ψυχοφαρμακολογία. Οι ψυχίατροι δίνουν αυτοί που έρευνούν και διαδίδουν την ψυχοφαρμακοθεραπεία.

Υπάρχει μία δλόκληρη σειρά από επιστήμες που εξετάζουν και ασχολούνται με τα φάρμακα όπως η φαρμακολογία, η ψυχολογία, η ψυχιατρική, η βιοχημεία, η ανατομία, η φυσιολογία και η ψυχοφαρμακολογία.

Ψυχοφαρμακολογία είναι η επιστήμη που περιγράφει και εξετάζει τους τρόπους με τους οποίους τα φάρμακα επιδρούν στη συμπεριφορά μαζί με τα αποτελέσματά τους. "Αν πάρουμε δέ τη ψυχοφαρμακολογία σαν μία πιο πλατιά έννοια, μπορούμε να την ορίσουμε μερικότερα είτε σαν νευροφαρμακολογία και να εξετάζει τότε το πώς ακριβώς τα φάρμακα επιδρούν στο νευρικό σύστημα, είτε σαν κλινική ψυχοφαρμακολογία και να εξετάζει τα αποτελέσματα των φαρμάκων στον ανθρώπινο-ύγιη ή όχι- οργανισμό, είτε τέλος σε φαρμακολογία της συμπεριφοράς και να εξετάζει τα αποτελέσματα, τα μερικότερα αποτελέσματα των φαρμάκων στη συμπεριφορά.

Υπάρχουν διάφορες τεχνικές με τις οποίες χρησιμοποιούνται τα φάρμακα που είναι ψυχοδραστικά και αυτές βασίζονται είτε σε φαρμακολογικές είτε σε βιοχημικές αρχές ή σε παρατήρηση των αλλαγών της συμπεριφοράς που προκαλούν.

Για να ξεκινήσουμε από αυτές τις τελευταίες χρησιμοποιούνται τόσο σε πειραματικά όσο και σε θεραπευτικά στάδια. Κάθε τι που μπορεί να επηρεάσει ένα άλφα πειραματόζωο, είτε ένα βήτα "ασθενή" βρσκαείται κάτω από τον έλεγχο του έρευνητή, του επιστήμονα, του θεραπευτή ή τουλάχιστον έτσι υποστηρίζεται. Η μόνη μεταβλητή που εξαρτάται από τις άλλες τώρα, η μόνη "έξηρτημένη μεταβλητή", είναι η συμπεριφορά αυτού που παρατηρείται, του αντικειμένου που δωροσυνθίζεται να αποκαλούν τον "άρρωστο" ή το άτυχές ζώο. Το φάρμακο δίνεται και κάθε αλλαγή στη συμπεριφορά παρατηρείται, καταγράφεται, μετρείται κατά το δυνατόν. Οι αλλαγές στη συμπεριφορά μετά από κάποια δόση ψυχοδραστικού φαρμάκου-που είναι ως τώρα γνωστές-είναι αλλαγές στην κινητική συμπεριφορά, στην ικανότητα του οργανισμού να αίσθάνεται και να αντιδρά στη ζήτηση από αυτόν - για τροφή και νερό, στην επιθετική του συμπεριφορά-είτε αυτή επιζητεί να πληγώσει ή σκοτώσει είτε είναι απλά έχθρική-, στη σεξουαλική συμπεριφορά, στον ύπνο και τέλος στην ικανότητα του οργανισμού να αντιλαμβάνεται σχέσεις μέσα στο περιβάλλον και να τις μαθαίνει.

Οι φαρμακολογικές αρχές που χρησιμοποιούνται στην ψυχοφαρμακολογία και φυσικά φαρμακοψυχοθεραπεία έχουν να κάνουν με τον τρόπο που θα δοθεί το φάρμακο στον οργανισμό, το είδος του φαρμάκου και την ποσότητα-δόση- του φαρμάκου.

Το φάρμακο, και αυτό εξαρτάται από το είδος καθώς και την ταχύτητα νέ την οποία δρα όπως και από τα ζητούμενα αποτελέσματα-μπορεί να δοθεί μέσω της μεμβράνης που καλύπτει το έσωτερικό της θωρακικής κοιλότητας (περιτόναιο) στα ζώα, καί στο ανθρώπου μέσω της ολέρας, του δερματοστρώματος του στόματος, της κοιλιακής χώρας ή ακόμα και του έγκεφάλου. Ανάλογα τώρα με το είδος των αποτελεσμάτων που ζητούνται σε κάθε συγκεκριμένη περίπτωση, χρησιμοποιείται και το ανάλογο είδος ψυχοδραστικού φαρμάκου. Τα ψυχοδραστικά φάρμακα χωρίζονται σε διάφορες κατηγορίες, ανάλογα με τα αποτελέσματά τους, τόσο σε ύγιες όσο και σε "ασθενείς" οργανισμούς και ανάλογα με τη χημική τους σύνθεση. Χρησιμοποιούνται δέ άλλοτε με τη χημική τους δομική και άλλοτε με την έμπορική τους.

Διεγερτικά ή έρεθιστικά (psychomotor stimulants) είναι αυτά που διεγείρουν τον οργανισμό και την συμπεριφορά του.

Ανταγχωτικά (anti-anxiety drugs) είναι αυτά που μειώνουν το άγχος.

Ηρεμιστικά και αντικαταθλιπτικά (tranquillizers και antidepressants) είναι αυτά που μειώνουν τις λειτουργίες του οργανισμού όσον αφορά τα πρώτα ως ένα επίπεδο ήρεμίας ή τον ενεργοποιούν όσον αφορά τα δεύτερα.

Αντιψυχωτικά (antipsychotic drugs) είναι αυτά που χρησιμοποιούνται για να μειώσουν τα συμπτώματα της ψύχωσης και της σχιζοφρένειας και μπορούν ανάλογα με αυτά τα συμπτώματα να ανήκουν σε μία από τις παραπάνω κατηγορίες.

Τέλος υπάρχουν και τα ναρκωτικά (narcotic analgesics) φάρμακα.

Μά για να μπορέσουμε να μιλήσουμε ειδικότερα για την επίδραση των ψυχοδραστικών φαρμάκων στον οργανισμό, στη συμπεριφορά, θα πρεπε πρώτα να μιλήσουμε κάπως γενικότερα πάνω στη βιοχημική βάση της ψυχοφαρμακολογίας. Και πρώτα θα χρειάζοταν μία κατά το δυνατόν απλούστερη αναφορά στο νευρικό μας σύστημα.

Αυτό χωρίζεται σε δύο κυρίως μέρη:

α.- κεντρικό νευρικό σύστημα

β.- περιφερειακό νευρικό σύστημα

Το κεντρικό νευρικό σύστημα περιλαμβάνει τον έγκεφαλο και την σπονδυλική στήλη. Το περιφέρει ακό νευρικό σύστημα περιλαμβάνει όλα τα νεύρα που δέν ανήκουν στο κεντρικό νευρικό σύστημα και χωρίζεται στο σωματικό νευρικό σύστημα και το αυτόνομο νευρικό σύστημα.

Το σωματικό νευρικό σύστημα έχει να κάνει με τα όργανα, τους μύς κτλ. που δουλεύουν έκούσια. Το αυτόνομο έλέγχει τα όργανα που δουλεύουν ακούσια, για παράδειγμα την καρδιά, και χωρίζεται στο συμπαθητικό και στο παρασυμπαθητικό νευρικό σύστημα.

Το συμπαθητικό νευρικό σύστημα έλέγχει τις λειτουργίες που αφορούν την εγρήγορη και τόνα

ναβολισμό του οργανισμού. Το παρασυμπαθητικό έχει έγκει τις λειτουργίες που έχουν σχέση με την συντήρηση του οργανισμού.

Σχηματικά τη διαίρεση του νευρικού συστήματος μπορούμε να δούμε ως εξής:

ΥΠΟΔΙΑΙΡΕΣΗ ΝΕΥΡΙΚΟΥ ΣΥΣΤΗΜΑΤΟΣ

ΠΕΡΙΦΕΡΙΑΚΟ

ΚΕΝΤΡΙΚΟ

αυθαιτικό
αυθαιτικό

έγκέφαλος
σπονδυλική στήλη

συμπαθητικό
παρασυμπαθητικό

“Ας δούμε τώρα σέ γενικές γραμμές πάντα, πώς δουλεύει αυτό τό νευρικό σύστημα. Η βάση του είναι ό νευρώνας, ένα απλό κύτταρο. Λεσηοί από νευρώνες αποτελούν τό νεύρο. Ένας νευρώνας είναι πομπός καί δέκτης μηνυμάτων. Αποτελείται δέ από: α.-κυρίως σώμα, β.-δενδρίτη ή δενδρίτες, γ.-άξονα.

Τό μήνυμα έρχεται από τόν α ή β δενδρίτη (πού δύσκολα μπορούμε νά ξεχωρίσουμε από τό κυρίως σ σώμα) καί μεταδίδεται μέσω του άξονα.

Κάθε νευρώνας είναι συνήθως είδικευμένος ήστό νά μεταδίδει μηνύματα από τό περιφερειακό νευρικό σύστημα στό κεντρικό ή στό νά τά μεταδίδει ά ντίστροφα στό περιφερειακό ή τέλος νά παίξει τό ρόλο του μεσολαβητή ανάμεσα σέ διάφορους άλλους νευρώνες.

Υπάρχουν τώρα νεύρα πού μπορεί νά είναι α.-χολινεργά β.- άδρενεργά .

Χολινεργά είναι αυτά πού έκκρουν μιά χημική - ούσία, τήν ακετυλχολίνη (ΑCH). Αύτή δέ έπιδράει τε σέ μασκαρινικούς δέκτες πού σχετίζονται μέτό παρασυμπαθητικό σύστημα, είτε σέ νικοτινικούς πού σχετίζονται μέ τό συμπαθητικό.

Οί λέξεις μασκαρινικός καί νικοτινικός πήραν τό όνομά τους από τίς χημικές ούσίες μασκαρινή-βρίσκειται στά μανιτάρια- καί νικοτίνη.

“Αδρενεργά νεύρα είναι αυτά πού έκκρουν νορεπινεφρίνη ή έπινεφρίνη ή ντοπαμίνη, πού έπιδρούν στους α καί β δέκτες του νευρικού συστήματος. Οί χημικές αυτές ούσίες πού λέγονται καί κατεκολαμίνες άποδραστικοποιούνται από τήν χημική ούσία ΜΑΟ πού τίς δφειδώνει καί τήν COMT πού τίς-μεθυλώνει.

Τά χολινεργά νεύρα άνήκουν στό παρασυμπαθητικό νευρικό σύστημα καί σέ ένα μέρος του συμπαθητικού. Τά άδρενεργά άνήκουν άποκλειστικά στό σ υμπαθητικό νευρικό σύστημα.

Πώς όμως έπιδρούν τό ΑCH καί οί κατεκολαμίνες στό νευρικό μας σύστημα; Καί πώς έπιδρούν τά ψυχοφάρμακα στίς παραπάνω χημικές ούσίες; Γιατί ό έν πρέπει νά ξεχάμε πώς τά φάρμακα έπιδρούν πρ ότα σέ έπίπεδο νεύρου, κατόπιν σέ έπίπεδο λειτουργίας του κεντρικού νευρικού συστήματος καί τελικά στή συμπεριφορά του οργανισμού.

Υπερβολική ή όχι, μιά όποιαδήποτε έκκριση ΑCH στόν οργανισμό φέρνει άνάλογο έρεθισμό καί δραστηριοποίηση, ενεργοποίηση των νεύρων. Υπερβολική μάλιστα έκκριση ΑCH μπορεί νά φέρει τρεμούλα σπασμούς, ταχυπαλμία, γρήγορη άναπνοή. Αντίθετα μπλοκάρισμα κάθε έκκρισης ΑCH μπορεί νά φέρει π αράλυση. “Ανάλογο μέ τό άν τό ΑCH θά έπηρεάσει- μασκαρινικούς ή νικοτινικούς δέκτες, έπηρεάζονται καί τά άνάλογα όργανα του παρασυμπαθητικού καί συμπαθητικού νευρικού συστήματος. Αύξηση του ΑCH στόν όργανισμό έπηρεάζει τό πάγκρεας καί αύ-φάνεται άκόλουθα καί ή έκκριση κατεκολαμινών μέ άνάλογες συνέπειες στή συμπεριφορά. Υπάρχουν τό

ρα ούσίες πού συνανώνίζονται ή άνταγωνίζονται τή δράση του ΑCH στόν όργανισμό καί φέρουν ό ντίστοιχα, ίδια, ή αντίθετα άποτελέσματα μέσά-τό.

Καί στίς δύο περιπτώσεις μπορεί ό όργανισμός νά όδηγηθεί στόν θάνατο είτε αυτός είναι από τήν ταχυπαλμία είτε από παράλυση.

Τά φάρμακα πού είναι διεγερτικά καί άντικαταθλιπτικά έπιδρούν στους χολινεργούς δέκτες-βοηθώντας στήν έκκριση ΑCH ενώ τά άντιαγχωτικά, άντιψυχωτικά, ήρεμιστικά, ναρκωτικά (έν γ ένει τά κατασταλτικά) μπλοκάρουν τήν έκκριση ΑCH.

“Ας προχωρήσουμε όμως στά άδρενεργά νεύρα π ού όπως είπαμε έχουν νά κάνουν μέ τίς κατεκολαμίνες. Από αυτές ή μέν νορεπινεφρίνη έπιδρά- στους α δέκτες κατά τή διάρκεια φυσικής συνή-θως εργασίας, ή δέ επινεφρίνη στους β δέκτες-κατά τή διάρκεια ψυχολογικής συνήθως έντασης.

Ποιές είναι οί κυρίως ούσίες πού συνανώνίζο-νται ή άνταγωνίζονται τή δράση των άδρενεργ-ών νεύρων;

Συναγωνιστές είναι οί ίδιες μέ του ΑCH.

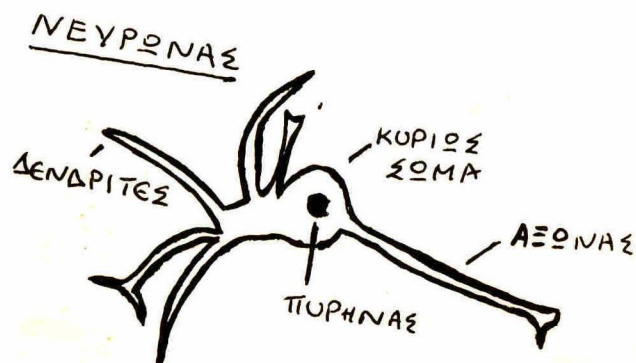
“Αποτελέσματα έπίσης στήν έκκριση κατεκολαμ-ινών έχουν ούσίες όπως τό χαλοπεριντόλ, ή φενοεμπενζαμίνη, τό προπρανολόλ, ή φεντολαμίνη, ή χλωρπροματίνη κ.ά. “Εξωτερικοί παράγοντες έπη-ρεάζουν έντονα τό ποσό των έκκρινόμενων κατεκολαμινών. Η έντονη αύξηση τους μπορεί νά κατ αλήξει σέ αύξηση τής κινητικής καί έπιθετικής συμπεριφοράς.

Τέλος ύπάρχει μιά άλλη ούσία στό νευρικό -μας σύστημα, ή σεροτονίνη πού βρίσκειται ίδι-αίτερα συγκεντρωμένη στόν υποθάλαμο, άνταγω-νίζεται από τά παραισθησιογόνα, καταστρέφεται από τή ρεσερπίνη καί έλέγχει σέ σημαντικό βαθμό τόν ύπνο όπως καί τή σεξουαλική καί έπ ιθετική συμπεριφορά του άτόμου. Κύριοι άντα-γωνιστές της είναι τό LSD-25, ή λιμπραμίνη, ή χλωριμπραμίνη, ή χλωρπρομαζίνη.

“Αφού είδαμε λοιπόν πώς δρά βασικά τό νευρ-ικό σύστημα καί ποιές χημικές ούσίες ύπάρχουν στόν όργανισμό, τόν έπηρεάζουν καί πώς, καλό θάταν νά προχωρήσουμε στήν άλληλεπίδραση των φαρμάκων καί τής συμπεριφοράς.

“Από τή στιγμή πού τό συγκεντρωμένης χημικής σύνθεση φάρμακο είσέλθει στόν όργανισμό καί άπορροφηθεί άπ' αυτόν, άρχίζει νά έπενεργεί έπηρεάζοντας άνάλογα τήν έκκριση των παραπάνω ούσιών καί των έξαρτημένων άπ' αυτές καί συν-επώς έπηρεάζοντας τή δράση των νεύρων, των νεύρων, του α ή β νευρικού υποσυστήματος, του κεντρικού νευρικού συστήματος, τής συμπεριφο-ράς.

Τά φάρμακα καί δή τά ψυχοφάρμακα έπηρε-άζουν τή μνήμη πολλές φορές πρός τό καλύτερο μιά συνήθως πρός τό χειρότερο, τήν ικανότητα του όργανισμού νά διακρίνει καί νά μαθαίνει

σχέσεις ανάμεσα στις παρεμβολές που υπάρχουν τριγύρω του, άκρως και την ικανότητά του να τρέχουν καλώς όταν τις χρειάζεται.

Τό φάρμακο μπορεί να δοθεί κάτω από ένα γενικό πλάνο δοσολογίας που έχει να κάνει με συγκεκριμένα χρονικά διαστήματα ανάμεσα στην κάθε δόση, ειδική ποσότητα και συγκεκριμένο τρόπο δόσης του φάρμακου. Ο οργανισμός μαθαίνει να διακρίνει πώς οι συνέπειες του φαρμάκου σχετίζονται με τον τρόπο, τόπο, χρόνο δόσης του ίδιου του φάρμακου. Φυσικά τό αν αυτή ή δόση γίνεται από κάποιον άλλο άτομο ή από τό ίδιο παίρνει μεγαλύτερο και μπορεί να έχει διαφορετικά αποτελέσματα. Ψυχοφάρμακα όπως ή κοκαΐνη, αμφοταμίνη, βαρβιτουρικά, ναρκωτικά κλπ. έχουν τελείως διαφορετικά αποτελέσματα σαν χρησιμοποιούνται προσωπικά από ένα άτομο και σαν δίδονται κάτω από ειδικό σχέδιο φαρμακοθεραπείας. Επίσης τουλάχιστον, ή καφεΐνη, ή μεσκαλίνη, ή χλωπροματίνη δεν είναι δυνατόν να λησθούν χωρίς ειδικό πλάνο δοσολογίας.

Ο οργανισμός συνηθίζει τό φάρμακο, χρειάζεται πολλές φορές μεγαλύτερες δόσεις για να έχει τις επιθυμητές συνέπειες και τέλος τόσο άσυνείδητα όσο και συνείδητα μπορεί να γινικεύσει ανάμεσα σε φάρμακα με την ίδια ή παραπλήσια χημική σύνθεση. Αυτό σημαίνει πώς ένα *stedon* και ένα *valium* των 5mg μπορούν να φέρουν ίδιο αποτέλεσμα γιατί:

α.- ό "άσθενής" ξέρει πώς έχουν την ίδια χημική σύνθεση ή πλο απλά "κάνουν την ίδια δουλειά".
β.- απλά γιατί επιδρούν τό ίδιο στον οργανισμό γ.- γιατί αν και υπάρχουν μικροδιαφορές στις συνέπειές τους ό οργανισμός αν έχει συνηθίσει τις συνέπειες του *valium* για παράδειγμα, θά τις γινικεύσει και μετά τη χρήση του *stedon* ή τό αντίστροφο.

Τά ψυχοφάρμακα χρησιμοποιούνται σαν μέσα θεραπείας από τους ψυχιάτρους και τά παραπλήσια έπαγγέλματα, άνευ ή μετά ντοκτορά σά χώρα του έξωτερικού. Γιόμωνα τώρα με μία από τις βασικές αρχές της ψυχιατρικής: "σά κάθε οργανισμός υπάρχουν αυτοριθμιζόμενοι, διάφορων λειτουργιών και σκοπιμότητας μηχανισμοί, και άκρως διάφορα συστήματα, δηλ. δυναμικές καταστάσεις μερών και λειτουργιών. Από την άλλη, ή συμπεριφορά συντίθεται από την προσπάθεια για ικανοποίηση βιολογικών ή ναγκών και διάφορων κινήτρων, για άνάπαυση από την ένταση, για προσαρμογή στο περιβάλλον και κυρίως για έπαναφορά της βιολογικής, ψυχολογικής και κοινωνικής ισορροπίας στον οργανισμό. Σάν υπάρχει κάποια ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗ ΔΥΣΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑ δηλ. διαταχή της λειτουργίας κάποιου απ' αυτά τά συστήματα ή χάσιμω από τόν άνθρωπο κάποιου έλέγχου κάποιας ισορροπίας, τότε άκριβώς έχουμε μία περίπτωση που θά μπορούσε να μελετήσει ή ψυχιατρική."

Τό ζήτημα βέβαια δεν είναι και τόσο απλό, υπάρχουν σοβαρά έρωτηματικά για τη χρησιμότητα της ψυχιατρικής τόσο σέ σχέση με την ψυχοθεραπεία όσο σέ σχέση και με την αντιψυχιατρική.

Τό βασικό έρωτημα, όπως τό βάζουν οι διάφοροι ψυχιάτροι και ψυχοθεραπευτές έχει ως έξής: Φυσική θεραπεία ή ψυχοθεραπεία; Η ψυχοθεραπεία, κλ άδος άναπτυγμένος στην έποχή μας, είτε άφορά τό ψυχαναλυτικό είτε τό μηχεβλοριστικό, είτε τό ανθρωπιστικό μοντέλο της δίνει καλά αποτελέσματα, πλησιάζει τόν "άσθενή" με τόν "θεραπευτή" και προπαντός βρίσκει τις ατίτες της έάρρωστας ή τουλάχιστον έτσι υποστηρίζεται από όσους ενδιαφέρονται να τις βρουν. Η φυσική άγωγή, ή φυσική θεραπεία, πέρα από την άμεση χαλάρωση των συμπτωμάτων, έπειδή άκριβώς δεν έχει να κάνει με κουβέντες, αλλά με άμεση επίδραση στο κεντρικό νευρικό σύστημα του "άσθενή" έχει λοιπόν προτερήματα - κατά τούς έπιστημονικούς πάντα κύκλους - "Οι φυσικές θεραπείες γρήγορα αν-

τικαδιστούν τώρα την ψυχοθεραπεία στην 'Αγγλία και πολλές άλλες χώρες του κόσμου"; βρήκαμε σ' ένα βιβλίο υπό τόν τίτλο "Psychiatry & the War" όπου σχολαστικά παρατίθενται και στατιστικά στοιχεία. Καί αυτό είναι ένα άναμφισβήτητο γεγονός μία και για την ύπαρξη του έκτός από λόγους καθαρά κοινωνικούς (βλέπε πλο γρήγορα καό μόνοι άποτελέσματα στις κλινικές, έμμεσος έλεγχος της ανθρωπίνης ύπαρξης με τη γρήγορη διάδοση των ψυχοφαρμάκων στην αγορά κλπ.) υπάρχουν και λόγοι καθαρά κερδοσκοπικοί που άφορούν άμεσα την έξάπλωση των φαρμακοβιομηχανιών τόσο έθνικό όσο και σέ πολυεθνικό επίπεδο, την παραγωγή άφθονων ψυχοφαρμάκων κάτω από διαφορετικές όνομασίες με την ίδια χημική σύνθεση, τό μαρκετινγκ και την άνάπτυξη του στόν τομέα "ψυχοφαρμακολογία" και φυσικά την χωρίς όρια σύσταση από τούς ψυχιάτρους για χρησιμοποίηση του α ή β φάρμακου, και δη των ήρεμιστικών, και δώ άς έχουμε υπ' όψη μας τά κέρδη από τά ποσοστά.....

Με τά παραπάνω δεν θάπρεπε να έννοηθεί φυσικά ότι στις μεθόδους θεραπείας που άνήκουν στή κατηγορία "φυσική άγωγή" δεν περιλαμβάνονται - και οι μέθοδοι της λυσουλίνης, του ήλεκτροσάκ και της οισαθήποτε χειρουργικής επέμβασης με πρωταγωνίστρια τη γνωστή λοβοτομή.

"Ας δοίμε όμως τώρα πώς άκριβώς επιδρούν τά διάφορα ψυχοφάρμακα ή μάλλον οι κατηγορίες των ψυχοφαρμάκων στους "άσθενείς" διάφορων "νόσων" ψυχικών βέβαια.

"Όσον άφορά την "Ψύχωση" πρώτ' απ' όλα, τά κυριότερα φάρμακα που χρησιμοποιούνται έναντίον της είναι: α.- φενοδιαζίνες β.- βουτυροφενόνες γ.- παραγωγα της δειοχανδίνης δ.- ρεσερπίνη. Διαφέρουν στή χημική τους σύνθεση αλλά μοιράζονται πολλές ιδιότητες σέ σχέση με τη συμπεριφορά και την νευροφαρμακολογία. Θεωρούνται σάν τά κατ' έξοχήν ήρεμιστικά (major tranquilizers). Ένεργώντας μειώνουν την έπιθετική, αντι-κοινωνική συμπεριφορά, "ήρεμούν τόν άρρωστο".

Παρατηρήθηκε πώς στους "ψυχωτικούς" ή χλωπροματίνη μειώνει τις αντιδράσεις άποφυγής άσ-

- Άγχολιτών - Ήρεμιστικών - Ύπνωτικών
άνεξαρτήτως ηλικίας ή και συνυπαρχής οργανικής πάθησης

- Έλέγχει την συμπτωματολογία των ψυχασωματικών παθήσεων.
- Άποκαθιστά τόν ύπνον άνευ κορβαρίας κατά την όφνησιον.
- Άνακουφίζει τούς μυϊκούς σπασμούς κεντρικής ή περιφερικής αιτιολογίας.

Συσκευασία

1) Tonirem κάψουλα 15 mg - Φιαλίδιο 30 κάψουλων
2) Tonirem κάψουλα 30 mg - Φιαλίδιο 20 κάψουλων

ΧΡΩΠΕΙ
ΕΤΟΣ ΙΔΡΥΣΕΩΣ 1983

χημων έρεθισμάτων. Ή επενέργεια τών παραπάνω φαρμάκων έχει νά κάνει μέ τήν έκκριση τών κατεκολαμινών καί λόγω τής ιδιότητάς της νά ήρε μετ' φέρνει καί καταθλιπτικά αποτελέσματα. "Πολλοί άσθενείς πέθαναν από έξάντληση καθώς πάλευαν κάτω από μηχανικό περιορισμό ή από τά καταθλιπτικά αποτελέσματα τών ήρεμιστικών φαρμάκων". Καί έδώ θάπρεπε νά σημειωθεί πώς πολλοί άνθρωποι πού παίρνουν ήρεμιστικά καί μάλιστα τόσο ισχυρά, παθαίνουν ντελίριο κατά τή διάρκεια του ύπνου.

Θάπρεπε επίσης ν' αναφερθούν ή άπάθεια πού προκαλεί τό φενοπαρμπιτόλ, ή φωτοφοβία, ή τύφλωση, οί ζαλάδες, τό σκίσιμο του δέρματος, οί πονοκέφαλοι πού προκαλεί ή τριβιδόνη καί οί παρόμοιες παρενέργειες τών σχετικών φαρμάκων. Ή λιμπραμίνη (Tofranil, Pertofram, Anafranil), τό Τριπτυδόλ, τό λίθιο κ.ά. χρησιμοποιούνται κατά τής κατατονικής ψύχωσης καί είναι έθιστικά.

"Όσον άφορά τή σχιζοφρένεια ειδικότερα χρησιμοποιούνται οί φενοθαζίνες, ή μορφίνη, ή προμεθαζίνη καί ή ρεσερπίνη. Μπορεί βέβαια ή συμπεριφορά του "άρρωστου" νά χαλιναγωγείται, νά γίνεται πιό κοινωνική, μά πιό τό άφελος όταν οί άνθρωποι πού παίρνουν αντισχιζοφρενικά, αντιαγχωτικά καί αντικαταθλιπτικά φάρμακα τά αναζητούν ως τό τέλος τής ζωής τους; (Πραγματικά άξιο λόγου είναι ότι μερικοί σχιζοφρενείς θά ήταν πολύ καλύτερα δίχως φάρμακα άπ' ότι είναι μ' αυτά) όταν ό οργανισμός κυριολεκτικά καταστρέφεται στή προσπάθεια νά προσαρμοσθεί από τή φυσιολογική του κατάσταση -όποια κι άνηλναι αυτή- σέ μιá τεχνητή, δοσμένη άπό τά έξω; όταν πέφτει θύμα τών καταστρεφτικών γι αυτόν ένεργειών;

Σχετικά μέ τίς νευρώσεις τά φάρμακα δέν χρησιμοποιούνται καί τόσο, μά σάν χρησιμοποιούνται είτε μετά από σύσταση του γιαιτρού, είτε αύθαίρετα, τότε είναι αντιαγχωτικά, αντικαταθλιπτικά, έλαφρά ήρεμιστικά, συνήθως τά βαρβιτουρικά άπό τά όποία πρέπει νά πούμε προκαλούνται τό 14% τών θανάτων πού προέρχονται από φάρμακα (τό 9% προέρχεται από ήρεμιστικά, ένα 20 % περίπου από τά παράγωγα του όπιου καί άλλο ένα 20% από τά άλλα ψυχοφάρμακα). Οί πιό συχνές παρενέργειες είναι ξηρότητα στό στόμα, κόπωση, ύπνηλία καί όπωσδήποτε είναι έθιστικά όταν δέν παίρνονται προσεχτικά.

Τά διεγερτικά πού συνηθίζεται νά δίνονται σέ καταστάσεις μελαγχολίας, κατάθλιψης, είναι συνήθως ή άμφεταμίνη καί τά παραπλήσια χημικής σύστασης φάρμακα πού είναι έθιστικά, μειώνουν τόν ύπνο, τήν όρεξη γιά φαγητό, φέρνουν τρεμούλες κι άνεξέλεγκτες κινήσεις, δημιουργούν άγχος καί γενικά φέρνουν περίεργες αντιδράσεις. Σοβαρό ποσοστό θανάτων όφείλεται στή χρήση διεγερτικών.

Τέλος τά ναρκωτικά πού είναι άκρα έθιστικά προκαλούν φαγούρα, ναυτία, έμετό καί κυρίως -φωβίες.

Επειδή οί περισσότεροι άνθρωποι είναι πολύ όπάκουοι σέ ότι τούς λέει ό γιαιτρός, θάπρεπε μά λιστα νά υπολογίσουμε ιδιαίτερα αυτούς μέ "ψυχιατρικά συμπτώματα" πού ύπόκεινται καθημερινά σέ κάθε είδους πιέσεις, τόσο άπό τήν οικογένειά τους όσο καί άπό τόν ύπόλοιπο κόσμο, είναι εύκολο νά καταλάβουμε γιαιτί άνεξέλεγκτες μελέτες καί έρευνες φαρμάκων στήν ψυχιατρική θάπρεπενά βλέπονται κάτω από ιδιαιτέρα κριτικό πνεύμα.

Πολλά φάρμακα, άν όχι όλα, χρησιμοποιούνται μετά άπό πειράματα όπου καί δοκιμάστηκαν σέ ζώα βέβαια οί λειτουργίες καί οί αντιδράσεις πολλών θηλαστικών είναι παρόμοιες μέ τίς ανθρώπινες. Μά πώς μπορούμε νά γενικεύσουμε τά συμπεράσματα άπό αυτές τίς πειραματικές έρευνες γιά τόν άνθρωπο; Στά πειράματα αυτά έλέγχονται βέβαια όλοι οί παράγοντες πού θά μπορούσαν νά επηρεάσουν τό ζώο μά πάντα κατά τόν ανθρώπινο -

Loxapac
LOXAPINE
SUCCINATE

Lederle

Νέο
Αντιψυχωσικό

τρόπο αντίληψης καί όχι τόν του ζώου. Έξ άλλου οί μεταβλητές πού επηρεάζουν τό ζώο είναι σίγουρα πολύ διαφορετικές άπ' αυτές πού θά επηρεάσουν τόν άνθρωπο σάν άπαιεί τό φάρμακο καί κανείς δέν μπορεί νά προβλέψει τό πώς αυτός ό άνθρωπος θ' αντιδράσει τότε κάτω από τήν έπήςρ-ρση του συγκεκριμένου φαρμάκου.

Δοκιμές φαρμάκων γίνονται φυσικά καί σέ πειραματόζωα πού δέν είναι παρά φυλακισμένοι σέ φυλακές καί ψυχιατρεία ή φοιτητές σέ κάποιο κολλέγιο τής 'Αμερικής;

Πολλοί ψυχιάτροι καί διάφοροι άλλοι έπιστήμονες εκδίδουν τίς έρευνές τους στό περιοδικό καί σέ βιβλία καί πολυλογούν πάνω στό ζήτημα τών ψυχοφαρμάκων είτε μιλώντας μας γιά πειράματα είτε γιά παρατηρήσεις πού έγιναν στόν "άσθενή". Βέβαια κανείς δέν μπορεί νά έχει σοβαρή αντίρρηση πάνω στόδ, τι συμπεραίνεται άπό ένα πείραμα -έκτός άν τό άπορρίψει μέ άλλο πείραμα- ή πάλι στό ότι δύο μάτια βλέπουν. Τελικά όμως καί χρησιμοποιώντας τήν απλή λογική τών δικών τους βιβλίων καί θεωριών θάπρεπε νά θυμηόμαστε πώς αυτά πού βλέπουν δύο μάτια επηρεάζονται από πολλούς παράγοντες έκτός άπό τό φώς όπως τελικά τόν επαγγελματικό συναγωνισμό, τήν προκατάληψη τήν κερδοσκοπία, τό κυνήγι του κύρους, τής έπιβεβαίωσης τελικά τής ίδιας τής έπιβίωσης. Καί δέν θάπρεπε νά ξεχνάμε πώς τό νά παρατηρείς κάποιον, έξαναγκάζει αυτόν τόν κάποιον νά δράσει σέ σχέση μέ σένα τόν παρατηρητή -πού τελικά είναι καί "ό γιαιτρός" όπως καί τόν ίδιο τόν παρατηρητή νά παρατηρήσει σέ σχέση πάντα μέ τό παρρηούμενο αντικείμενο-ύποκείμενο καί τήν "άναμενόμενη" συμπεριφορά του καί τόν κοινό στόχο;" τό πεδίο τών ανθρώπινων πράξεων μπορεί κάλλιστα νά έξετασθεί μέ τούς όρους τών πιθανοτήτων, αλλά εκείνο πού δέν μπορεί κανείς νά παραβλέψει είναι ή δυνατότητα του ύποκειμένου νά συλλάβει τήν πιθανολογική αυτή δόμηση του πεδίου που είναι τοποθετημένα καί μέσα άπό αυτήν τήν αντίληψη νά άπο-δομήσει τό πεδίο καί νά δράσει

μέ τρόπο "άπίθανο".

Στήν έφημερίδα "ΤΑ ΝΕΑ" δημοσιεύθηκε πρίν από άρκετό καιρό ένα άρθρο μέ τίτλο "τά ψυχοφάρμακα φθείρουν τό σώμα" όπου καί αναφέρεται "...διαπίστωσαν όμως πώς τά νευροληπτικά (έννοεί τά ψυχοδραστικά φάρμακα) καταδικάζουν τελικά τούς "άσθενείς" σέ μόνιμες παραισθήσεις ή σέ καταστάσεις παθολογικής αδράνειας. Μερικοί έπιστήμονες υποστηρίζουν, όλο καί πιά έντονα, πώς ή συστηματική ψυχοθεραπεία μέ φάρμακα οδηγεί τελικά τούς άσθενείς σέ σύγυρση άυτοκτονία...Οί ίδιοι οί άσθενείς δηλώνουν όλο καί πιά συχνά πώς μέ τά φάρμακα αίσθάνονται π.χ. "σάν νά βρίσκονται κάτω από νερό" ή ότι ό εγκέφαλός τους ξεριζώνεται άπότή θέση του γιά νά περιπλανηθεί στό τίποτα...."

Καί μερικά ακόμα έρωτήματα όπως τό ποιός γιάτρός μπορεί νά έλέγχει τόν "άσθενή" σάν παίρνει τό φάρμακο, ποιός παίρνει καί ποιά φάρμακα όταν τά περισσότερα απ'αυτά κυκλοφορούν έλεύθερα, έπίσημα ή άνεπίσημα; θάπρεπε κι αυτά νά προστεθούν στίς πολλές αντιρρήσεις γιά τήν φαρμακοθεραπεία

Ποιά μέτρα καί, ποιά σταθιά είναι σέ θέση νά μάς δώσουν άποδείξεις γιά "καλύτερευση" της κατάστασης του "άσθενή" όταν σέ τελευταία ανάλυση τόν παίρνουμε μέ τά φάρμακα από μιά α κατάσταση καί τόν ρίχνουμε σέ μιά β σχεδόν παραπλήσια αλλά άπλά "κοινωνική";

Μιά κοπέλλα πού είχε κλειστεί σέ ψυχιατρική κλινική γιά μελαγχολία καί άσος έπινε γιά κάμποσους μήνες φάρμακα άγνώστου γι αυτήν σύνθεσης και ονομασίας μάς είπε τώρα πού είναι έξω, πώς νοιώθει σάν χαμένη δίχως αυτά, πώς έγινε άπαθής ως ένα μεγάλο βαθμό καί πώς ακόμα παίρνει ό,τι φάρμακο βρεί μπροστά της άρκει νά μπορεί ν'άνταπεξέλθει στίς ψυχολογικές καταστάσεις πού έχει νά αντιμετώπισει.

Τά στοιχεία πού δίνονται στό έξωτερικό καί τή Ελλάδα σχετικά μέ τήν φαρμακοθεραπεία, είναι άμφιβόλου στατιστικής άξιοπιστίας. Λέγεται πώς τό 67% τών χρησιμοποιούμενων ψυχοφαρμάκων δέν προέρχεται από συνταγή γιάτρου καί ότι οί γυναίκες χρησιμοποιούν πιά συχνά από τούς άνδρες τέτοια φάρμακα. Επίσης ότι τό 100% τών ψυχοφαρμάκων πού δίδονται μέ συνταγές από γιάτρούς είναι ήρε-

μιστικά. Οί παράγοντες δέ πού ρυθμίζουν τό κατά πόσον θά πάρει κάποιος ψυχοφάρμακο από μόνος του σχετίζονται μέ τήν κοινωνική του τάξη, τό όύλο τήν ηλικία, τίς γνώσεις, τήν ψυχολογική του δομή τήν άυτοπεποίθησή του, τήν έμπιστοσύνη του στούς γιάτρούς κλπ. Καί είναι γνωστό πώς όσο ένα άτομο είναι "εύθραυστο" "εύκολο επηρεάστο" "αδύνατο" καί προπαντός χωρίς γνώσεις, τόσο πιά εύκολα καταφεύγει σ'αυτό πού του πασάρεται σά λύση ακόμα καί από τόν κινηματογράφο καί τήν τηλεόραση, τό ψυχοφάρμακο καί συνεπώς οδηγείται στή όργανική του ωθορά.

Άλλά εξέτάζοντας τό όλο ζήτημα τής φαρμακοθεραπείας σέ μιά πιά κοινωνική καί ανθρώπινη βά-

ση, θάπρεπε νά πάρουμε υπ'όψη τό σοβαρό έρώτημα πού βάζουν πολλοί έπιστήμονες ακόμα καί "άσθενείς" σήμερα δηλαδή τελικά τί πάνε νά γιαντρέψουν τά ψυχοφάρμακα; Ποιά άρρώστια καί ποιά τρέλλα; Στήν άυτοβιογραφία του ένας τρανσεξουαλικός "ψυχωτικός", ό Jane Fry έγραψε: "ένας ψυχωτικός πηγαίνει -λέγεται- στήν κλινική νά τόν βγάλουν τήν φαντασίωσή του. Πήγα καί μοι πήραν τήν παραγματικότητα μου".

Άσχετα μέ τίς πιέσεις τής διαφήμισης, τών ψυχογιάτρων, του όλου "έπιστημονικού" όλικοϋ σέ σχέση μέ τά ψυχοφάρμακα καί τή θεραπεία τής "τρέλλας", άσχετα μέ τό τεχνητό δίλημμα τής "ψυχοφαρμακοθεραπευτικής" ή ηλεκτροσόκ ή.. ή..ή.." καί πολύ σχετικά μέ τό δικαίωμα καί τήν προσπάθεια γιά άπελευθέρωση τής κάθε σκέψης, τής κάθε έπιθυμίας, τής κάθε φαντασίωσης θά αναφέρουμε σάν ήλιο τέλος τί είπαν οί Ιταλοί τό 1978 όταν έκλεισαν μέ νόμο όδες τίς ψυχιατρικές κλινικές: "Άς φροντίσουμε νά μη θέλουμε σώνει καί καλά νά τούς γιαντρέψουμε όλους, έτσι όπως τό έννοούμε "κοινωνικά"..... Άς έπιτρέψουμε έπί τέλους στόν καθένα νά έκφράζει τίς άδυναμίες του, τίς φαντασιώσεις του καί τίς αντιρρήσεις προσαρμογής του στό...όχι πάντα τέλειο σύστημά μας".

Γυναίκα παντρεμένη, 28 ετών, μόλις αποκτήσει τό πρώτο της παιδί, παρουσιάζει όξεία πρόσβαση άρχους μέ αίσθημα ψυχικής τάσης, άναρμόδιότητας καί ένότητας. Έίχε κακό ύπνο, αίσθανόταν άπόλυτα άνίκανη νά άσכולήσει μέ τό μικρό της καί τό νοικοκυριό της καί δέν άντρεξε από πού νά άντύξει δουδεία. (Ο άνδρας της ήταν υπερέπιποιατικός, αλλά τό ίδιο άμήχανος). Στήν άρχή, διαγνώστηκε κατάθλιψη μέτα τόκετό καί χορηγήθηκε ένα εύρεος φάσματος αντικαταθλιπτικό. Όταν ή θεραπεία αυτή απέτυχε καί ή άρρωστη είχε ακόμα πιά άντίεση, χορηγήθηκε ένα άρρεμιατικό. Άκολούθησε κάποια ύποχώρηση τών συμπτωμάτων άμνηστιατών, αλλά τό άρχος διατηρήθηκε καί ή άρρωστη αίσθανόταν τό ίδιο άμήχανη. Εμφάνισθηκε ή είσαγωγική της 6το νοσοκομείο. Χορηγήθηκε ληκτοανίε έέ έόεις 3 μήνες τρεις φορές τήν ημέρα καί ή άρρωστη ανέφερε ότι κοιμόταν καλύτερα καί αίσθανόταν πιά ήκανη γιά δουλειά. Άν καί κοιμόταν πολύ εύκολότερα από πρίν, μπόρούσε νά ζήσει χωρίς δυσκολία όταν τή χρειάζονταν τό μικρό της καί αυτό τή έδινε μεγαλύτερη εμπιστοσύνη γιά τα μητρικά της καθήκοντα "ώτερα από τρεις ή τέσσερις έβδομάδες ή δόση έλαττώθηκε έέ έδινε καί κατόπιν διατηρήθηκε μόνο ή έβδομη δόση. Στήν επομένη επίσκεψη ή άρρωστη ανέφερε αύθαρηματα πώς δέν χρειάζονταν πιά Lexotanil καί αίσθανόταν γαν νά μην είχε ποτέ θυμεί τίποτα

«Lexotanil»

ΤΟ ΝΑ ΕΙΣΑΙ ΣΩΣΤΟΣ
ΕΞΥΨΩΝΕΙ ΤΟ ΕΘΝΟΣ

ΝΟΜΟΣΧΕΔΙΟ ΓΙΑ ΤΑ ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΨΥΧΙΑΤΡΕΙΑ (περιπτώσεις ακουσίας εισαγωγής)

"Ο κόσμος τοχει τουμπανο και συ κρυφο καμαρι"

θαταν,πιστευουμε,ανυποφορο να επιχειρησουμε παλι,μια αναλυση για τη προΐουσα ψυχιατρικοποιηση της καθημερινης ζωης,για τον επαισχυντο ρολο του δικαστη,του εισαγγελεα,του μισαττου,για τον εγκληματικο ρολο του ψυχιατρου. Για τον "αποτελεσματικο" τροπο που χρησιμοποιοιται η ψυχιατρικη απο το Κρατος για την εξοντωση των καθε λογης βαφτισμενων "επικινδυνων","τρελλων"- "αναρχικων"-κρατουμενων σε φυλακες ..και βαλε.

Αν αποφασισαμε για τη δημοσιευση αρθρων και διαταξεων απο το συγκεκριμενο νομοσχεδιο,ειναι γιατι πιστευουμε πως,ναί μεν,"εχουσιν... γνωστὴν οι φυλακες" αλλα δεν εχουν οι "φυλακι σμενοι.Ο τρομοκρατικος 774 "χωνευτηκε "πολυ ετοκολα,παρ'ολες τις αντισυνταγματικες(σικ)εφαρμογες του και ελαχιστοι γνωριζαν και γνωριζουν τι πρεπει να κανουν σε περιπτωσεις ερευνας,συλληψης κλπ.

Σκοπος μας δεν ειναι φυσικα,καμμια επι μερους κατηχηση η κινδυνολογια,αλλα να δειξουμε ενα μερος απο το προσωπο της Εξουσιας -και του.. ΕΟΚρατισμου που επερχεται-και τους κινδυνους που απειλουν "δυναμει" καθε εναν απομακρως.

Ας μην ξεχναμε,οτι τη μιση Ευρωπη τη παρακολουθει ενας μπατσος και την αλλη μιση ενας.. ψυχιατρος.

ΕΠΙΚΙΝΔΥΝΟΙ ΨΥΧΟΠΑΘΕΙΣ

Αρθρ.5.-Ι.Εν κατεπειγουσαι περιπτωσει οταν ο πασχων ειναι επικινδυνος εις την δημοσιαν τα ξιν η προσωπικην ασφαλειαν των πολιτων,η δι' εαυτον,δυναται να αιτησων την κατοπιν ητιο λογημενης ιατρικης πιστοποιησεως αμεσον εισαγωγην η διακομιδην αυτου εις Νοσοκομειον η κ κλινικην ψυχικων νοσων,ο συζυγος ,η συζυγος, πας συγγενης εξ αιματος μεχρι του δευτερου βαθμου,ο επιτροπος, ο προσωρινος διαχειριστης, ο διευθυντης του Νοσοκομειου οπου νοσηλευεται η προσχηθη ο πασχων,ο εισαγγελεως,η αστυνομικη αρχη.

.-2.ο διευθυντης του Νοσηλευτικου Ιδρυματος υποχρεουται να δεχτει τον πασχοντα κατοπιν συμφωνου γνωμης του διευθυντου ιατρου η του νομιμου αυτου αναπληρωτου,εφ' οσον πιστοποιηση την επειγουσαν αναγκην νοσηλειας.

.-3. Ο ουτως εισαχθεις εις Νοσοκομειον η κλινικην ψυχικων νοσων αφιεται ελευθερος ευθως ως παυση να ειναι επικινδυνος μετα προηγουμενην βεβαιωσιν του οικειου διευθυντου ιατρου η του νομιμου αναπληρωτου του οπωσδηποτε ομως εντος μηνος απο της εισοδου του,εκτος εαν εν τω μεταξυ συντρεχουν προυποθεσεις ακουσίας νοσηλειας αυτου.

ΑΠΑΙΤΟΥΜΕΝΑ ΔΙΚΑΙΟΛΟΓΗΤΙΚΑ ΑΚΟΥΣΙΑΣ ΕΙΣΑΓΩΓΗΣ

α) Αιτησεις,εφ ης επικολλαται προσφατος φωτογραφι του πασχοντος,παρα των συγγενων η εντολη αστυνομικης αρχης η εισαγγελεως.

β) Γνωματευσεις δυο ιατρων εξ ων εις τουλαχι-

στονψυχιατρος,διαπιστωνων την νοσορ και την αναγκην αμεσου εισαγωγης του πασχοντος εν νοσοκομειω η κλινικη ψυχικων νοσων παρα Γεν. Νοσοκομειω.

Αι γνωματευσεις αυται δεν γινονται δεκται εφ' οσον παρηλθεν 15ημερον απο της εκδοσεως των. γ) Χρηματικον εντάλμα καταβολης νοσηλειας η πιστοποιητικον απορίας.

ΤΡΟΠΟΣ ΝΟΣΗΛΕΙΑΣ

.-2.Επι ψυχικως πασχοντων εισαχθεντων ακουσι ως εις θεραπευτηριον ψυχικων νοσων η εισαχθεντων εκουσιως,μετατραπεισης ομως της εν αυτοις νοσηλειας εισακουσιαν ,ενεργουνται αι επεμβασεις και ανευ της συναινεσεως αυτων,εφ' οσον ενεργουνται κατα τους κανονας της ιατρικης επιστημης καιτεχνης(σικ)και σκοπουν εις την εξυπηρετησιν του αληθους(ακουσον,ακουσον..)συμφεροντος του ασθενους και κατοπιν α)της συναινεσεως του εχοντος την επιμελειαν αυτου η του συζυγου,παντος πλησιεστερου αυτου συγγενους εξ αιματος μεχρι και του δευτερου βαθμου, β)του επιτροπου αυτου αν ο πασχων εχει τεθει υπο απαγορευσιν και γ)του εχοντος την επιμελειαν του προσωπου αν ο πασχων ειναι αχειραφετος ανηλιξ.Μη υπαρξεως των προσωπων η αρνησεως της συναινεσεως αυτων ζητειται η αδεια του αρμοδιου εισαγγελεως.

Εις την ως ανω περιπτωσιν,εαν δεν παρασχεθη η συναινεσις του δικαιουμενου η η αδεια του εισαγγελεως δυναται ο διευθυντης του νοσοκομειου ,κατοπιν συμφωνου γνωμης του διευθυντου ιατρου να διαταξει την εκ του νοσοκομειου εξοδον του πασχοντος τηρουμενων των διαταξεων του Ν./Δτος υπ' αριθ.104/73,εκτος εαν ο ασθενης κρινεται επικινδυνος,οτε συνισταται επιτροπη εκ τριων διευθυντων ιατρων ητις κατοπιν εξετασεως του ασθενους γνωματευει υπευθυνως δια την αναγκην της επεμβασεως.

ΕΞΟΔΟΣ ΑΚΟΥΣΙΩΣ ΕΙΣΑΧΘΕΝΤΩΝ

Αρθρ.8.-Ι.Πας ακουσιως εισαχθεις εις νοσοκομειον η κλινικην ψυχικων νοσων,παραδιδεται αμελλητι εις τους υποχρεους προς παραλαβην του,αφ ης στιγμης παυση εχων αναγκην της εν τω νοσοκομειω νοσηλειας και κατοπιν σχετικης περι τουτου,γνωματευσεως του διευθυντου ιατρου η του αμεσου

αναπληρωτου αυτου,οτι ο ασθενης δεν χρηζει περαιτερω νοσοκομειακης νοσηλειας ΚΑΙ ΟΤΙ ΚΑΤΕΣΤΗ ΚΟΙΝΩΝΙΚΩΣ ΒΙΩΣΙΜΟΣ.

ΑΝΑΓΚΑΣΤΙΚΗ ΝΟΣΗΛΕΙΑ

.-Ι. Η αναγκαστικη νοσηλια πασχοντος εκ ψυχικης διαταραχης δυναται να ζητηθει αδιακριτως σειρας υπο του συζυγου του πασχοντος η συγγενους αυτου κατ' ευθειαν γραμμην απεριοριστως η εκ πλαγιου μεχρι και του δευτερου βαθμου η του εχοντος την επιμελειαν του προσωπου του η του επιτροπου του η του αναγκαστικου αντιληπτορος του η του προσωρινου διαχειριστου της περιουσιας του.Εαν ελλειπουν παντα τα προσωπα ταυτα,την την αναγκαστικην νοσηλειαν δυναται να ζητησει και ο εισαγγελεως πρωτοδικων του τοπου της

κατοικίας ή της συνήθους διαμονής του πασχόντος.
 -2. Η αιτήσις απεθύνεται προς τον επιστημονικόν διευθυντήν ψυχιατρικής κλινικής οστις εξετάζει τον πασχόντα αυτοπροσώπως ή δια του νομίμου αναπληρωτού του είτε εις την κατοικίαν του πασχόντος είτε εις την κλινικήν. Μετά την εξέτασιν ταυτήν ή εφ' όσον βεβαιωθεί ότι αυτή τυγχάνει ανεπιφύκτου συνέπειά της κατάστασώς του πασχόντος, ο επιστημονικός διευθυντής της ψυχιατρικής κλινικής καλεί και δεύτερον ψυχιατρίν, ούτοι δε αποφασίζουν από κοινού περί της αναγκαστικής νοσηλείας, εφ' όσον κρίνουν ότι εκ της νοσηλείας πιθανολογείται βελτιώσις ή αποτροπή επιδεινώσεως της κατάστασώς του πασχόντος.

-5. Κατά της αποφάσεως περί αναγκαστικής νοσηλείας δύνανται να υποβάλλουν οποτεδήποτε ενστάσεις πάντα τα εν τη παραγράφω -1 αναφερομένα πρόσωπα. Ο πασχών και πας τρίτος δικαιούται να απαιτήσουν την εξέτασιν του πασχόντος υπό ψυχιατρού υποδεικνυομένου υπ' αυτών ή οριζομένων υπό του κατά τοπον προϊσταμένου Διευθυνσώς ή Τμηματος Υγείας της Νομαρχίας ή των Νομαρχικών Διαμερισμάτων Αττικής..

-7. Μετά εξαμήνον από πάσης αποφάσεως περί αναγκαστικής νοσηλείας και ανα εξαμήνον εφεξής ο επιστημονικός διευθυντής της κλινικής, όπου γίνεται η αναγκαστική νοσηλεία, οφείλει να αποστείλῃ εκθέσιν περί της κατάστασώς του πασχόντος και περί της αναγκής παρατάσεως της νοσηλείας εις την Ιατρικὴν σχολὴν του πλησιέστερου Πανεπιστημίου. (...) εν περιπτώσει αμφιβολιών ως προς την αναγκήν παρατάσεως της αναγκαστικής νοσηλείας, συγγροτείται επιτροπή δικαιουμένη να εξετάσῃ τον πασχόντα και αν καταλήξῃ εις τὸσὺ μπερασμά ότι δεν επιβάλλεται η παρατάσις της αναγκαστικής νοσηλείας, υποβάλλει σχετικὴν εκθέσιν εις τὸν εισαγγελέα πρωτοδικῶν, οστις προβαίνει εις τὸν εκδόσιν διαταγῆς περί αμέσου διακοπῆς αὐτῆς.

-8. Όταν ο πασχών εκ ψυχικῆς διαταραχῆς εἶναι πιθανόν ότι θα βλάψῃ τον εαυτό του ή άλλους, και ως εκ τούτου, έχει επειγούσαν ανάγκην νοσηλείας, τὴν διαδικασίαν δια τὴν αναγκαστικὴν νοσηλείαν αὐτοῦ εις ψυχιατρικὴν κλινικὴν δύναται να κινήσῃ πας τρόπος ή και αὐτεπαγγέλτως ή αστυνομικὴ ἀρχή.

Ο ζήτων τὴν αναγκαστικὴν νοσηλείαν τρίτος ἀποτείνεται εις τὴν κατά τοπον αρμοδίαν αστυνομικὴν ἀρχήν, προσάγων πιστοποιητικὸν ψυχιατροῦ, βεβαιούντος κατοπιν εξέτασεως του πασχόντος τὴν πιθανότητα ὡς οὗτος βλάψῃ τον εαυτό του ή άλλους και τὴν εντεύθεν επειγούσαν ἀναγκήν νοσηλείας. Εάν εἶναι ἀδύνατος ή υπό ψυχιατροῦ ἐγκατεστημένου εις τὸν τοπον τῆς κατοικίας ή τῆς συνήθους διαμονῆς του πασχόντος, τὸ πιστοποιητικὸν δύναται να ἐκδοθῇ και υπό άλλου ιατροῦ (...) (...) Ὑπαρχόντος ιατρικοῦ πιστοποιητικοῦ ή βεβαιώσεως τῆς αστυνομικῆς ἀρχῆς και τῶν Προέδρου βαιώσεως τῆς αστυνομικῆς ἀρχῆς, ο πασχών μεταγεται ἀμέσως εις δημοσίαν ή ιδιωτικὴν ψυχιατρικὴν κλινικὴν, χωρίς να απαιτεῖται π οηγούμενη θεωρήσις ή παραγγέλια του εισαγγελέως

Εἶναι ὁμολογούμενως εντυπωσιακὴ ή ἐκπᾶσι των ἐξουσιῶν που παρεχόνται στίς αστυνομικῆς και δικαστικῆς ἀρχῆς και φυσικά στους ψυχίαρους. Ἀλλά ἀκόμα περισσότερο εντυπωσιακὴ εἶναι ή δύνατοτητα που παρεχεται στο ἀμέσο περιβάλλον, του υποψηφίου ἀποδιοπομπαίου τραγοῦ με τίς εὐλογίες του νομοῦ.

Εἶναι πολλὰ αὐτὰ που λέγονται και πολὺ περισσότερα αὐτὰ που δεν περνούν ἐξω ἀπο τοὺς τοίχους των ψυχιατρείων γιὰ τίς ἐκπληκτικῆς περιπτώσεις "κατασκέυης τρελλῶν". Πίσω ἀπο τὸ προσημα τῆς προστασίας τῆς οἰκογενειακῆς ημερίας και ἀσφαλείας, κρυβόνται καθημερινὰ οἱ πιο ἀθλίες περιπτώσεις γι ἐκβασίμους, χρήματα, μοιχεί ἐξ... ὅλο τὸ ἀποβράσμα τῆς δυσωδίας που συντηρεῖ τὴν ἡθικὴ τῆς ἐκμεταλλεύσεως ἀνθρώπου ἀπο ἀνθρώπου.

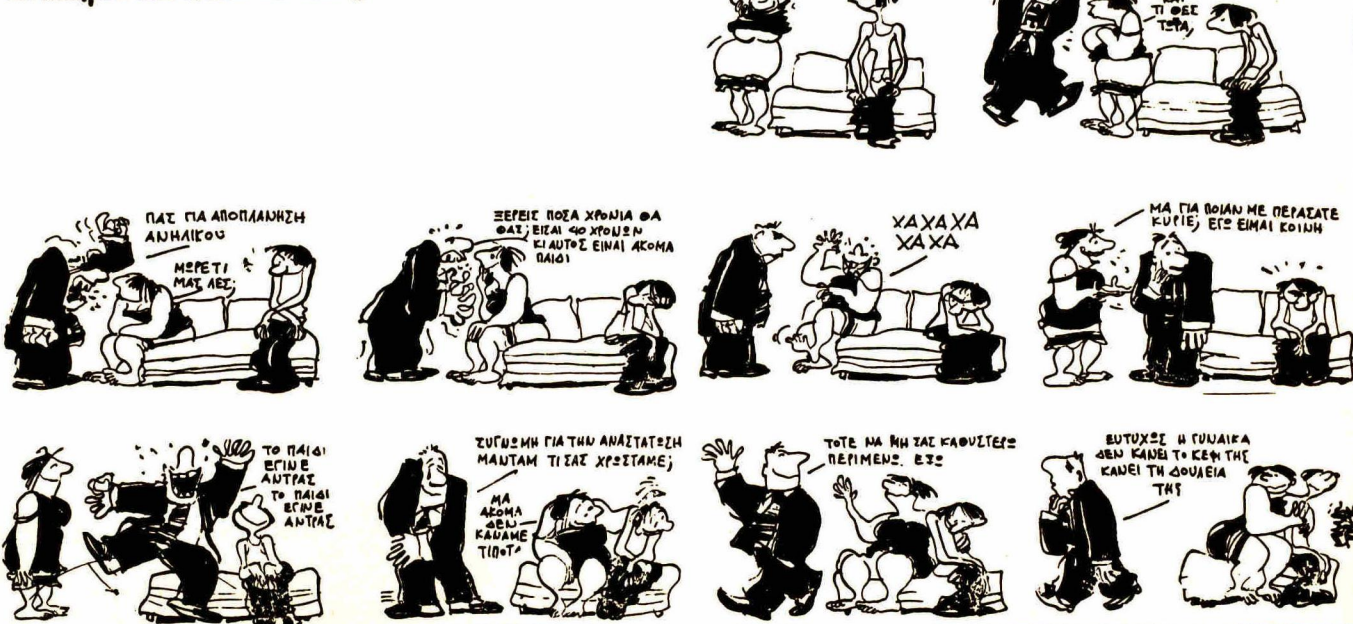
Τὸ συγκεκριμένο νομοσχέδιο ἀποτελεῖ τὴ τελευταία "φιλελεύθερη" τροποποίηση του Κράτους στο χωρὸ τῆς ψυχικῆς... νόσου και μάλιστα ἐν ἐτεί...

1973 (σας θυμίζει τίποτα ;)

Ἢδὴ μιὰ "αορατὴ" ἐπιτροπὴ με ἀφεντικὸ τον γνωστό και μὴ ἐξαιρετεο... Στεφανὴν μελετᾷ ἐνὰ νεο σχέδιο νομοῦ γιὰ τὰ ψυχιατρεῖα...
εἶδες ή ΕΟΚ ;

ΚΟΜΙΚ ΤΟΥ Γ. ΚΑΛΛΙΤΖΗ

Αναδημοσίευση ἀπο τὴν "ΑΥΓΗ"

ΟΙ ΤΡΑΒΕΣΤΙ ΓΙΑ ΤΟ ΝΟΜΟΣΧΕΔΙΟ «ΠΕΡΙ ΑΦΡΟΔΙΣΙΩΝ...»

Εμείς οι τραβέστι, οι οποίοι θα μπορούσαμε να θεωρηθούμε σαν η τραγικότερη ομάδα απ' όλα τα περιθωριοποιημένα άτομα, πιστεύουμε πως το νομοσχέδιο αυτό, που παρουσιάστηκε, με τον παραπλανητικό τίτλο "περί της εξ' αφροδισίων νοσών προστασίας και ρυθμίσεως συναρκών θεμάτων" έχει σκοπό την εξοφάνιση κάθε ομοφυλοφιλικού ατόμου, ανεξαρτήτως αν αυτό το άτομο εκδίδεται με χρήματα όπως οι τραβέστι ή όχι.

Το άρθρο 5 του νομοσχεδίου άλλωστε αποτελεί κίνδυνο για την ατομική ελευθερία ακόμα και των ετεροφυλοφίλων πολιτών. Γραμμένο εντεχνα με διπλωματική ακριβεία υποκρίνεται ότι βγαίνει ταχά μέσα από την ανάγκη για προστασία των πολιτών από τα αφροδίσια, μερίμνη επτά υπουργέων, μπορεί να ερμηνευτεί κατ' ιδίαν αυτήν βουλήσιν και διατάσσει, απαγορεύει και τιμωρεί, με μια εμπάθεια και προκατάληψη που ολσοι εμείς είχαμε τόσο καλά γνωρίσει από τότε που ανοίξαμε τα μάτια μας και τολμήσαμε να είμαστε διαφορετικοί. Είμαστε μια μειονότητα. Αυτό δεν θα πρέπει να σημαίνει ότι δεν έχουμε και μεις δικαιώματα, όπως όλοι σας. Είναι δικαίωμα κάθε ανθρώπου να χρησιμοποιεί το σώμα του, όπως αυτός νομίζει. Αν είναι πραγματικά τόσο μωρό το επαγγελματικό, της πόρνης, αν τόσο πολύ σας αδιάζει, μην ερεστέ σε μας τις πόρνες περιφρονήστε μας, ξεχάστε μας, αφήστε μας να οβυσούμε. Όμως μας χρειάζεστε. Βερούμε πολλούς γονείς, άντρες και γυναίκες που με κρυφό καμπαρί χώνουν το Σάββατοβράδυ το 200αρι στη χούφτα του γιου του λεβεντή, ψυθιρίζοντας με υποκριτικό χαμογέλο, "αντέ με ξεψιλλίσεις παλαιοπαιδο".

Βερούν πολύ καλά που στέλνουν το γιο τους και είναι υπερήφανοι. Κι ενώ ερωτά κανουμε μαζί, εμείς είμαστε οι μωρές πόρνες κι εκείνοι οι εντιμοί, υγιείς πολίτες. Εμείς είμαστε εστία μόλυνσεως, λες και τις γενναίμε τις ασθένειες.

Επικαλούμενοι αυτό το δικαίωμα της ατομικής ελευθερίας θα προσπαθήσουμε να εξηγήσουμε ποσο αντοδημοκρατικό είναι το επιμωχο νομοσχέδιο. Υστερα από πολυώρες συσκέψεις 7 υπουργών αποκαρσίστηκε ο τρόπος με τον οποίον θα προστατευθούν τα "υγιή" μέλη της κοινωνίας από τα αφροδίσια. Ας μην απατούμαστε. Σκοπός τους δεν είναι η προστασία των πολιτών, αλλά η γκετοποίηση, η εξόντωση και η εξοφάνιση των ομοφυλοφίλων. Πραγμα αρκετά ευκόλο αφού όλα γίνονται με την βοήθεια της αστυνομικής αρχής. Τετοια νομοσχέδια δίνουν την αρμοδιότητα στα αστυνομικά όργανα, να μας καταδιώκουν, να μας διαπομπεύουν, να εκτονώνονται επάνω μας για ότι τους ταλαιπωρεί σ' αυτή τη κοινωνία η οποία θεωρεί την μειονότητα μας υπονομευτές των θεμελιών των παραδόσεων και των αντιλήψεων της.

Χρειάζεται εαχα η χρησιμοποίηση του νομοσχεδίου αυτού με τους απατηλούς τίτλους για να πετύχουν την εξόντωση μας; Νομίζουμε ότι οι κι υπουργοι υποτιμούν την νομοσύνη, όχι μόνο την δική μας αλλά και κάθε άλλου πολίτη.

Έτσι κι αλλιώς νομος περί δημοσίας αιδούς υπάρχει. Η επιβολή επι πλέον κυρώσεων σε μια κοινωνική ομάδα, αποτελεί αντισυνταγματική διακρίση μεταξύ των πολιτών. Όλσοι οι τραβέστι εκδίδομεθα επι χρημασί. Διότι είναι ο μοναδικός τρόπος διαβίσεως μας. Αποδίδουμε τις ευθύνες στο κοινωνικό σύστημα, το οποίο με τις συνεχείς καταπιεστικές του μεθόδους μας εξωθεί στα παρνεία.

Είμαστε όλοι απολύτα βεβαίοι, πως εαν δεν ερχομαστε σε συγκρούση με την ηθική των άλλων, επειδή ετυχε να είμαστε ομοφυλοφιλοί θα είχαμε και εμείς τη θέση μας μέσα στο κοινωνικό σύνολο.

Τελειώνοντας θα θέλαμε να τονίσουμε ότι το νομοσχέδιο δεν είναι νομοσχέδιο κράτους όπου τα πολιτικά του πιστεύω στηρίζονται σε βάσεις δημοκρατικές. Τετοιο νομοσχέδιο δεν προτάθηκε ούτε και αναφέρθηκε σε καμία περίοδο, όπου το κράτος είχε καθεστώς δημοκρατικό.

Η στερηση της ελευθερίας του ατόμου, η γκετοποίηση σε ορισμένα πλαίσια, για όσους δεν συμμορφώνονται με επικείμενες ποινικές διώξεις, μας αναγκάζουν να καταλήξουμε στο συμπέρασμα ότι πίσω από τους τυχαίους τίτλους και τις υποτιθέμενες προστασίες, υπάρχει η καταπιεστική αστυνομομηση, η δικτατορία και η κυβερνητική ανευθυνότητα.

Η ΨΥΧΙΑΤΡΙΚΟΠΟΙΗΣΗ ΣΤΗ ΣΟΒΙΕΤΙΚΗ ΕΝΩΣΗ

Συμμετεχοντας σ'ένα ποικιλομορφο ρεύμα,το οποίο στις καπιταλιστικές χώρες επιχειρεί μια ριζική κριτική της ψυχιατρικής και της κοινωνικής λειτουργικότητας της και που στοχεύει σε μια κοινωνικοπολιτική θεωρηση της τρέλας,δεν μπορούμε να σιωπήσουμε,αδιαφορώντας σ'ένα ιδιαίτερα σοβαρό φαινόμενο:τη ψυχιατρική ιδρυματοποίηση των πολιτικών διαφωνούντων στη Σοβιετική Ένωση.

Γραφοντας αυτο το κείμενο,δεν θα επιχειρηθεί,στο μέτρο του δυνατού,τοσο μια αναλυση του κοινωνικού και πολιτικού καθεστώτος της ΕΣΣΔ,οσο ακομα περισσότερο μια ανθρωπιστικού περιεχομένου κριτική γυρω απο τα ανθρωπινά δικαιώματα και τις ατομικές ελευθερίες.

Στο κοινωνικό επίπεδο εαν η "ψυχική υγεία" αντιπροσωπεύει μια επιθυμητή συμπεριφορά και η "ψυχική ασθένεια" μια ανεπιθυμητή,η λειτουργικότητα της ψυχιατρικής εγκλείεται απ'ένος στο να "μεταλλάσσει" τη μη επιθυμητή συμπεριφορά σε επιθυμητή και αμ'έτερου να καθορίζει και να διαφυλάσσει το μοντέλλο εκείνο της ψυχικής υγείας που θα συνεφερε την κατεστημένη εξουσία. Παράλληλα,οντας δε δομένη η ποικιλία και η ασάφεια των διαγνώσεων και ο μεγάλος αριθμός "επιστημονικών" σχολών" στη ψυχιατρική,η συνεχής διευρυνση της δικαιοδοσίας της είναι ευκολα πραγματοποιήσιμη. Ιδιαίτερα μάλιστα σ'ένα σύστημα με αμεσά κατευθυνόμενες κοινωνικές δομές,οπου τα όρια της ψυχιατρικής παρεμβάσης καθορίζονται κυρίως απο τις άμεσες πολιτικές αναγκαιότητες μάλλον,παρα απο τα επιστημονικά ή ιστορικά αίτια.

Τα ψυχιατρεία δεν ήταν κατι νέο για τη ΣΕ. Το πρώτο απ'αυτά είχε εγκαινιασθεί πολυ παλιότερα απο τον Σταλιν Η εξαπλωση,ομως που παρουσίασαν αργότερα (κατα τα δεκα τελευταία χρονία) δεν μπορεί να θεωρηθεί ασχετη μετη κρίση της Σοβιετικής κοινωνίας και την ανασυγκροτηση μια αντιπολιτευσης που αντιμαχονταν ανοιχτα το καθεστώς,που αρνιόταν να αυτοκαταργηθεί στο ονομα του κομματος ή της οικοδομησης του σοσιαλισμου,και της οποίας οι θέσεις ησαν και είναι ιδιαίτερα απειλητικές για την γραφειοκρατική εξουσία. Το τέλος της-χρησιμης και ακινδυνης-νοθο-φίλελευθεροποίησης",που ακολουθησε τη σταλινική θεαματική αποσταλινοποίηση,είναι πια γεγονός. Μια νέα,με εκσυγχρονισμένη αυτη τη φορά μορφή,καταστολή επανεμφανίζεται. Η παγιωμένη,δια μέσου της τρομοκρατίας,γραφειοκρατία,στηριγμένη στο διαχωρισμο μεταξύ της ηγεσίας και της τάξης (που γνωρίζει,υπολογίζει και ενεργεί) και της εκτελεστικής (που αγνοεί,περιμένει και υφίσταται),αναγκάζεται να καταφυγει στις παλιές της μεθοδους,αποκλείοντας-καταστελλοντας,και την παραμικρότερη αντίθεση που θέτει σε αμφισβήτηση τον ελεγχο της πανω στην εξουσία.

η ψυχασθενής διαφωνία και το θεωρητικό μοντέλο της

Στην Σοβιετική Ένωση η κατασταλτική χρησιμοποίηση είναι δομημένη στη θεωρητική συλληψη της διαφωνίας-αμφισβήτησης σαν ψυχιατρικό πρόβλημα.

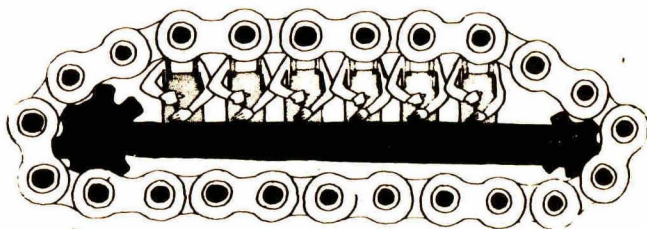
Η παραθεση μιας επιλογής απο τις πλέον χαρακτηριστικές,αυθεντικές,σχετικές αντιλήψεις σοβιετικών θεωρητικών και ψυχιατρών μας δίνει αρκετά εμπεριστατωμένη το πογραφή της ολικής συλληψης.

"Καθε πράξη αντιθετη μετο νομο,απ'τον ίδιο της το χαραχτηρα,υπαγεται στη δικαιοδοσία της ψυχιατρικής"
DR.Loumz,καθηγητής της διαγνωστικής στο Ινστιτούτο SERBSKI και αρμοδιος για τις διαγνωστικές εξετάσεις διαφωνούντων.

"Η διαφωνία μπορεί να έχει σαν αιτία μια εγκεφαλική παθση της οποίας η εξέλιξη της ανάπτυξης είναι αργή κ'αφανής,ενω τα άλλα συμπτώματα μένουν αδιόρατα,ορισμένες φορές μεχρι και την πραγματοποίηση της εγκληματικής πράξης" A.Sniefski,καθηγητής ψυχιατρικής-ακαδημαϊκος και εφευρετής της "αδρανής σχιζοφρενείας".

"Στις περισσότερες περιπτώσεις οι ιδέες που πρεσβευου αγώνα για την αλήθεια και δικαιόδυν,εμφανίζονται σεπροσωπικότητες με παρανοϊκή δομή.... Το διεκδικητικό παραλήρημα εμφανίζεται σ'αυτες τις περιπτώσεις μετα εναψυχοτραυματικό γεγονός κατα την ασκήση των ενδιαφεροντωντου πασχοντος και συνοδεύεται απο την ιδέα οτι καταπατούνται τα ατομικά δικαιώματα του. Είναι χαρακτηριστικό αυτών των περιπτώσεων οτι οι αρρώστοι είναι πεπεισμένοι γιατο δικιο τους,το οτι επιμένουν για να αποκατασταθούν τα καταπατημένα τους δικαιώματα και οτι τα συμβάντα που εξήσαν έχουν για αυτούς μια ιδιαίτερη σημασία....τελος χρησιμοποιοουν την αίθουσα του δικαστηρίου σαν βήμα για να κάνουν διαλέξεις και αναλύσεις." Petsernikovon,Kossatsef ειδικοί του Ινστιτούτου Δικαστικής Ψυχιατρικής και καθηγητες της ψυχιατρικής.

Ο διαφωνούντας-αντιπολιτευόμενος είναι πια αντικείμενο της ψυχωσης του,αντικείμενο της προσαρμοστικότητας του και όχι πια υποκείμενο των λογών του. Καθε του λέξη καθε του χειρονομία επανεγγράφεται στο ιστορικό του με ψυχιατρική ορολογία. Θα ήταν σίγουρα ενδιαφέρον σε αυτο το σημείο να επισημανει κανείς τη σχέση μεταξύ παυλοφισμού-νεοπαυλοφισμού (της κυριαρχης θεωρίας στη Σ.Ε.πανω στη σοβιετική ψυχιατρική) με τις εννοιες γυρω απο την προσαρμοστικότητα που ερρεαν στο παλιό ή νεοσταλινικό λεξιλόγιο. Η ψυχιατρική,διεπροντας το πρίσμα του σοσιαλιστικού ρεαλισμου,επεβαλλε τη χρησιμοποίηση των ψυχιατρικών μέσων σαν ιδεολογικό όπλο. Έτσι η ιδεολογική αναγκαιότητα ανυπαρξίας κοινωνικών αιτιών (κοινωνική ερμηνεία) σε καθε αποκλεινουσα πράξη ή συμπεριφορά γέννα την ψυχιατρικοποίηση τους. Δεν χρειάζεται ιδιαίτερη εμβάθυνση για να βρεθούν οι αναλογίες με οσα συμβαινουν στη Δυση (επιστημονική καταστολή μέσω του προσαρμοστικού μπηχαβουρισμου,αμερικανική σχολή,φροϋδική θεωρία σαν όπλο για την σχολική ή κοινωνική απαναπροσαρμογή).

Σ'αυτο το πλαίσιο είναι εφικτες και κατανοητες ακομα οι ανακαλύψεις νέων ψυχικών ασθενειών,που καλυπτουν τις ολοένα αυξανόμενες αναγκες,οπως της αδρανής σχιζοφρενείας,"schizofrenie torpide",απο τον σοβιετικό ψυχιατρο και ακαδημαϊκό A.Sniefski,παθσης που με την διαγνωση, έχουν εγκλεισθεί σε ψυχιατρικά ιδρύματα,έκατοντάδες πολιτικοί διαφωνούντες,και της οποίας το κυριότερο χαρακτηριστικό είναι (οσο κι αν αυτο φανει περιεργό) η ανυπαρξία συμπτωμάτων....

"Είναι ακριβώς αυτη η ηλικία μεταξύ 20-29,την οποία χαρακτηρίζουν η οξυνση των συγκρούσεων,η διαθεση για επιβελαιωση του εγω,η άρνηση παραδοσεων-αντιλήψεων-θεσμών. Απο εκεί εκπνυαζει και γεννηση του μυθου,κατα τον οποίο ορισμένοι νεοί,στη πραγματικότητα σχιζοφρενείς,εγκλεισθηκαν σε ψυχιατρικές κλινικές και δεν κρατηθηκαν εκεί -παρά μονο γιατι σκεφτονταν διαφορετικά απο τον υπολοιπο κοσμο", (η εφαρμογή της νεοεφευρεθείσας "παθσης" στοκοινωνικό επίπεδο απο τον καθηγητή Ψυχιατρικής N.Timofeef)

Άρθρο 58/εφαρμογή βιαιών μετρών ιατρικού χαρακτήρα,οσο αφορά τους "πνευματικά ασθενείς"

"Τα άτομα που έχουν διαπραξει ενεργειες που αποτελουν δημοσιο κινδυνο σε κατασταση ανευθυνότητας-ή που έχουν διαπραξει τις ιδιες ενεργειες σε κατασταση υπευθυνότη -τας αλλά θεωρήθηκαν ασθενείς,πριν απο την εκδίκαση τους πνευματικής παθήσης,που τους στερεί την ικανότητα να ει ναι γνωστες και να ελεγχουν τις ενεργειες τους,μπορουν να γινουν αντικειμενα βιαιών μετρών ιατρικού χαρακτήρα:

1. εγκλεισης σε ψυχιατρικο ιδρυμα

2. εγκλεισης σε ειδικο ψυχιατρικο ιδρυμα

Άρθρο 59: οσον αφορά την εγκλειση σε ψυχιατρικο ιδρυμα

" υποχρεωτικη εγκλειση σε ψυχιατρικο ιδρυμα μπορεί να αποφασιστει απο δικαστηριο οσον αφορά πνευματικά αρρωσ-τους, των οποίων η κατασταση αποτελεί κινδυνο, ο οποίος κανει αναγκαία την παραμονη σε κλινικη και επιβαλλει μια υποχρεωτικη θεραπεια. Η εγκλειση σε ειδικο ψυχιατρι-κο ιδρυμα μπορεί να επιβληθει επίσης απο δικαστηριο οταν η ψυχικη κατασταση ενος ασθενους και η δραστηριότητα του αντιπροσωπευουν μεγαλο δημασιο κινδυνο. Τα άτομα που εγκ-λειονται σε ειδικα ψυχιατρικα ιδρυματα τιθενται υπο συ-νεχη επιτηρηση που αποτρεπει κάθε δυνατότητα υποτροπής".

Άρθρον 60 : παραγραφή - τροποποίηση και διακοπή των βι-αιών μετρών ιατρικού χαρακτήρα που εφαρμόζονται στους πνευματικά αρρωστούς.

" Το δικαστηριο εχοντας αναγνωρισει την αναγκαιότητα του να επιβαλλει μετρα εξαναγκασμου ιατρικου χαρακτήρα, επι λεγει τον χαρακτήρα αυτών των μετρών σε συνάρτηση με την παθήση του ασθενους και του κινδυνου που αντιπροσωπευουν οι ενεργειες που διεπράξε. Η διακοπή των βιαιών μετρών

ιατρικού χαρακτήρα επιβαλλεται απο το δικαστηριο συμφωνα με τα συμπερασματα των ιατρικών αρχών οταν ο ασθενής έχει θεραπευθει ή οταν διαπιστωθει ότι μια τετοια μεταβολή της παθήσης του τα μετρα παυουν να είναι αναγκαία. Τροπο-ποίηση στα μετρα καταναγκασμου μπορεί να αποφασιστει απο το δικαστηριο συμφωνα με τα συμπερασματα των ιατρικών αρ-χών. Αν το δικαστηριο εκτιμησει ότι παυουν να είναι αναγ-καία και σε περίπτωση διακοπής τους, μπορεί να εμπιστευ-τει τον ασθενη στην οικογενεια ή τους οικειους του με ταυτοχρονη ποχρεωτικη επιτηρησή".

το θεσμικο πλαισιο και η λειτουργια του

Θα πρεπει στο σημειο αυτο,να φανταστει κανεις την ια-τρικη και αστυνομικη εξουσια σαν δυο μεγαλα παγοβουνα , που τεινουν σταδιακα να συνενωθουν και που ο διαχωρισμος τους εξαλειφεται εξελικτικα χαρις σε καταλληλους νομι-κους διακανονισμους και ειδικες ταξεις.

Στο αστυνομικο πεδιο δρασης συνανταμε ενα συνολο απο ποινικα αρθρα οπως π.χ. το "περι διαδοσης εσφαλμενων αν-τιληψεων"(190/1),το οποιο με το προσχημα της παταξης των "συκοφαντικων",καθιστα τιμωρουμενη με φυλακιση καθε μορφη κριτικης,και το πλεον ευχρηστο και διαδεμενο "πε-ρι αντισιοβετικης υποκινησης και προπαγανδας"(70). Συμ-φωνα με το αρθρο αυτο,ο υποπτος μπορεί να κρατειται σε φαση προνακρισης επι 6 μηνες ή και περισσοτερο (αν υπα-ρξει ειδικο διαταγμα),μην εχοντας δικαιωματα παρουσιας συ-νηγορου. Κατα την διαρκεια αυτης της περιόδου θα υποστει μεταξυ των άλλων και μια ψυχιατρικη εξεταση που θα κρι-νει τον βαθμο "πνευματικης αρτιότητας"του,και θα αποφα-σισει για την πιθανότητα εγκλεισης του.

Το ψυχιατρικο πεδιο,εξειλισσεται παραλληλα με βασητες γενικες διαταξεις,που αφορουν την βιαιη ιδρυματοποίηση του "πνευματικά αρρωστου"(58/69/60),κατασταλλαγμα της συ-νεργασίας των υπουργών υγείας και συντονισμού. Με τις διαταξεις αυτες καθοριζονται ολες οι ιστορικες διαδικα-σιες και η χρονικη αλληλουχια απο την συλληψη μεχρι και την εγκλειση του "ασθενη". Ετσι, η εγκλειση μπορεί να α-ποφασιστει απο ενα ψυχιατρο ή στη περιπτωση που αυτοδεν είναι ευκολο,απο γιατρο άλλης ειδικότητας -στις επομενες 24 ωρες ο εγκλειστος πλέον θα εξεταστεί απο μια 3μελη

αρθρα ποινικης δικονομιας

Άρθρο 190/1: Για τη διαδοση σαφως εσφαλμενων αντιληψεων που υπομονεουν τις κοινωνικες δομες και το σοβιετικο κρατος. "Η συστηματικη προφορικη διαδοση σαφως εσφαλμε-νων αντιληψεων που υπονομεουν τις κοινωνικες δομες και το σοβιετικο κρατος,οπως η προετοιμασια και η διαδοση γραπτων ή εντυπων ή υπο οποιαδηποτε αλλη μορφη,του αυτου περιεχομενου,θα τιμωρουνται με ποινή φυλακισης μεχρι 3 χρονια ή με 1 χρονο καταναγκαστικης εργασιας ή με προσ-μο".

Άρθρο 190/3: Για την οργανωση ή ενεργη συμμετοχη σε δια-δηλώσεις ομάδων που διαταρασσουν σοβαρα τη δημοσια ταξη "Η οργανωση και ή ενεργη συμμετοχη σε διαδηλώσεις ομάδων που διαταρασσουν σοβαρα τη δημοσια ταξη με αυτοφορη αρ-νηση να πειθαρχησουν στους αντιπροσωπους του νομου- ή που εχουν παρενοχλησει τη κυκλοφορια- ή που εχουν παρε-μποδισει με ιδιαιτερο τροπο την εργασια σε διοικητικες ή δημοσιες υπηρεσιες ή επιχειρησεις,θα τιμωρουνται με ποι-νη φυλακισης μεχρι 3 χρονια ή με 1 χρονο καταναγκαστικα εργα ή με προστιμο".

Άρθρο 70: Αντισιοβετικη υποκινηση και προπαγανδα "Η υποκίνηση ή η προπαγανδα που αποβλεπει στη καταλυση ή εξασθηση του Σοβιετικου κρατους,ή οι πραξεις που αντι-προσωπευουν ενα ιδιαιτερο κινδυνο για το κρατος,η διαδο-ση με τους ιδιους στοχους συκοφαντικων ψευδων που υπονο-μεουν τους κοινωνικους θεσμους και το σοβιετικο κρατος οπως επίσης η διαδοση,η προετοιμασια και η αποκρυψη με-τους ιδιους σκοπους εντυπων του αυτου περιεχομενου,τιμω-ρουνται με φυλακιση απο 7 μηνες μεχρι 7 χρονια και με ταυτοχρονη εξοριση απο 2-5 χρονια,ή με καθειρηξη απο 2-5 χρονια ή με εξοριση 2-5 χρονια."

Διαταγμα σχετικα με την αμεση ιδρυματοποίηση "πνευματι-κα ασθενων".

"Οταν είναι προδηλο ότι ενας "πνευματικά ασθενής" αποτε-λει κινδυνο για τον εαυτο του-ή για το περιβαλλον-οι υ-πηρεσιες υγείας εχουν το δικαίωμα,με αμεση προσφυγη στις αρμοδιες αρχες,να τον εισαγαγουν σε ψυχιατρικο ιδρυμα χωρις την συγκαταθεση αυτου ή των συγγενων του ή άλλων οικειων του προσωπων"

επιτροπη ψυχιατρων,που θα επιλεξει τη θεραπεια. Τελος μεταξυ των άλλων,καθοριζεται ότι οι αποφασεις της επιτ-ροπης πρεπει να γινονται γνωστες στο μικροτερο δυνατο αριθμο ατομων.

Η ταυτοχρονη θεωρηση των ποινικων και ψυχιατρικων διαταξεων οδηγει σ'ενα εκδηλο συμπερασμα: Οτι εχουν δια-μορφωθεί τα νομικα πλαισια εκείνα που (χωρις επεκτατικη ερμηνεια τους) προσφερουν τη δυνατοτητα να ενοχοποιηθει ή να εγκλεισθει ο οποιοσδηποτε. Ηδη μια νεα συμπληρωμα-τικη διαταξη επιμενει στην αναγκαιότητα όχι μονο θεραπε-υτικης αλλά και προληπτικης παρεμβασης. Η καταδικη ενος κατηγορουμενου απο δικαστηριο σε ψυχιατρικο εγκλεισμο , σημεινει πλέον ότι θεωριται ταυτοχρονα σε κατασταση αν-ευθυνότητας και ενοχος.

γυρω απο τις συνθηκες κρατησης

Οι εγκλειστοι σε ψυχιατρικο ιδρυμα υποκεινται σε ολ-ους τους περιορισμους μιας κανονικης φυλακισης. Ενω σε ορισμενα σημεια οι οροι κρατησης τους είναι ακρμα πιο σκληροι. Μερικοι καταδικοι σε καταναγκαστικα εργα, προσ-ποιουνται πνευματικες διαταραχες για να αποφυγουν τις σκληρες συνθηκες διαβίωσης και να μεταφερθουν σε ψυχιατ-ρεια, μόλις όμως το κατορθωσουν και δοκιμασουν τις εκεί συνθηκες εκλιπαρουν για την επιστροφη τους.

αι ουσιαστική μια και απο αυτούς εξαρτάται ο χαρακτήρι-
σμος της συμπεριφοράς σου. Έτσι αν αυτή θεωρηθεί αντικαν-
ονική μπορούν να προτεινουν μια ιατρικής φύσης ποινή (νορ-
κωτικά, ενέσεις , χάπια κλπ) ή διαφορετικού τύπου ποινές
όπως μια απο τις πιο συνηθισμένες, το δεσμό με βρεγ-
να σχοινία τα οποία στεγνώνοντας σφιγγουν σιγα σιγα, ή
ακόμα η βία αυστηρή παραμονή του εγκλειστού στο κρεβ-
βατί του για ένα διάστημα τριών νυχτών. Λόγω της στέρησης
στους εγκλειστούς ειδικής περιθαλψής και κατακλήλου προ-
σωπικού, η θνησιμότητα στα " θεραπευτικά εγχειρήματα "
είναι αρκετά μεγάλη. Ενώ οι χώροι στους οποίους πραγματο-
ποιούνται είναι απλά κελλιά.

Η καθολική έλλειψη ελέγχου στους γιατρούς (ο νομος δεν
προβλέπει οτι ένας γιατρός μπορεί να υποστεί κυρώσεις
για ένα επαγγελματικό λάθος) , τους ενθαρρυνει στο να
αποκομίζουν εμπειρίες που κατα κανονα στοιχίζουν ακριβα
στους " αρρωστούς " . Η πτώση και η μόνιμη πια παραμονή
σε κωμα είναι ένα συχνό φαινόμενο τόσο, όσο και η χρησι-
μοποίηση της ινσουλινοθεραπείας. Αυτό που πρέπει να γίν-
εαντιληπτό είναι η τεραστία απομόνωση των εγκλειστών,
εντελώς ασπλών μπροστά στην αγριότητα του συστήματος, που
επιχειρεί να τους καταστρέψει ηθικά πνευματικά και σωμα-

τικά. Μεσα στα ειδικά ψυχιατρεία δεν υπάρχει ουτε η παρη-
γορία του να μοιράζεσαι τις εμπειρίες με άλλους εγκλει-
στούς. Το τελευταίο καταφύγιο των φυλακισμένων-η α δερφι-
κότα ενει κατάκλιση.

ΑΠΟ ΤΟΝ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟ ΚΑΝΟΝΙΣΜΟ ΤΩΝ ΨΥΧΙΑΤΡΙΚΩΝ ΙΔΡΥΜΑΤΩΝ ΣΤΗΝ ΕΣΣΔ

- απαγορεύεται το καπνισμα.
- κάθε εγκλειστος έχει δικαίωμα για μια ώρα
το χειμωνα και μιαμιση το καλοκαιρι περι-
πατο στην αυλη
- οι προσωπικές επισκεψεις απαγορεύονται
- αποκλειστικά οι στενά συγγενείς έχουν δι-
καιωμα επισκεπτηριου μιας ώρας το μηνα
- η αλληλογραφία με στενους συγγενεις επιτ-
ρεπεται μονο για δυο γραμματα το μηνα
- ο συνηγορος ή άλλος δικηγόρος δεν έχει δι-
καιωμ επισκεψής στον εγκλειστο

χωρίς δυνατότητα προσφυγής, ενώ σε δικαστήρια, οι εγκλει-
στοι σε ψυχιατρείο πρέπει να περιμένουν τη συγκλήση της
ειδικής εξεταστικής επιτροπής με μηδάνιμες πιθανότητες,
αφού συνήθως η απόφαση επηρεάζεται άμεσα από τη θέση του
δικαστηρίου. Θα επερνε σε μακρος να αναφέρει κανεις όλες
τις κατασταλτικές μεθόδους του προσωπικού των ψυχιατρικών
καταστημάτων. Γενικά είναι πλήρως προσαρμοσμένο στη
λειτουργικότητα που του επιβάλλεται. Συντιθεται στα ανω-
τερα επιπεδα τόσο απο υπαλλήλους του υπουργείου εσωτερι-
κών όσο κι απο αξιωματικούς. Στα κατωτερα επιπεδα οι νο-
σοκομοι φυλακες είναι στρατολογημενοι απο καταδικους του
ποινικου δικαιου. Το ξυλο απο τους φυλακες νοσοκομους εί-
ναι ένα φαινόμενο ρουτινας, η αναγκαιότητα του να εισαι
πειθηνιος και του να προσπαθεις να τους εξαγορασεις εν-

σαν επιλογος

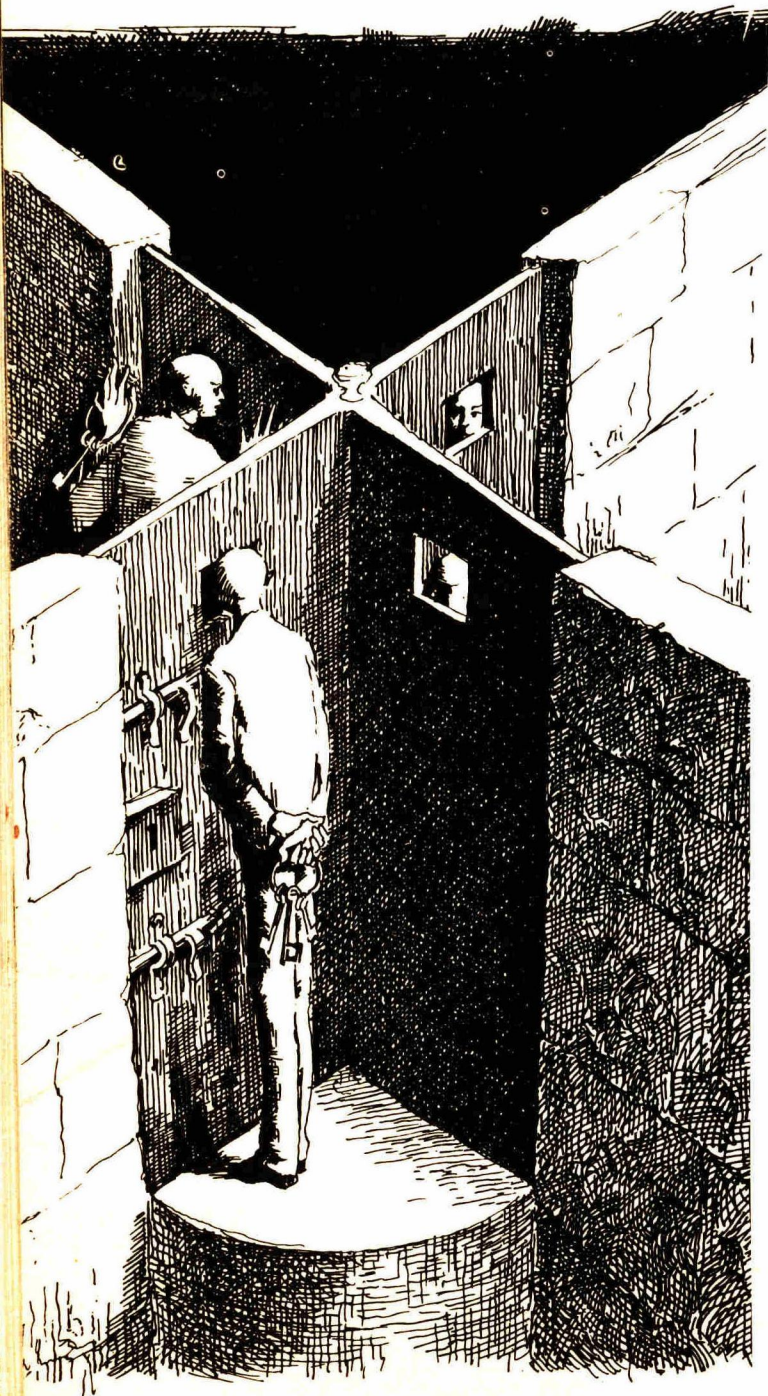
Για μια ακόμα φορά γίνεται φανερό πως η κρατικοκαπιταλισ-
τική γραφειοκρατία είναι αναπόσπαστο μέρος αυτής της κοι-
νωνίας της εκμετάλλευσης, πως οι μέθοδοι της και η στα-
ση της είναι οι πανάρχαιοι μέθοδοι και η συμπεριφορά των
καταπιεστών, πως δεν μαχεται ένα ξεπερασμένο σύστημα εκ-
μετάλλευσης παρα για να βαλλει στη θέση του ένα άλλο πιο
συγχρονο και καποτε πιο φριχτό, πως η πολιτική της , όπως
και του άλλου , εκφραζει την ίδια ριζική διάσταση αναμε-
σα στους ισχυρισμούς και στην πραγματικότητα τους λογους και
τα γεγονότα.

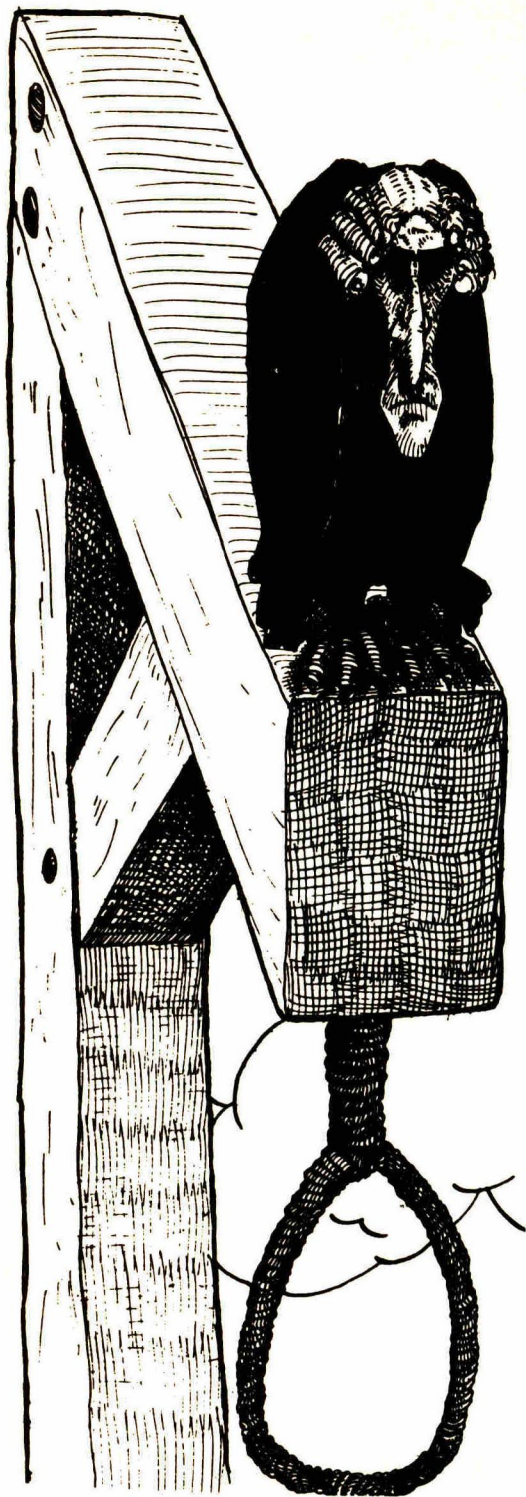
Η ιατρική, η δικαστική, και η αστυνομική εξουσία δια-
πλεκονται και διασυνδενονται αμοιβαία, συγκροτώντας την
ενιαία κοινωνική εξουσία, που στοχευει στο να συνηθισει
τους ανθρώπους σε μηχανικές συμπεριφορές και τρόπους σκε-
ψής, σύμφωνα με τα παραδεγμένα στερεότυπα, έτσι ώστε να
μην αμφισβητήσει κανείς τον καθαντισμένο χαρακτήρα της
κατεστημένης τάξης.

Είναι πια ξεκαθαρό μετά τις εμπειρίες των τελευταίων
χρονών τόσο στον ελλαδικό χώρο (ελληνικές φυλακές - Κυ-
ριτσής - Σκανδαλής - γυναικείες φυλακές Κορυδαλλού), όσο
και στον διεθνή χώρο (λατινική αμερική - δυτική γερμα-
νία- ανατολικές χώρες - σοβιετική ένωση), οτι η ψυχια-
τρικοποίηση και η ποινικοποίηση δεν αποτελούν παρα τις δυο
διαφορετικές οψεις των δομών που πραγματώνουν την προσπά-
θεια ενοποίησης της κανονικότητας. Στεγανοποιώντας ταυτο-
χρονα το διαχωρισμό που πραγματώνει την περιθωριοποίηση
του χώρου εκείνου που συνειδητά ή ασυνήδητα αρνείται ή
αμφισβητεί την ενσωμάτωσή του.

Η ταξινόμηση και η λογική του διαχωρισμού, στην οποία
στηρίζεται, υπήρξε τόσο ιστορικά όσο και στις μέρες μας
η βάση της διαδικασίας κοινωνικής συμμετοχής και αποκλει-
σμού, των μεθόδων κοινωνικού ελέγχου (απαγόρευση-απειλή
τιμωρία) και του ιδεολογικού πλαισίου για την καταστρο-
φή του πλουραλισμού ανάμεσα στους ανθρώπους (αμαρτία -
ψυχασθένεια). Η ιδρυματοποίηση επιτρέπει μια ποιοτικά
εκλεκτική καταστολή ένα πολλαπλά αναλόγα ποσοτικό απο-
τέλεσμα.

Η αναγωγή μιας πράξης σε εγκλημα ή παραπέρα μιας συμπε-
ριφοράς σε μη φυσιολογική ενεχει ένα δυναμει στιγματισμό
ενός κυκλου προσώπων, αυτών που στο μέλλον θα διωχθούν
και θα καταδικαστούν σαν ενοχοι διαπραξέως της, ενώ ταυτο-
χρονα επαναχαραζει τα πλαίσια της νομιμότητας και του " ψυ-
σιολογικού ", που αφορούν την ολότητα πια του κοινωνικού
συνόλου.

ΠΡΟΕΔΡΙΚΟΝ ΔΙΑΤΑΓΜΑ ΥΠ' ΑΡΙΘ. 387

Περὶ ἰδρύσεως Ἑλληνικοῦ Κέντρου Ἑρευνῶν Δικαστικῆς Ψυχολογίας καὶ Ψυχιατρικῆς Ἀνηλίκων.

Ἄρθρον 1.

Σύστασις.

Συνιστᾶται Νομικὸν Πρόσωπον Ἰδιωτικοῦ Δικαίου, μὴ κέρδοσκοπικοῦ χαρακτῆρος, ἀπολαύον διοικητικῆς καὶ οἰκονομικῆς αὐτονομίας, ὑπὸ τὴν ἐπωνυμίαν «Ἑλληνικὸν Κέντρον Ἑρευνῶν Δικαστικῆς Ψυχολογίας καὶ Ψυχιατρικῆς Ἀνηλίκων», ἀναφερόμενον περαιτέρω ὡς Κέντρον καὶ ἐδρεῖον ἐν Ἀθήναις.

Το σχέδιο νομου για την ιδρυση του ΕΚΕΔΨΨΑ

Ἄρθρον 2.

Ἐποπτεία.

1. Τὸ Κέντρον τελεῖ ὑπὸ τὴν ἐποπτείαν τοῦ Κράτους ἀσκουμένην ὑπὸ τοῦ Ὑπουργοῦ Συντονισμοῦ διὰ τῆς Ὑπηρεσίας Ἐπιστημονικῆς Ἑρεύνης καὶ Τεχνολογίας.

2. Ἡ κατὰ τὴν προηγουμένην παράγραφον ἐποπτεία περιλαμβάνει: α) τὸν διορισμὸν τῶν ὀργάνων διοικήσεως, β) τὴν ἔγκρισιν τοῦ προϋπολογισμοῦ καὶ τοῦ ἀπολογισμοῦ καὶ γ) τὴν ἀσκήσιν οἰκονομικοῦ καὶ διαχειριστικοῦ ἐλέγχου.

Ἄρθρον 3.

Σκοπός.

1. Σκοπὸς τοῦ Κέντρου εἶναι:

α) Ἡ ἔρευνα τῆς συμπεριφορᾶς τῶν ἀνηλίκων καὶ τῶν διαταραχῶν αὐτῆς ἀπὸ ψυχολογικῆς καὶ βιολογικῆς ἀπόψεως.

β) Ἡ ἔρευνα καὶ ἡ πειραματικὴ ἐφαρμογὴ μέτρων ψυχικῆς ὑγιεινῆς διὰ τὴν πρόληψιν ἀνωμάτων ψυχικῶν ἐξελίξεων, ἀντικοινωνικῆς συμπεριφορᾶς καὶ ἐγκληματικότητος παίδων, ἐφήβων καὶ νέων.

γ) Ἡ μελέτη καὶ ἡ πειραματικὴ ἐφαρμογὴ μεθόδων κοινωνικῆς ἀναπροσαρμογῆς καὶ ἀποκαταστάσεως ἀντικοινωνικῶν, ἐγκληματησάντων καὶ δυσπροσαρμοδῶν ἀνηλίκων (συγκρινομένων ὡσαύτως τῶν ὄρων καὶ δυνατοτήτων εἰς τὰς μεγαλοπόλεις καὶ εἰς τὴν ἐπαρχίαν).

δ) Ἡ νομικὴ διερεύνησις (κυρίως ποινικὴ οὐσιαστικὴ καὶ δικονομικὴ) τῶν προβλημάτων τούτων καὶ ἡ ὑποβολὴ προτάσεων καλλιτέρας χρησιμοποίησεως τῶν δυνατοτήτων, ἃς παρέχει ἡ παρ' ἡμῖν ὑφισταμένη περὶ ἀνηλίκων νομοθεσία, ὡς καὶ προτάσεων τροποποιήσεώς της πρὸς τελεσφορωτέραν ἀντιμετώπισιν τῶν ἀνωτέρω ψυχοκοινωνικῶν ζητημάτων.

ε) Ἡ ἐξειδίκευσις (ἐπιμόρφωσις) ἐκπαιδευτικῶν, ἐπιστημόνων λοιπῶν συναφῶν κλάδων καὶ στελεχῶν γενικῶς κρατικῶν καὶ μὴ ὑπηρεσιῶν καὶ ἰδρυμάτων, συναφοῦς πρὸς τοὺς σκοποὺς τοῦ Κέντρου δραστηριότητος, ἐπὶ θεμάτων δικαστικῆς ψυχιατρικῆς καὶ ψυχολογίας ἐφήβων.

2. Πρὸς ἐπίτευξιν τῶν σκοπῶν τοῦ τὸ Κέντρον: α) συνεγάζεται μετὰ τῶν ἀρμοδίων κρατικῶν ὑπηρεσιῶν, τῶν πανεπιστημιακῶν καὶ λοιπῶν ἐρευνητικῶν ἰδρυμάτων τῆς ἡμεδαπῆς καὶ τῆς ἀλλοδαπῆς, ὧν τὸ ἀντικείμενον σχετίζεται πρὸς τινὰ τῶν σκοπῶν τοῦ Κέντρου.

β) Δύναται νὰ ἰδρῇ, δι' ἀποφάσεων τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου (Δ.Σ.) αὐτοῦ, περιφερειακὰ παραρτήματα. Κατὰ τὴν πρώτην ἐφαρμογὴν τοῦ παρόντος τοιαῦτα παραρτήματα ἰδρύονται εἰς Κρήτην μὲ ἔδραν τὸ Ἡράκλειον καὶ εἰς Θράκην μὲ ἔδραν τὴν Κομοτηνὴν.

του Κλεάνθη Γρίβα

«Θές νάχεις μιά εικόνα τού μέλλοντος... Φαντάσου μιά μπότα νά συντρίβει ένα ανθρώπινο πρόσωπο, γιά πάντα...» ΤΖ. ΟΡΓΟΥΕΛ «1984»

Η ΜΙΑ ΟΨΗ

Θριάμβευσε και πάλι (τρείς μόλις μέρες μετά τις 'Αποκρήες) ή «δημοσιογραφική συνείδηση» στο διαβόητο πιά δελτίο ειδήσεων της κρατικής τηλεοπτικής πληροφόρησης.

Οι άηδιαστικές γκρό-πλάν καταδύσεις τού φακού (σέ φωτογραφικές μηχανές, τηλεφακούς, πομποδέκτες, τανάλλες, χαρτοκόπτες, έντυπα) και ή παγωμένη τυπική φωνή τού τηλεπαρουσιαστή πού μās παρουσίαζε ΚΟΙΝΑ ΑΝΤΙΚΕΙΜΕΝΑ καθημερινής χρήσης, σάν «πειστήρια» τών προθέσεων γιά δράση, μιάς από τήν 'Ασφάλεια διαφτισμένης (νωπή ή μνήμη από παρόμοια διαπίστωση κατά τή δικτατορία, άλλα και μετά) «τρομοκρατικής ομάδας».

Αυτό δέν ήταν παρουσίαση δελτίου ειδήσεων. Ήταν ό ειλικρίδειος μιάς δημοκρατίας πού γιά πέντε χρόνια τώρα βρίσκονταν σέ «πολυδιαφημιστική» θεραπευτική άγωγή.

Κοινά αντικείμενα καθημερινής χρήσης, τίθενται εκτός νόμου. Δέν θ' άργήσει νά θεθεί εκτός νόμου και ή ίδια ή καθημερινή μας ζωή. Γιά νά επιβεβαιωθεί τό «ρηθέν υπό τών προφητών» Χάξλεϋ, 'Οργουέλ και λουτών.

Ή άντι-τρομοκρατική ψύχωση εισβάλλει (τεχνητά, δέβαια) και στή χώρα μας. Φορέας της, ό «έξ όρισμού» άντι-τρομοκρατικός παράγοντας. Σέ λίγο (πρός τέρψη της 'Εξουσίας και της 'Αστυνομικής Ψυχιατρικής) ύπάρχει φόβος νά προσδληθεί όλο τό κοινωνικό σόμα.

Ψευδαισθήσεις, διαταραχές της σκέψης και τού προσανατολισμού, φαινόμενα «ήδη ή μηδέποτε διωθέντα», διάσπαση εγώ, ιδέες συσχετίσης και καταδίωξης. Σχιζοφρένεια. Τής έξουσίας, φυσικά. Πού άφοϋ δημιουργήσει τήν άντι-συμπεριφορά, προχωράει στήν διαπίστωση και τήν ποινικοποίηση τών «συμπτωμάτων» της διαταραχής πού ή ίδια προκαλεί. Μετά άπ' αυτό, ή «θεραπευτική» παρέμβαση, θεωρείται σάν κάτι τό φυσιολογικό: Σύλ-

ληψη (μέ κακοποίηση ή χωρίς) και παραπομπή. Ή αστυνομική ψυχιατρική «έπί τό έργον».

Ή αστυνομική ψυχιατρική, εφαρμόστηκε αποτελεσματικά σέ μερικές χώρες. Όμως εκεί είχαν διασφαλιστεί δύο τουλάχιστον προϋποθέσεις: 'Υψηλός τεχνολογικός έξοπλισμός και τεχνοκρατική κατάρτιση (πού ένισχύονταν από τή συνεργασία ύψηλά ιστάμενων πτυχιούχων λακέρων της ψυχολογίας, κοινωνιολογίας, νομικής κλπ) στήν ύπηρεσία της έξουσίας. Καί φυσικά, ένας ΥΠΑΡΚΤΟΣ αντίπαλος.

Στή χώρα μας δέν διασφαλίστηκε (και μάλλον θάναί δύσκολο νά διασφαλιστεί) καμμία άπ' τις παραπάνω προϋποθέσεις.

Κι έτσι κινδυνεύουμε όλοι νά πέσουμε θύματα τού νεατερντέλιου αυτοσχεδιασμού τών μαθητόμενων μάγων της ντόπιας αστυνομικής ψυχιατρικής.

'Αγνοια. 'Ανοια. Παράνοια. Σχιζοφρένεια. Κατάδυση στό άσυνείδητο; 'Ανάδυση τού άσυνείδητου; Ή παρανοϊκή φλέβα πού διατρέχει τό έλδος μας; Όύτε οί «γιοί τού Φρόντ» ούτε οί κάθε είδους (και σχολής) αντίπαλοί τους, μπορούν νά άρθώσουν μιά άπάντηση. Καί ένώ ή έρμηνευτική διαμάχη συνεχίζεται, ή έξουσία άρθρώνει τό δικό της λόγο. 'Αντιστροφή τών ρόλων (ό άρρωστος στή θέση τού θεραπευτή). 'Αντιστροφή τών άγωγών (ή άρρώστια στή θέση της θεραπείας). 'Αντιστροφή τών πάντων. Μέ μιά σίγουρη κατάρτιση: Τή «Μπότα» τού 'Οργουέλ.

Τό τρίπτυχο τού αστυνομικής ψυχιατρικής «θεραπευτικής» άγωγής, σ' όλο του τό μεγαλείο. ΞΥΛΟ - ΚΑΚΟΠΟΙΗΣΗ: άποτελεσματικό στό άτομικό επίπεδο, κύρια σέ περιόδους «άνωμαλίας» και στό μαζικό επίπεδο, άποτελεσματικό κύρια σέ περιόδους «όμαλότητας» (μέ θεράποντα, τά ΜΑΤ). ΨΥΧΟΤΡΟΠΑ: άποτελεσματικά σέ περιόδους «ήρεμίας» όπως ή σημερινή. Βέβαια ή χρήση τους απαγορεύεται από τό... Σύνταγμα, «είμή όπόταν και όπως ό νόμος, όρίζει», φυσικά. Καί τέλος τά ΗΛΕΚΤΡΟΣΟΚ πού εφαρμόζονται σέ άπέλπιδες καταστάσεις: ό τελικός σπασμός της δημοκρατίας. 'Υποστήκαμε (πρόσφατα) τήν πρώτη ή άπ' τις τρείς «θεραπευτικές» άγωγές. Μας εφαρμό-

ζεται (τώρα) ή δεύτερη. 'Ας έλλίσουμε (μ' όλο πού τά σχετικά περιβάγια, έχουν στενέψει άπελπιστικά) πώς θά αποφύγουμε τήν τρίτη. Γιά νά μήν καταχωρηθεί τό 1980 στήν 'Ιστορία (πού θά ύπάρξει) σάν θλιβερός πρόλογος τού «1984»...

ΚΑΙ Η ΑΛΛΗ...

Τό 1979 ήταν τό έξος τού παιδιού. Τό διανύσαμε μέ τις εύλογες τού ύπουργείου κοινωνικών ύπηρεσιών.

Τό 1980 είναι τό έξος τού Πολίτη-Βρέφους. Θά τό διανύσουμε μέ τις εύλογες τού ύπουργείου δημοσίας τάξης(...) και της κυκλοθυμικής προσωπικότητας τού προϊσταμένου του ύπουργού πού δταν έχει «κέφια» έφευρίσκει τήν Βαρβάρα της Τασκένδης, ένώ στις «άκεφίες» του ανακαλύπτει «τρομοκράτες» (νηπιακή καθήλωση ή πολιτικός μακιαβελισμός;).

Ή έγγενής άδυναμία τών ύπό

τόν κ. Μπάλο (νεο)δημοκρατικών μηχανισμών καταστολής στήν διαλεύκανση τών υποθέσεων Μάλιου-Μπάμπλη-Ούέλς-Πέτρου (και γιά νά μή ξεχνιόμαστε: Μέ τόν Μπόλαρη τί γίνεται, τόν πιάσατε...) άντισταθμίζεται μέ τήν σπασμωδική ανακάλυψη «τρομοκρατών». Καί ή όλη ύπόθεση, κάπου εμπλέκεται μέ τό παιχνίδι της διαδοχής τού θεοϋ-ήλιου. 'Αντιερισπασμός, ένστοιχώδικη κίνηση άμυνας, προγραμματισμένη κίνηση στό σκάκι. Κάτι άπ' όλα αυτά ή συνδυασμός όλων αυτών.

Νωπός άκόμη στή μνήμη ό μύθος της παντοδυναμίας τού άστυνομικού μηχανισμού πού κατά τήν έφτάχρονη τυραννία ανακάλυπτε, βασάνιζε και δολοφονούσε ή έστηνε μπροστά στά στήμένα στρατοδικεία τούς αγωνιστές της άντίστασης. Κι όλα τούτα, ΕΝ ΜΙΑ ΝΥΚΤΙ.

Και τώρα, οί έκατοντάδες νύκτες της «άδυναμίας» τών ύποθέσεων Μάλιου κλπ. Φυσικά κάποιος έπρεπε νά πληρώσει. Όμως ή πληρωμή αυτή, συνεπάγεται μιά άνα-καθίερωση τών «παλητών» ήθών, έθίμων και μεθόδων σέ μιά (νεο)δημοκρατική δόση: Τρομοκρατία τών φωτογραφικών μηχανών, τών τηλεφακών, τών χαρτοκοπών, τών έντύπων, και άλλων πραγμάτων «ών ούκ έστι άριθμός».

Ή φανταστική τρομοκρατία,

γιά νά καλυφθεί ή ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΗ τρομοκρατία της Οικονομικής και τού Πληθωρισμού, ή ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΗ τρομοκρατία της Τηλεόρασης και της Κρατικής Πληροφόρησης, ή ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΗ τρομοκρατία τού σταδιακού άφανισμού της καθημερινής μας ζωής.

Σχιζοφρενικές εκδηλώσεις, σημεία τών καιρών ή τό «1984»; Ό χρόνος θά τό δείξει...

Σέ κάθε περίπτωση, οί παραδιάσεις τών ανθρώπινων δικαιωμάτων και της νομιμότητας, δέν όδηγουν παρά στό ρουά-μάτ της δημοκρατίας (άκόμη και της σημερινής νέο-δημοκρατίας). Μήπως αυτός είναι ό άπώτερος στόχος τών τηλεοπτικών γκρό-πλάν καταδύσεων στίς φωτογραφικές μηχανές, τούς χαρτοκόπτες και τά έντυπα;

Εκτός κι άν ή (νεο)δεξιά, επιδιώκει νά αποδείξει τήν άδυναμία της νά ζήσει σέ κλίμα όμαλότητας (πού τόχουμε μάλλον άνάγκη). 'Αν αυτός είναι ό στόχος, δέν χρειάζεται προσπάθεια ή άπόδειξη. Ή όμογύακτη της (παλαιο) δεξιά έχει προσκομίσει άπειρία άποδείξεων και ή 'Ιστορία έχει πιά άποφανθεί. Μένει νά άποφανθεί και ό πολίτης αυτής της χώρας (πού δυστυχώς γιά τόν ίδιο και εύτυχώς γιά τήν δεξιά)

διδάσκαται άπ' ότιδήποτε άλλο, εκτός της 'Ιστορίας (πράγμα πού τόν ύποχρεώνει νά τήν ξαναζεί περιοδικά - όμως αυτό είναι άλλο θέμα).

«Τρομοκρατήστε τούς τρομοκράτες» διασάλλιζε 19 χρόνια πρίν ένας άστος πολιτικός ήγέτης. «ΠΟΛΙΤΕΣ - ΒΡΕΦΗ αυτής της χώρας, ΕΝΗΛΙΚΩΘΕΙΤΕ, γιά νά πάντων νά όπάρχουν τρομοκράτες (κρατικοί, παρα-κρατικοί, άντι-κρατικοί, και λουλοί)» θά συνιστούσαμε έμεις.

Υ.Γ. Τό όλο θέμα θά πρέπει νά άπτεται και τών ακαδημαϊκών ενδιαφερόντων τού κ. πρωθυπουργού. 'Εντεκα χρόνια παραμονής στό Παρίσι θά πρέπει νά τόν έφοδιάσουν εκτός άπ' τή γνώση της γαλλικής και τού Θουκυδίδα και μέ μιά έστω και επιδερμική γνώση τού περιεχόμενου της Διακήρυξης τών Δικαιωμάτων τού 'Ανθρώπου και τού Πολίτη, της «μεγάλης άστικής επανάστασης». Εκτός πιά κι άν δέν τό έπέτρεπε ούτε ή γνώση της γαλλικής, ούτε ό Θουκυδίδης...

ΤΟ «ΕΞΙΠΡΕΣ ΤΟΥ ΜΕΣΟΝΥΚΤΙΟΥ» ΞΑΝΑΖΕΙ...

αυτη τη φορα στις γυναικειες φυλακες Κορυδαλλου

Ο ΔΗΜΟ-ΚΡΑΤΙΚΟΣ ΦΑΣΙΣΜΟΣ αντιμετω-
πος γι άλλη μια φορα με το πολιτι-
κο προβλημα της εξοντωσης του κρα-
τουμενου πουμεπρακτα θα αμφισβητη-
σει τη θεσμοποιημενη καταστολη μεσα
στις φυλακες, καταφυγε παλι στην "α-
ποτελεσματικη χρησιμοποιοηση" της α-
φορισματικης λογικης της ψυχιατρι-
κης ιδεολογιας.

Η δαμοκλειος σπαθη της ψυχιατρικης εγκαιρειξης πλανηθηκε απειλητι-
κα πανω απο τα κεφαλια των φυλακισμενων που επεμεναν να αντιδρουν
και να εξεγειρωνται εναντια στις απο-ανθρωποποιημενες συνθηκες ζωης
τους.

"...το κελλι της Φροσως που αποπειραθηκε να αυτοκτονησει, ειναι ακο-
μα πλημμυρισμενο απο το αιμα της...το σεντονι που χρησιμοποιοησε η
Αδαμκη για να βαλει τερμα στη ζωη της, ειναι ακομα κρεμασμενο στα
καγκελα του κελλιου της..."

Δικαστες και δεσμοφυλακες, ψυχιατροι και νοσοκομοι, αθλια πιονια του
πιο οργανωμενου κοινωνικου εγκληματος της συγχρονης κοινωνιας, θα ε-
πιδοθουν σε ενα οργιο τρομοκρατιας εμποδιζοντας καθε επικοινωνια
των φυλακισμενων με τον εξω κοσμο.

"Στη Β' πτερυγα της φυλακης, δεν τρωμε και κοιμωμαστε χαμω, εξω απο
τα κελλια μας, ζητωντας δημοσιογραφους και ανοιγμα φακελλου ερευνας
για τα αιτια που οδηγησαν τις δυο συγκρατουμενες μας να βαλουν τε-
ρμα στη ζωη τους "

Οι μουμιες του μπατσοδικαστικου μηχανισμου δεν θα σταματησουν εκει,
θα χτυπησουν παλι, αποκαλυπτοντας τον επαισχυντο ρολο τους και τις
πραγματικες διαθεσεις της Εξουσιας : την αμεση κι ολοκληρωτικη κατα-
στολη κι εξαφανιση καθε μορφης αντιστασης κι εξεγερσης.

"...η πορτα της πτερυγας ξανανοιγει 15 δεσμοφυλακισσες και 50 χωρο-
φυλακες ανεμιζοντας γκλομπς, εισβαλλουν ουρλιαζοντας. Καμια μας δεν
κινηθηκε· μας αρπαζουν απο τα μαλλια, 4 μπατσοι για μια κρατουμενη,
μας χτυпанε οπου βρουν, στο κεφαλι, στα ποδια στο στομαχι. Για μια ωρα
η φυλακη θυμιζει τη νυχτα του Πολυτεχνειου το Νοεμβρη του 1973. Τη
Φροσω τη σερνουν λιποθυμη σε ολο το διαδρομο. μια Αυστραλεζα, πεσμε
νη χαμω, τη τραβανε οι μπατσοι απο τα μαλλια. Μας κλειδωνουν οπου
βρουν. Την Ισπανιδα Γομεζ τη σερνουν δυο πατωματα απο τα ποδια ενω
το σωμα της και το κεφαλι της χτυпанε σε καθε σιαλι ".
Το φασιστικο πογκρομ θα πνιξει την εξεγερση στο ιδιο της το αιμα.
Αλλα εκει που οι φυλακες του δημο-κρατισμου θα φοβηθουν για τα απο-
τελεσματα της ωμης βιας, η δικαστικη εξουσια ευκολα θα συγκαλυψει
και θα δικαιολογησει το αποτελεσμα των "κοινωνικων παροχων σωφρονι-
στικης εξοντωσης ".

Το φαντασμα του ψυχομπατσου ξεπροβαλλει απειλητικο..

Η "σωφρονιστικη" καταπιεση, αμεση ριξεκταση κι εκφραση της κοινωνικ-
κης καταπιεσης, φαινεται αδυναμη να "καθαγιασει" το εγκληματικο ερ-
γο της μπατσοδικαστικης εξουσιας πισω απο τους τοιχους των φυλακων.
Και κυριως να καθυποταξει ολοκληρωτικα, καθε στοιχειο ανιδρασης α-
πο μερους του κρατουμενου.

Η ψυχιατρικη θα χρησιμοποιοηθει για να καλυψει το κενο. Η προσφορα :
ενας πιο ορθολογικος, επιστημονικος και "αποετλεσματικος" τροπος κα-
θολικης κυριαρχιας κι ελεγχου πανω στο ατομο. Η "θεραπεια" θα απο-
τελεσει το αλλοθι του εγκληματος. Η θεραπευτικη εξοντωση εχει τον
λογο.

Οι φυλακές παραμένουν το θυσιαστήρι της Εξουσίας.
Τα ψυχιατρεία θα αποτελεζούν την πεμπτούσια της θυσίας.

Ο ψυχίατρος, θρασυδειλος καρριεριστας, θα συνεργήσει αποκάλυπτα στην πιο αίσχρη κοινωνική συναινέση : τη μεταγωγή. Πίσω από τη μάσκα της θεραπευτικής αγωγής και στο όνομα της αυτεπαγγέλτης εξουσίας, θα προχωρήσει στην ιδρυματοποίηση, εξευτελιζοντας, βιαιοπραγώντας και συνθλιβοντας κάθε ίχνος αντίστασης του υποκείμενου. Ο ψυχο-διανοητικός και σωματικός κόσμος του εγκλειστού πρέπει να κατακερματιστεί, να νεκρωθεί, μην αφήνοντας το παραμικρό, το ελαχιστο περιθώριο καπνιάς ενεργητικής σκέψης και δράσης. Θα παραμείνει το αντικείμενο των αποφάσεων και εξουσιοδοτήσεων της ψυχιατρικής εξουσίας.

" Ώηταμε συμπαρασταση. Αυτό που γίνεται αυτή τη στιγμή στις γυναίκες φυλακές Κορυδαλλού, δεν έχει προηγούμενο ούτε στη χειρότερη φασιστική χούντα ".
Το πρόβλημα της εγκαθιέρξης και ιδρυματοποίησης του φυλακισμένου είναι και παραμένει πολιτικό. Θα αφορά πάντα εκείνους που θα αντιστεκόνται και θα εξεγείρονται εναντίον της υπατάχσεως και την υποταγή στους εξουσιοδότες της ψυχιατρικο-δικαστικής και κρατικονομοθετικής εξουσίας.

Η ΤΡΙΛΟΓΙΑ ΕΝΟΣ ΕΝΤΥΠΟΥ - ΙΔΕΟΔΡΟΜΙΟ

ΟΛΟΙ ΘΑ ΠΑΙΖΟΥΜΕ ΤΟ ΡΟΛΟ ΜΑΣ
ΜΕΧΡΙ ΤΟ ΠΡΩΙ ΠΟΥ ΔΕΝ ΘΑ ΜΑΣ
ΧΑΙΡΕΤΗΣΕΙ Ο ΓΕΙΤΟΝΑΣ...

Η ιστορία αφορά το περιοδικό ΙΔΕΟΔΡΟΜΙΟ και αντιστροφή. Κίνηση για σκιαγράφηση και πληροφόρηση. Το συγκεκριμένο έντυπο χωρίς καμία γραφειοκρατική δομή αλλά και ιδεολογικοπολιτικά στεγανά, κυρία μια υποθεση που δεν είναι εμπορική και βγαίνει πέρα μέσα από κολλεκτιβιστικές προσπάθειες, είναι κάτι το ριζοσπαστικό στον τύπο. Από το σημείο όμως που το περιεχόμενο του είναι μια καθησυχαστική αντικειμενική και ολοκληρωμένη πληροφόρηση και μόνο, προκειται για το ένα ποδι στην ελευθερία.

Το 1980, που τα μέσα μαζικής ενημέρωσης είναι στα χέρια της φασιστικής κυβέρνησης κι ο ημερησίος τύπος, καθώς κι ο προοδευτικός, φερεφώνων των κομμάτων σήμερα, που κρεμονται παντού σαν τσαμπιά σαπια περιοδικά και ο "Οικογενειακός Θησαυρός" διαβάζεται από 250.000 οικογένειες, κι όλα αυτά, μικρά και μεγάλα, δεν είναι παρά ευτελή ναρκωτικά—τροφή στα μηχανοποιημένα άτομα και ουσιαστικά διευθύνονται από την εξουσία για τη συντήρηση της και την ασφαλεία της, δεν μπορούσε οτιδήποτε παρέρβαινε τις κατεστημένες γραφές παρά να σκοτωθεί. Έτσι το "ΙΔΕΟΔΡΟΜΙΟ" που χωρίς καμία ηθική και πολιτική νορμα αντιστεκεται χωρίς ενδοιασμούς και θεαματικά θα δεχτεί αναποφευκτα το χτύπημα.

Στρατωτικός () θεωρεί υπεύθυνο τον εκδοτή του περιοδικού και το περιοδικό για τον αυτοκαθορισμό του . . . υίου του και την στροφή στον τρόπο ζωής του και επιχειρεί μύηση. Ο εισαγγελέας κος Φακός κάνει 2 αλληπαλλήλες μνησεις για ασεμνα. Εκτός από τις έρευνες στα γραφεία του περιοδικού και την τρομοκρατία σε βάρος του, κατηγορείται ο εκδοτής του περιοδικού Λεωνίδας Χρηστάκης και η υπάλληλος του Έλενη Κολοβού με καταθεση (που αργότερα ανακάλεσε) ενός χαφίε, για σύσταση τρομοκρατικής ομάδας. Μια ακόμα σκευωρία από τις εκδόσεις VXPONOS καταδικάζει σε 7μηνη φυλάκιση τον εκδοτή. Έτσι εδώ κι ένα μήνα (25/4) βρίσκειται προφυλακισμένος στην Αίγινα.

Η υποθεση του "εκδοτή" Χρηστάκη και του ΙΔΕΟΔΡΟΜΙΟΥ είναι κάτι περισσότερο από μια προσωπική υποθεση ή περιπέτεια μιας εκδοτικής ομάδας και μονον έτσι θα πρέπει να αντιμετωπιστεί. Το ΙΔΕΟΔΡΟΜΙΟ παρά ταύτα, μη υποκύπτον και στηριζόμενο στη βάση της συντακτικής κολλεκτιβιστικής επιτροπής συνεχίζει να βγαίνει με γρηγορύτερο ρυθμό.

Αυτό που λένε "ο αγώνας συνεχίζεται".

Αυτό που εδώ συμβαίνει.

γιωργος δαγλας
μελος της κολλεκτιβιστικής
συντακτικής επιτροπής

ΜΑΡΤΥΡΙΕΣ: πισω απο τους τοιχους των φυλακων

αναδημοσίευση απο ηερ. "της φυλακης.."

Ήρχικά προφυλακίστηκα τό 1976 στίς φυλακές Κορυδαλλού όπου καί παρέμεινα 2 μήνες περίπου. Μέ έστειλαν όμως στήν Αίγινα μέ τήν δικαιολογία τής άρραίωσης χώρου. Στήν Αίγινα παρέμεινα τεσσσεράμισυ μήνες περίπου. Στο διάστημα αυτό μου συνέβησαν τά εξής: Τό φαγητό πού έδινε ή ύπηρεσία δέν ήταν κατάλληλο γιά νά επιβιώσουμε καί έπάνω σ' αυτό τό θέμα είχα έρθει σέ σύγκρουση μέ τήν ύπηρεσία καί γιά τό λόγο αυτό μέ έστειλαν στήν Κέρκυρα.

Μόλις πήγα στήν Κέρκυρα, μετά από τρεις μέρες, έγινε πειθαρχική. Ή από εκείνη τήν μέρα άρχισε τό μαρτύριό μου. Τό βράδυ τής τέταρτης μέρας στήν παραμονή μου στήν Κέρκυρα μπήκανε μέσα στό κελί μου γύρω στους 15 φύλακες μέ τά γκλόμπ στά χέρια, μέ άπειλές καί βρισιές οί όποιες θίγανε έμένα καί τήν οικογένειά μου. Ή αίτία γιά όλα αυτά ήταν ένα παγούρι πλαστικό πού είχα νά πίνω νερό, πού είχε σπάσει καί τά νερά έσταζαν μέσα στό κελί. Αυτό συνέβηκε γύρω στίς 1 ή ώρα τό βράδυ. Μετά από μερικές μέρες δώσανε κάτι χαρτιά στους κρατούμενους γιά νά γράψουν τό τί ήξερε ό καθένας περί χάπια καί μαχαίρια καί, άν είχαν, πού τά είχανε κρυμμένα. Μέ λίγα λόγια, ό ένας νά ρουφιανέψει τόν άλλον. Ήγώ, όπως άνέφερα καί παραπάνω, ή παραμονή μου στήν Κέρκυρα ήταν μόνο λίγες μέρες καί ήταν αδύνατο νά γνωρίζω αυτά πού μέ ρωτούσαν. Μέ πήραν στό Ήρχιφυλακείο καί εκεί άρχισαν νά μέ χτυπούν μέ τά γκλόμπ. Ούτε καί γώ ξέρω πόσοι ήτανε. Παρέλειψα νά πώ ότι ήμουν

υπόδικος, καί ό νόμος λέει ότι ό υπόδικος κρατούμενος πρέπει νά μένει στόν Κορυδαλλό μέχρι νά δικαστεί καί μετά νά μεταχθεϊ σέ άλλη φυλακή. Ήγώ, λοιπόν, παρόλο πού ήμουν υπόδικος, βρισκόμουν στήν Κέρκυρα.

Οί συνθήκες εκεί είχαν τό εξής σύστημα: Άνοιγαν τό πρωί στίς 7. Βγαίναμε έξω από τίς 8 μέχρι τίς 8.30, μετά κλείσιμο πάλι. Άνοιγαν πάλι τό άπόγευμα 5 καί στίς 5.30 μάς κλείνανε πάλι. Όλη τήν ήμέρα πού είμαστε κλεισμένοι μέσα στό κελί, άπαγορευόταν νά καθήσουμε γιά λίγο στό κρεβάτι. Ήπρεπε συνεχώς νά είμαστε όρθιοι. Σέ περίπτωση πού καθόταν κανένας κατάδικος στό κρεβάτι του γιά λίγο είχε άσχημες συνέπειες. Τόν έπαιρναν στό άρχιφυλακείο καί τόν χτυπούσαν.

Είχαν περάσει 4-5 μήνες στήν εκεί παραμονή μου πού δέν έλειψε μέρα πού νά μή μάς χτυπούν καί νά μάς άπειλούν. Ένα πρωί ήρθαν νά μέ πάρουν γιά νά μέ πάνε πειθαρχείο, νά μέ χτυπήσουν.

Καί άφού έβλεπα τά άσχη πού κάνανε καί γυρίζαν τά άντερά μου, τούς άποκάλεσα δολοφόνους, κατάφερα νά τούς ξεφύγω, πήγα στό παράθυρο, έσπασα τό τζάμι, πήρα τό γυαλί στό χέρι καί πήγα νά τερματίσω τή ζωή μου κόβοντας τό λαιμό μου. Ή εκείνη τή στιγμή πέσανε κάτι συγκρατούμενοί μου γιά νά μου πάρουν τό γυαλί από τά χέρια. Ή εκεί άπάνω όμως έχασα τίς αισθήσεις μου καί όταν συνήλθα ήμουν στό νοσοκομείο, μέ είχαν ράψει καί μέ γυρίσανε πίσω στή φυλακή. Ή εκεί μέ πήγαν καί μέ έκλεισαν στό πειθαρχείο. Ό-

πως ήμουν μέ τά ράματα στό λαιμό άρχισαν πάλι νά μέ χτυπούν. Μετά από τό ξύλο, μέ πήραν καί μέ πήγαν στό σταυρό. Μέ κρέμασαν σέ δύο χαλκάδες από τά χέρια καί ίσα ίσα πού πάταγαν οί μύτες τών ποδιών μου κάτω. Έκει μέ έβαζαν μισή ώρα τό πρωί καί μισή ώρα τό βράδυ. Αυτό κράτησε δέκα μέρες. Μέ πήγαν πάλι στην άκτίνα μου καί μέ είχαν πάλι μέσα στό κελί κλεισμένο καί μέ έβγαζαν μόνο μία ώρα την ήμέρα έξω. Έρθαν πάλι ένα βράδυ μετά τά μεσάνυχτα γιά νά μέ χτυπήσουν. Μόλις τούς είδα ανέβηκα πάνω στό παράθυρο καί πιάστηκα από τά κάγκελα καί άρχισα νά φωνάζω στους άλλους κρατούμενους ότι πάνε νά μέ δολοφονήσουν. Άνοιξαν την πόρτα καί μπήκαν μέσα. Μέ πήραν σέρνοντας καί μέ πήγαν στό πειθαρχείο. Μέ βάλανε μέσα καί άκουσα πού λέγανε μεταξύ τους ότι τώρα δέν μπορούμε νά κάνουμε τίποτα καί δέν ξέρω τί σκοπό είχαν. Ίσως θέλανε νά μέ σκοτώσουν. Έκει έκατσα πάλι δέκα μέρες χωρίς ποτέ νά λείπει τό ξύλο. Λιποθύμησα δυό, τρείς φορές καί μου ρίχναν νερό στό πρόσωπο γιά νά συνέλθω καί μου είπαν τέρμα τό ξύλο τώρα. Αυτά συνέβησαν από τόν Ίούλιο μέχρι τό Νοέμβρη. Μέ έβγαλαν από τό πειθαρχείο καί μέ πήγαν πάλι στην άκτίνα σέ συνεχή απομόνωση.

Στίς άρχές Δεκέμβρη του 1976 μέ φωνάζουν στό Ίατρείο ένώπιον του Άρχιφύλαξ καί 8 φυλάκων μέ τά γκλόμπ στά χέρια καί μου λένε: «Θά κάνεις κάτι ένέσεις, παραγγελία του γιατρού». Μου έκαναν δυό ένέσεις την ήμέρα, μία τό πρωί καί μία τό άπόγευμα καί μέ έβαζαν βιαστικά νά υπογράψω ένα βιβλίο καί γελοούσαν. Στην τρίτη μέρα πού μου έκαναν τίς ένέσεις, άρχισα νά πρήζομαι, νά χάνω τή μνήμη μου καί τά βράδια πού ξάπλωνα μέ έπιανε έννας πόνος στό μυαλό καί κατάλαβα ότι κάτι κακό ήθελαν νά μου κάνουν. Τούς ζήτησα νά μήν μου ξανακάνουν ένέσεις. Άλλά μόλις τούς τό είπα μέ πήγαν στό πειθαρχείο καί μου τίς έκαναν μέ τό ζόρι. Είχα χάσει τή μνήμη μου, δέν ήξερα τί έκανα. Κατά τίς 20 Ίανουαρίου μέ πήραν μέ την κλούβα καί μέ πήγαν στό Ψυχιατρείο του Κορυδαλλού. Έκει μέ εξέτασαν οί γιατροί. Ήμουν αηρησμένος, είχα μελανιάσει καί τούς είπα ότι μου είχαν κάνει κάτι ένέσεις. Έγώ όμως ήμουν στό κρεβάτι συνεχώς καί άργοπέθαινα χωρίς νά βλέπω καμιά ιατρική περίθαλψη από τούς γιατρούς. Άφού κατάλαβα ότι δέν είχα νά περιμένω τίποτα καί άπ' αυτούς, φώναξα ότι μέ δολοφονήσανε. Μέ βάζουν πάλι στην κλούβα, άρχές Φεβρουαρίου, καί μέ πήγαν στην Κέρκυρα. Μόλις μέ είδε ή ομάδα κρούσεως νά κατεβαίνω από την κλούβα άρχισανε νά γελάνε. Πανηγυρί έκαναν. Μέ βάλανε πάλι απομόνωση. Μέ είδαν οί συγκρατούμενοί μου καί άναρωτιόντουσαν πώς μέ κάνανε έτσι. Καί τούς έλεγα ότι μέ δολοφονήσανε. Οί συγκρατούμενοί μου μου κάνανε κάτι αιτήσεις γιά τόν εισαγγελέα Κερκύρας. Άλλά τίς αιτήσεις τίς έσκισε ή ύπηρεσία καί μέ πήραν πάλι καί μέ πήγαν ξανά στό Ψυχιατρείο. Άλλά εκεί πάλι δέν μου έδωσαν καμιά σημασία οί γιατροί, παρά μέ έστειλαν στό Νοσοκομείο Κρατουμένων γιατί είχε άδρανήσει ή καρδιά μου. Μέ ρωτήσανε τί έχω

καί τούς είπα τί ακριβώς μου έχουν κάνει. Άλλά καί πάλι δέν μέ κύτταξαν. Τότε μου μπήκε στό μυαλό ή ιδέα πώς θά μπορέσω νά δραπετεύσω. Έκανα την άπόπειρα αλλά δέν τά κατάφερα. Μέ έπιασαν, με δέσανε μέ χειροπέδες καί άρχισαν νά μέ χτυπούνε σέ όλο μου τό σώμα, στό κεφάλι, στό γεννητικό μου όργανο. Μέ πήραν μέ την κλούβα, μέ πήγαν στό Ψυχιατρείο καί από εκεί στην Κέρκυρα. Έκανα πάλι αίτηση στον εισαγγελέα αλλά μάταια. Μέ πήραν πάλι γιά τό Ψυχιατρείο. Έκει έρχόντουσαν οί δικοί μου καί δέν τούς γνώριζα. Μέ πήραν από εκεί καί μέ πήγαν στό Δημόσιο Ψυχιατρείο, στό 15 περίπτερο.

Μέχρι νά πάω στό Δημόσιο θά καταλάβετε ότι πέρασα τά πάθη του Χριστού. Άφού δέν είδα καί από εκεί καμιά βελτίωση, λές καί ήτανε συννενοημένοι, μετά από κάτι μέρες άπόδρασα καί άμέσως πήγα μέ ψεύτικα στοιχεία σέ διάφορους γιατρούς. Ώσπου μία μέρα ένας φίλος μου μου ύπέδειξε ένα γιατρό στον όποιο πήγα μέ ψεύτικα πάλι στοιχεία καί του είπα ότι ήμουν στην Γερμανία, καί ότι κάποιοι μου είχαν κάνει κάτι ένέσεις. Μέ εξέτασε καί μου είπε ότι έχω *δηλητηρίαση του ήπατος* καί ότι αυτοί πού μου τίς έκαναν είχαν σκοπό νά μέ ξεκάνουν. Μου έδωσε όρισμένα φάρμακα καί σέ δυό μήνες περίπου είχα συνέλθει. Μετά πήγα στην έφημερίδα «Άπογευματινή», στον κύριο Γκιώνη καί τά δημοσίευσα στίς έφημερίδες. Θέλω νά ξέρετε ότι αυτά πού πέρασα στην Κέρκυρα, μέ έστειλαν επίτηδες στό ψυχιατρεία γιά νά δικαιολογήσουν τό θάνατό μου. Όλα αυτά πού έγραψα έχω καί άρκετούς μάρτυρες νά τά επαληθεύσουν.

Στην Κέρκυρα βασανίστηκαν πολλά παιδιά λεβέντες, καί αυτή πού κράτησαν λεβέντικη στάση είναι οί εξής: ό Θανάσης Γιάνναρης, ό Νίκος Κοεμτζής, ό Χάρης Τεμπερεκήδης, ό Άντωνιάδης Άντρέας, ό Λάμπρος Πέτσης, ό Άράκης Γρηγόρης, ό Κώστας Δελλής, ό Μανεατάκης Νίκος, ό Βλάσης Ψωφάκης, ό Άκης Περιορής. Ένα πράγμα έχω νά πω: από τό 1976 μέ άρχές 1978 σκοτώνανε καί εξακολουθούν καί μās έλεγαν ότι δικαιολογούν 5 στους 100.

Άφού απέδρασα, μετά από λίγο καιρό μέ πιάσανε, μέ πήγαν στον Κορυδαλλό όπου ήτανε καί ό συγκατηγορούμένος μου Άθανάσιος Γιάνναρης. Όπως καταλαβαίνετε, μετά από αυτά πού είχα γράψει στίς έφημερίδες, δέν μέ έβλεπαν μέ καλό μάτι, μέ άπειλούσαν ότι θά μέ πάνε στην Κέρκυρα, καί γιά τό τίποτα τό Πάσχα του 1979 μέ βάλανε πειθαρχείο όλη τή μεγάλη βδομάδα, καί μετά τίς γιορτές μέ πήγαν πάλι στην Κέρκυρα. Μόλις μέ είδανε εκεί μόνο πανηγυρί δέν κάνανε. Άρχισανε καί μέ άπειλούσανε έπειδή τούς είχα βάλει στίς έφημερίδες καί τούς είπα ότι εάν μέ πείραζαν θά τούς έβαζα πάλι. Δέν μέ πειράζανε παρόλο πού δέν είχανε σταματήσει τά παλιά. Ήμουν εκεί 4 μήνες καί έκανα άπεργία πείνας μαζί μέ τόν συγκρατούμένο μου Άντρέα Άντωνιάδη γιά νά φύγουμε από την κόλαση. Άλλά μάταια, δέν τό είχανε σκοπό νά μέ διώξουν. Έστειλα τή μητέρα μου στον Υπουργό Δικαιοσύνης Γεώργιο Σταμάτη, καί μόλις εκλεισα 6 μήνες μέ κατέβασαν στον Κορυδαλλό.

ΚΑΤΑΓΓΕΛΙΑ

... Κατέβηκε ο συγκατηγορούμενός μου Γιάνναρης από την Κέρκυρα στον Κορυδαλλό για δικαστήριο, και ήμασταν μαζί στην 4η ακτίνα του Κορυδαλλού. Συζητούσαμε ότι δεν ήθελε να πάει ξανά στην Κέρκυρα. Στις 3-10-79 πέρναγε δικαστήριο, τό οποίο πήρε αναβολή. Μοῦ ἀποκάλυψε ἐμένα καί στό Χρήστο τόν Παναγόπουλο ότι δεν ήθελε να πάει ξανά στην Κέρκυρα γιατί είχε βασανιστεί πολλές φορές καί ότι θά ἔπινε τό θερμόμετρο να μην ξαναπάει στην Κέρκυρα. 'Εγώ σάν φίλος του καί σάν συγκατηγορούμενος του είπα να μην τό πιεῖ, ἀλλά ὁ Γιάνναρης στίς 4-10-79 μέ παρακάλεσε ἐμένα καί τόν Παναγόπουλο να μην ποῦμε τίποτα, να τόν ἀφήσουμε να τό πιεῖ γιά να πάει στό Νοσοκομεῖο. Πράγματι, τό ἤπια στίς 4-10-79 καί τόν πήγαν στό πειθαρχεῖο ἀντί στό Νοσοκομεῖο, στην ἀπομόνωση τῆς τρίτης ἀκτίνας. Τήν ἄλλη μέρα τό πρωί 5-10-79 μέ εἰδοποίησε μέ ἕναν ἐργαζόμενο να πάω στό 'Ιατρεῖο, ὅπου θά τόν ἔβλεπε ὁ γιατρός τοῦ Κορυδαλλοῦ. Πράγματι, πήγα καί τόν εἶδα μαζί μέ ἄλλους τρεῖς φίλους καί μᾶς εἶπε ότι πάει στό Νοσοκομεῖο. Πράγματι τόν πήγαν καί δεν τόν κρατήσανε καί τόν ἔφεραν πάλι πίσω στην ἀπομόνωση τήν ἐπόμενη μέρα 6-10-79, ἡμέρα Σάββατο. Τήν ὥρα τῆς διανομῆς τοῦ φαγητοῦ, εἶδαμε 10 φύλακες περίπου στό διάδρομο μέ τά γκλόμπ καί δεν ἄφηναν κανένα να περάσει. 'Εμεῖς δίχως να ξέρουμε μᾶς ἔκλεισαν στά κελιά ὅλους, ἀκόμα καί τούς καθαριστές. πού αὐτούς δεν τούς κλείνουν ποτέ τό μεσημέρι μέσα.

Καί μέ τό ἄνοιγμα στίς 2.30 ἡ ὥρα μάθαμε ὅτι πέθανε. Καί ἡ ὑπηρεσία μᾶς ἔλεγε ὅτι αὐτοκτόνησε. "Ὅπως μάθαμε μετά, μέσα στην ἀπομόνωση ἦταν καί δύο ἄλλοδαποὶ τούς ὁποίους τούς βγάλανε πρὶν πεθάνει. Κατόπιν μάθαμε ὅτι τόν χτύπησαν στό στομάχι καί ἔσπασαν τό θερμόμετρο, μετά τόν πήραν νεκρό καί τόν πήγαν στό Νοσοκομεῖο "Ἀγιο Παῦλο. 'Εκεῖ μόλις τόν εἶδαν οἱ κρατούμενοι φώναζαν ὅτι τόν χτύπησαν στό στομάχι καί ἔσπασε τό θερμόμετρο.

Κάθε Σάββατο τό βράδυ μᾶς ἄφηναν τά κελιά ἀνοιχτά μέχρι τίς 12 ἡ ὥρα τό βράδυ γιά να βλέπουμε τηλεόραση. 'Εκεῖνο τό Σάββατο ὅλος ὁ Κορυδαλλός ἦταν ἀνάστατος καί οἱ κρατούμενοι φώναζαν καί μᾶς ἔκλεισαν μέσα στό κελί στίς 7.30 ἡ ὥρα. Τήν ἐπόμενη μέρα 7-10-79 διαβάσαμε στην ἑφημερίδα ὅτι αὐτοκτόνησε στό Ψυχιατρεῖο καί μείναμε ὅλοι ἄφωνοι γιατί δεν πέθανε στό ψυχιατρεῖο ἀλλά στην ἀπομόνωση.

**ΠΡΟΣΕΞΕ ΤΟΥΣ ΣΚΟΠΕΛΟΥΣ
ΜΕ ΑΦΡΟΥΣ ΣΤΕΦΑΝΟΜΕΝΟΥΣ
ΣΤΩΝ ΩΚΕΑΝΩΝ ΤΗΝ ΠΛΗΡΗ
ΑΝΥΠΑΡΕΙΑ ΒΥΘΥΣΜΕΝΟΥΣ.**

η Κυριακατικη Ελευθεροτυπια την «διαφημισε»
σαν *Σωματριο Ψυχασθενων*. Αλλοι πιστευουν πως προ-
κειται απλα για ενα *Καφενριο Ψυχοπαθιαρηδων*. Οι ιδιοι
εχουν διαφορετικη (;) γνωμη.
ο-χρονος-θα-δειξει...

κινηση για τα δικαιωματα των ψυχασθενων

Στην ιστορια του ανθρωπου, σ' ολος τις μορφες κοινωνικης οργάνωσης
από την αρχαιότητα μέχρι σήμερα, δεν έλειψαν ποτέ οι τρόποι και οι μέθοδοι
μέ τους οποίους οι "διαφορετικοί" υποβάλλονταν εξακολουθητικά σέ μια διαδικα-
σία εξουδετέρωσης, που αρχίζει από τον πιο "άθωο" εξευτελισμό μέχρι τον
αποκλεισμό τους από τους χώρους της κοινωνικης ζωής.

Στό πεδίο της παρεκτρεπόμενης κοινωνικης συμπεριφοράς, από τό κάθε
φορά επίσημο μοντέλο ζωής, έφευρέθηκαν λέξεις-ένικέττες σαν το "άνωμαλο",
το "έπικίνδυνου", το "τρελλού" και μέ την εύλογια της ιατρικης έπιστήμης
το "παράδορνα", το "ψυχοπαθή", το "σχιζοφρενή" κτλ.

Η διαδικασία του αποκλεισμού ένισχύεται από την άγνοια για τό "τί
είναι ψυχικό πρόβλημα" και διαιωνίζεται από την έπίμονη τοποθέτηση στο
χώρο της παραδοσιακης ιατρικης.

Ακόμη ή συμπεριφορά του άμεσου κοινωνικού περίγυρου ένσωματώνει,
διχτυώνει και προβάλλει τη βία, ιδεολογική, οίκογενειακή και κοινωνική
πάνω στον "άσθενή". Έτσι αυτός, κοινωνικά στιγματισμένος, σπρώχνεται
σταθερά στο περιθώριο της κοινωνικης ζωής χωρίς καμμία δυνατότητα και
κανένα δικαίωμα κοινωνικης ύπαρξης.

Ο "ψυχασθενής" καταλήγει να είναι αποδιοπομπαίος άκόμα και της ίδιας
του της οίκογένειας. Η οίκογένεια, κυρίαρχος κοινωνικός θεσμός,
χαρακτηρίζεται από την ίδια δομή ιεραρχίας, την άσκηση βίας, πορολή άξιων,
προτύπων και μοντέλων ζωής που άναπαράγουν τό έκδστοτε κυρίαρχο κοινωνικό
σύστημα.

Η οίκογένεια άποτελώντας τό διέμεσο στην κοινωνική πραγματικότητα
και στο μέλη της θα μεταδώσει την κοινωνική άλλοτρούωση σαν άποξένωση στις
ένδοοικογενειακές σχέσεις. Στην προσπάθειά της να εξασφαλίσει τη συνοχή και
την έπιβεβαίωση του τρόπου ζωής της δημιουργεί τό εξελαστήριο θύμα της,
"διαλέγοντας" τό πιο εύάλσθητο από τά μέλη της να παίξει αυτό τό ρόλο. Η
μετάθεση των προβλημάτων των άλλων μελών και ή διατήρηση της "ψυχικης τους
ύγείας" είναι γεγονός. Η οίκογένεια παίζει άδισταχτα τον πιο έπίμαχο ρόλο
στην τραγωδία.

Η κοινωνία συμπαραστέκεται όλοψυχα στο έργο της οίκογένειας,
τοποθετεί στην ύπηρεσία της την ψυχιατρική έπιστήμη, σχηματίζοντας μια
έπίσημη αντίληψη για αυτή την "άρρώστεια" και επινώντας τη "θεραπεία" της.
Και ή ψυχιατρική σε συνεργασία μέ την οίκογένεια νομιμοποιεί σαν συμπτώματα
της άρρώστειας κάθε άνεξάρτητης συμπεριφοράς και αποφασίζει μέ τη
συμπάρδσταση των κοινωνικών παραγόντων τό κλείσιμο του "άσθενούς" στο
ψυχιατρείο.

Η Ελλάδα είναι ή τελευταία χώρα της Ευρώπης μέ τόσο άναχρονιστικό
μεσαιωνικό κατεστώδες γύρω άπ' την αντιμετώπιση της ψυχικης ύγείας, μέ μια
άπαρχαιωμένη νομοθεσία, και μέ κύριο τρόπο λειτουργίας των ψυχιατρικών
ίδρυμάτων τό άσυλιακό μοντέλο.

Τό καλούπωμα τῆς ψυχικῆς ἀσθένειας σ συμπτώματα καί διαγνώσεις ἡ ψυχιατρική τό δαίνειται ἀπό τό ἱατρικό σύστημα, δημιουργώντας ἔτσι μιά ντεφάκτο ἀντίληψη παθολογικῆς κατάστασης καί ὅτι ἡ θεραπεία τῆς ψυχικῆς ἀρρώστειας εἶναι σάν τή συνηθισμένη ἱατρική θεραπεία.

Ἡ μονόπλευρη χρησιμοποίηση φυσικῶν μεθόδων θεραπείας - δέσιμο, ξυλοδαρμός, ἤλεκτροσόκ, ψυχοφάρμακα, ἰνσουλινοθεραπεία κ.ἄ. - πλαισιωμένη ἀπ' τήν ψυχολογική βία ὀλοκληρώνει τό φάσμα ἐξουσίας πού ἀσκειῖται ἀπ' τό ψυχιατρικό κατεστημένο πάνω στόν "ἀσθενή". Εἶναι ἀποκλεισμένος ἀκόμη καί σ πρόσωπο. Ἡ ἀποδιοργάνωσή του, πού θά ρθεῖ, θά 'ναι ριζική.

Ὁ ψυχίατρος μέ τήν κατασταλτική του συμπεριφορά πάνω στόν "ἄρρωστο" ἀρνεῖται νά δεῖ τή δυνατότητα ἐπανεξέτασης τῶν σχέσεων μέ τήν οἰκογένεια μέσα καί κατὰ τή διάρκεια τῆς θεραπείας. Κι αὐτό πηγάζει:

- α. Ἀπ' τό ὅτι δέν βλέπει ὅτι τό ψυχικό πρόβλημα ἔχει νά κάνει μέ προβλήματα προσωπικά, κοινωνικά καί ἠθικά τῆς καθημερινῆς μας ζωῆς.
- β. Ἀπ' τήν ἔλλειψη προβληματισμοῦ σχετικά μέ τό τί εἶναι ἀνθρώπινη ἐπικοινωνία καί τί ὄχι.
- γ. Ἀπ' τήν οὐδέτερη στάση του καί τό δῆθεν μὴ πολιτικοποιημένο ρόλο του.

Βλέποντας ἔτσι τά προβλήματα πού ἔχουμε ζήσει ὅλοι μας, ἄμεσα ἡ ἔμμεσα, νοιώθουμε τήν ἀνάγκη καί τή θέληση νά παλαίψουμε ἐνάντια στή μέχρι τώρα παθητικοποίηση καί ὑποταγῆς, γιά νά ἀπελευθερωθοῦμε ἀπό τή συνεχή καί ἀποκλειστική καθοδήγηση τῶν "εἰδικῶν" ἀναλαμβάνοντας τίς τύχες μας σνά χέρια μας.

Εἶναι καιρός πιά ν' ἀρχίσουμε νά μιλάμε μέ τή δικιά μας γλώσσα, ν' ἀρχίσουμε νά ὑπάρχουμε σάν αὐτόνομες προσωπικότητες, ἔξω ἀπό ὁποιαδήποτε βία καί καταναγκασμό πού ἀσκεῖται πάνω μας, νά ἀρχίσουμε νά ζοῦμε ὅπως ἑμεῖς συνειδητά καί ἐλεύθερα ἐπιλέγουμε.

Σέ μιά πρώτη φάση ξεκινᾶμε μέ:

1. Τήν ἐνημέρωση καί πληροφόρηση τῆς κοινῆς γνώμης γύρω ἀπό τή φύση αὐτῆς τῆς "ἀσθένειας".
2. Τήν προόσπιση καί καταγγελία κάθε περίπτωση καταπίεσης τῶν ἀνθρώπινων δικαιωμάτων τῶν "ψυχασθενῶν" πού θά πέσει στήν ἀντίληψή μας.
3. Τήν προόσπιση καί καταγγελία κάθε περίπτωσης διωγμοῦ ἀπό τό ψυχιατρικό κατεστημένο ψυχιάτρων, κοινωνικῶν λειτουργῶν, ψυχολόγων, νοσηλευτῶν πού μέ τόν τρόπο τους ἀμφισβητοῦν τό ἐπίσημο ψυχιατρικό κατεστημένο.
4. Τέλος ἐνημέρωση τῆς κοινῆς γνώμης γιά τό λαθρεμπόριο ἀρρώστων πού γίνεται ἀπό ὀρισμένους ψυχιάτρους καί ἰδιωτικές κλινικές μέ τή γνωστή μίζα τοῦ 30%.

Σά μέσο γιά τήν πραγματοποίηση τῶν παραπάνω σκόπῶν ἡ Κίνηση θά ἐπιδιώξει α) συνεργασία τοῦ ἡμερήσιου καί περιοδικοῦ τύπου,

β. τήν ἔκδοση ἐνημερωτικοῦ ἐντυπου,

γ. τή συνεργασία μέ προοδευτικά ἄτομα ἢ φορεῖς τῶν ψυχιατρικῶν ἢ παραψυχιατρικῶν εἰδικοτήτων,

δ. τή συνεργασία μέ ἀνάλογες κινήσεις τοῦ ἐξωτερικοῦ καί ἰδιαίτερα τῆς Εὐρώπης.

Κίνηση γιά τά δικαιώματα τῶν "ψυχασθενῶν".

Και η ψυχολογία του ανθρώπου-εμπορευμα στο
 τέλος της εμπορευματοποιημένης ψυχολογίας
 της κυριαρχής ιδεολογίας, καθώς
 Ο εργάτης και θα πρέπει να νοιώθει ανετα
και στις συνθήκες εργασίας του
 να μη γίνεται λόγος για απω
 θηση κι εσωτερικευση της κα
 ταπίεσής του.
και να είναι ικανός να δουλεύει συ
 στηματικά
και να παράγει και να αγοράζει τα
 ιδιαίτου τα προϊόντα, χωρίς να κα
 ταλαβαίνει τη διαφορά.
και να κοιμάται νοιρευόμενος τα
 μόντελινγκ της διαφημιστικής
και **υπνοπαιδείας**
και να είναι σε θέση να δημιουργεί
 τις πλασματικές ανάγκες
και να υποκύπτει στο πείρασμα να
 τις ικανοποιήσει
και να σπρωχνεται καθημερινά στην
 αβύσσο της καταναλωτικής αφθο
 νίας δημιουργώντας την αφθο
 νία του καταναλωτισμού για τα
 αφεντικά του

Μαθαμε, πως απο την εγκλησια μελεταται η απο
 πομπη του Αγιου Σωστη και η αντικατασταση του
 απο τον Αγιο Ψυχιατρο...
 Ο....Καρατζαφερης να βαλει το χερι του:.

δεκαετία που μας πέρασε για όσους το ματι
 τους δεν γεμίζει τη στρεψη τους εξασφαλίζον
 τας μαλιστα και δυνατότητες αναγνώρισης απο
 πανεπιστήμια του εξωτερικού. Και δεν ήταν
 λίγοι αυτοι που περασαν και περνουν απο τις
 σχολες αυτες, κεντρα ανθρωπιστικων (PSIC) και
 ...βαλε επιστημων κατα το γοητευτικωτερον.
 Και δω θα δουμε πως αντιστρεφεται κωμικα η
 παροιμία (κορακας κορακου ματι βγαζει) οι
 αποφοιτοι των σχολων αυτων με μετεκπαιδευ
 ση στο εξωτερικο, υποβαλλουν αιτηση να γι
 νουν μελη του ΣΕΨ: (συλογος ελλήνων ψυχολο
 γων με σπουδες ΜΟΝΟ στο εξωτερικο και καθο
 λου ΕΓΧΩΡΙΕΣ). Ο ΣΕΨ αρνηθηκε με το προσχη
 μα ατι αμφισβητειται η εγκυροτητα (;) του
 πτυχίου τους. Οποτε οι πρωτοι συνδικαλιζο
 νται (τεως ΣΥΨΕ και νυν ΣΑΨ) για τα "ψυχολο
 γικα δικαιωματα" γιατι λενε πως το μαντρι ει
 ναι μεγαλο και τους χωραει ολους.
 Ομως ΣΕΨ είναι γνωστος, τοσο σαν "αορατος"
 οσο και για τη στεγανοποιηση του **θαλασμοειδους**
 που κανουν γυμνισμα;) θρασυδειλος καρριε
 ριστες, θρεμματα της αστικής ταξης με προ
 σβασεις στη Κρατική Ιεραρχία, αμεσα υποτε
 λεις στο ψυχιατρικο κατεστημενο (συνεργια
 στις μιζες του 3 τοις εκατο κλπ) και με
 κυριες ενασχολησεις σαν τη περιφημη απονο
 μη πλακετας στον κ. Δοξιαδη, για τις πολυ
 φερνες υπηρεσιες του στο χωρο της κοινωνι
 κης υγείας ... (ασε το "ποντικι" να τρωγε
 ται με το...ΦΑΚΟ του)

Αλλα οι "προοδευτικου" και οι "δημοκρατες"
 του ΣΑΨ όμως;
 Ενω οι σχολες ψυχολογίας αποτελουν υποπρο
 οντα της εκπαίδευσης, η ιδια η κουλτούρα
 των σπουδαστων τους (και αποφοιτων τους)
 δεν είναι τιποτε αλλο απο την υποκουλτούρα
 αυτου του προϋοντος που τοσο απλοχερα "προ
 σφερεται" απο την κατω απο τον μανδυα του
 επιστημονισμού και της γλυκιάς παγίδας της
 επαγγελματικής αποκατάστασης και καταξίωσης
 Η εννοια της ψυχολογίας, μυθοποιημενη και
 παραξηγημενη στα γεωγραφικα μας επιπεδα δεν
 εχει καμμία σχεση- αραγε διερωτηθηκαν ποτε
 γι' αυτο; μ' αυτο που ισχυριζεται πως εχει:
 τη μελετη του "ψυχικου" προβληματος- τη "θε
 ραπεια" της ψυχικής υγείας- την ερευνα προς
 την κατευθυνση αυτη.

Η ολη αμφισβητηση πως στο χωρο της ψυχολο
 γίας είναι η ελλειψη αμφισβήτησης απεναντι
 στο ιδιο το περιεχομενο της.
 Εκεινο που τους ενδιαφερει είναι η γεματη
 τσεπη, το βολεμα, η κοινωνική καταξίωση ε
 τσι οπως αποδειχεται απο το περιεχομενο
 των διεκδικησεων τους κι απο την αντιθεση
 τους με τον ΣΕΨ, που φαίνεται μονο στα...
 χαρτια.

Οι ιδιοι αρνουνται να μπουνταρουν τα συνε
 δρα **και** τις εκδηλωσεις που διοργανουν
 οι Κρατικοι και παρακρατικοι φορεις κι εφη
 συχαζονται στη βιομηχανοποιηση καταγγελιών
 και ψηφισματων στο πολιτικο κοσμο και τις ε
 φημεριδες ΜΠΑΒΟ ΠΑΙΔΙΑ, ΣΥΝΕΧΙΣΤΕΙ ΑΓΩΝΑΣ.
 Η ΤΑΡΙΦΑ ΣΑΣ ΑΝΕΒΑΙΝΕΙ.
 Και οσο για την ανεργια: : που παραπονιεστε
 στο... "κλαδο" (PSIC;) Υπερβολες τα **πραγματα**
 δουλευουν για σας Η βιομηχανική ψυχολογία
 και η "ψυχολογία της συμπεριφοράς" γιατι
 αυτα σας μαθαινουν, διδασκεται ακομη και
 στις σχολες Αστυνομίας πολεων, ΜΑΤ (PSIC;) **και**
 καθώς και στις σχολες οικονομίας, στελεχων
 επιχειρησεων (ημερας και νυκτας;)
 ημερας και νυχτας

Η εφαρμογη των μετρων που συνισταται για τη
 μετατροπη μιας αποικίας σε δουλοπαρικια -
 συγχρονο ονειρο της φωροκωστίνας - αρχισε
 ηδη στη μεση Παιδεία και μεθοδευται συστημα
 τικα. προσφατες αποχες των μαθητων θα πεσουν
 στο κενο. Το αστυνομικοκρατικο εργοταξιο των
 πειθαναγκασμενων αντικειμενων θεμελιωθηκε .

ψυχολογία - ψυχολογοί και η αντιστροφή μετρηση στην Ελλάδα

Σε μια χρονική στιγμή -τη σημερινή- που τίθεται πια επιτακτικό το αίτημα για μια επανεξέταση της τρέλλας και της ίδιας της ψυχιατρικής σαν επιστήμης και κοινωνικής χρησιμότητας σε μια εποχή που η "προοπτική" βλέπει τον εαυτό της έξω από τα στεγανά πλαίσια του επιστημονισμού και της θεραπευτικής εξόντωσης.

Σε μια εποχή που η κοινωνική υποκρισία κυριάρχει και η συνειδησιακή φυμωτισμένη καρτομέτρη καθε έννοια ηθικής και ανθρωπισμού σε μια εποχή που "νοιώθουμε έντονα" την ενάγωνια προσπάθεια της Εξουσίας για απολυτή κυριαρχία καταστολή και έλεγχο με "ορθολογισμένο" τρόπο πάνω στους πολίτες

...το πανεπιστήμιο στολίζεται κι ετοιμάζεται να υποδεχτεί την αδικημένη και κατατρεγμένη για χρόνια κορη του τη ψυχολογία .. Οι "ανθρωπιστικές" επιστήμες με δοκιμή ήδη θητεία στο... Εξωτερικό, ανυπομονούν να καταλάβουν μια ξεχωριστή θέση στο νευραλγικό χώρο της Ανωτάτης Παιδείας μας.

Η ψυχολογία σαν ιδεολογία στην προσπάθεια της, σήμερα, να βρει τη κοινωνική της ταυτότητα καταντήσε ψυχολογία της ιδεολογίας της αρχουσας τάξης, οποιαδήποτε κι αν είναι η μορφή κι εκφραση της τελευταίας κι αυτο δεν είναι καθόλου τυχαίο. Πέρα από την "αφομοιωτική δυνατότητα" που πρέπει ν' αναγνωρίσουμε στο ΣΥΣΤΗΜΑ η ψυχολογία δεν είναι αμοιρ ενθων Η δύναμη της είναι η "λογική" της - "τα ξινομηνηστού συνειδήτου" Έλεγχος στο "υποσυνείδητο" δυνατότητα επεμβασης στον "ασυνείδητο" δημιουργία οροεξαρτημένης "μαθήσης" κ. λ.π. μιαυτη ακριβώς τη "λογική" καταντήσε το πιο αποτελεσματικό όπλο στα χέρια της κυρίαρχης ιδεολογίας: τη προσαρμογή των ψυχανεμισμένων (PSIC) στο δοσμένο αλλοτριωτικό κοινοπολιτικό σύστημα, των ενταξή κι αφομοίωση τους στο φαυλο κυκλό - διαδικασία παραγωγή κατανάλωση.

Απο την άλλη η ψυχολογία σαν επιστήμη, φαίνεται να αγωνιά για την επιστημονική της ταυτότητα και τη κοινωνική χρησιμότητα της, διαβρωμένη από τις φιλοσοφίες και τις εδωλο-

γικές διαφορές των σχολών που την απαρτίζουν " Η σημασιολογική λειτουργία της " ερμηνείας" φαίνεται ξεκαθαρά στο διαχωρισμό της ενότητας του επιστημονικού μοντέλου της ψυχολογίας. Μηχανισμός και ψυχανάλυση, γκεσταλτ και ψυχοσωματική ένα περίπλοκο παιχνίδι ανάμεσα στους ιερακούς και τους "πιστούς" ανάμεσα στη Σκυλα του καρτεσιανού δυισμού και τη Χαρυβδή της νευρολογικής εξάρτησης

Έτσι η εφαρμοσμένη ψυχολογία" παρουσιάζεται ευαλωτή και κατακερματισμένη στο κοινωνικό χώρο. Η ασθενεια της οφείλεται τόσο στις εσωτερικές αντινομίες της όσο και την αμφισβήτηση του ρόλου της τόσο "απο τα μέσα" όσο και απο τα "αντικείμενα", που συνειδητοποιούν το κατασταλτικό της χαρακτήρα - πω απο το προσώπιο του επιστημονισμού, φαίνεται διαχυτή η επεμβαση της Κρατικής Επιδόλης Η κοινωνική χρησιμότητάς θα εκφραστεί -και μαλιστα με το πιο δυναμικό τροποστον αλλοτριωμένο χώρο της εμπορευματοποίησης της καθημ ερινής ζωής (εμποριο, διαφήμιση, μαρκετινγκ αλλά και Στρατός αστυνομία πληροφόρηση ...) Τα αορατά πειραματικά εργαστήρια ψυχολογίας των διαφόρων πανεπιστημίων και κεντρών ερευνας θα μελετούν νέα μοντέλλα καθυποταξής και καταδυναστεύσης της ανθρωπίνης υπάρξης... εκτελώντας "τρομακτικά" πειράματα πάνω σε αναριθμητές ποσοότητες ζώων...

Η δοκρική και πολλά υποσχόμενη "νεοκουλουρα" μας, στα πλαίσια του εκσυγχρονισμού της ανωτάτης παιδείας και με "τρέχουσες" αναγίες για άμεσο και αποτελεσματικό τροπο καταπίεσης, καταστολής και ελέγχου των πολιτών βλέπει "ήδη στο Ρεθυμνο τη πρώτη πανεπιστημιακή σχολή ψυχολογίας στην Ελλάδα, απειλώντας με κλεισιμο όλες τις ιδιωτικές σχολές του είδους. Οι τελευταίες, τελετή παροῦντα του αθλίου εκπαιδευτικού συστήματος παρείχαν τη μοναδική εναλλακτική λύση στην

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ, 27. (Τού ανταποκριτή μας Δ. ΚΑΪΣΗ).

Με «διακριτική» συμμετοχή και συμπράταση του επισήμου ελληνικού κράτους και μέσα σε ατμόσφαιρα απόλυτης μουσικότητας, πραγματοποιήθηκε στη Θεσσαλονίκη το Ψυχολογικό Συνέδριο του ΝΑΤΟ, με θέμα «Αλλαγές στη φύση και στην ποιότητα της εργασίας» που είχε ξεσηλώσει σφοδρότατες αντιδράσεις του Επιστημονικού Διδακτικού Προσωπικού και των φοιτητών του Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης.

Τό Συνέδριο επρόκειτο νά γίνει αρχικά στη Φιλοσοφική Σχολή του Αριστοτελείου Πανεπιστημίου αλλά μετά τις αντιδράσεις που εκδηλώθηκαν, αναγκάστηκε νά μετακομίσει στο Περίπτερο 8 της Διεθνούς Έκθεσης Θεσσαλονίκης, όπου σ' όλη τη διάρκεια του, από την παρασμένη Δευτέρα, γινόταν εξουσιαστικός έλεγχος σε κάθε εγγνώστον εισερχόμενο, προφανώς γιά τόν φόβο διαρροής των θεμάτων.

Τά έξοδα των 100 περίπου ξένων συνέδρων που πήραν μέρος στις εργασίες του καλύφθηκαν, κατά ένα μέρος, από ειδικό κονδύλι τού τμήματος επιστημονικών υποθέσεων τού ΝΑΤΟ, που ήταν και ο οργανισμός τού Συνεδρίου, με τοπικό υπεύθυνο τόν καθηγητή της Ψυχολογίας στο Πανεπιστήμιο Α. Χουσιδάς, γνωστό και από ανάλογα συνέδρια τόν καιρό της δικτατορίας.

Οι περισσότεροι συνέδριοι φιλοξενήθηκαν στην φοιτητική λέσχη τού Πανεπιστημίου, καταβάλλοντας ένα μικρό ποσό. (Ο κ. Χουσιδάς είναι μέλος τού Δ.Σ. της Λέσχης), ενώ τό θράδυ της ανακήρυξης συνεδρίσής τους παροτέθηκε δελτίωση ετή φροντίδω τού υπουργού Πολιτισμού και Επιστημών και τού Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης.

Αντίθετα μ' ό,τι συμβαίνει σ' αυτές τις περιπτώσεις, τό νατοϊκό

συνέδριο είχε ένα αωνήθηστα εκλειστό χαρακτήρα. Κανένα από τά υλικά του δέν θήκε έξω από τόν ασφαλιστή πόρτες, και καμιά ανακοίνωση μ' τά πορίσματά του δέν εκδόθηκε μετά τή λήξη των εργασιών τού τήν Παρασκευή.

Έγινε γνωστό ωστόσο, ότι οι εισηγήσεις που έγιναν θά εκδοθούν σ' ένα τόμο, από ένα νεοδράζικο εκδοτικό Όίκο τó 1980, και ότι ο τόμος αυτός - όπως τουλάχιστο διαφημίζεται από τόν Όίκο αυτό -

θά έχει ιδιαίτερο ενδιαφέρον γιά τούς διευθυντές μεγάλων επιχειρήσεων, όπως και γιά τούς ψυχολόγους της βιομηχανικής εργασίας.

Πυρήνας τών εισηγήσεων που έγιναν στό Συνέδριο ήταν η ανανέωση των εργασιών επιστημονικών μεθόδων, γιά τήν εντατικοποίηση της παραγωγικότητας της ζωντανής εργασίας.

Από ελληνικής πλευράς, στό Συνέδριο πήραν μέρος, εκτός από τόν καθηγητή Χουσιδά, και τόν επιμελητή τού Δ. Νατσάκου, οι εκπρόσωποι τού υπουργείου Παιδείας Δ. Αλεξόπουλος και τού υπουργείου Συντονισμού Ν. Λοΐζος, ο καθηγητής Βιομηχανικού «Μάνατζμεντ» τού Μετσόβιου Ι. Παπάς, ο καθηγητής της Ανωτάτης Εμπορικής Σ. Κανελλόπουλος και πολλά μέλη τού Ψυχολογικού Εργαστηρίου της Φιλοσοφικής Σχολής τού Αριστοτελείου.

ΧΡΕΙΑΖΕΤΑΙ

ΑΜΦΙ - αναδημοσίευση

Θεραπεία η ψυχιατρική;

Οι νέες εξελίξεις στην φροϋδική θεωρία έχουν μια σημαντική θέση στην εξήγηση της σεξουαλικής συμπεριφοράς και της καταπίεσης. Τουτό το άρθρο, προσεγγίζει το ζήτημα αυτό εξετάζοντας τα όρια της σύγχρονης ψυχιατρικής, καθώς και τον ρόλο των καινούργιων εξελίξεων πάνω στον φρόντ. Προσπαθώντας να επισημάνουμε την αξία του, δεν πρέπει βέβαια να αγνοούμε αλλά και ούτε να αποθαρρυνόμαστε από τις εξελίξεις της ψυχιατρικής πρακτικής από την εποχή του μέχρι σήμερα.

"Υγεία είναι μια έντελως παραδοσιακή έννοια και στερείται πραγματικού επιστημονικού περιεχομένου. Σημαίνει απλώς ότι το άτομο "τά πάει καλά" και δεν σημαίνει αναγκαστικά ότι το άτομο αυτό είναι ιδιαίτερα αξιόλογο. "Υπάρχουν "ύγιεις" που δυνάμειζουν τύψεις και μη "ύγιεις", νευρικού ανθρώπου, που είναι άτομα με ιδιαίτερη αξία".

Τα λόγια αυτά του φρόντ δίνουν μια χτυπητή αντίθεση για τον τρόπο που ασκείται η ψυχιατρική στις μέρες μας. "Η ψυχιατρική ασχολείται με όρους όπως "φυσιολογικότητα", "άνωμαλία". "άρρωστια" και "θεραπεία". Με το άρθρο αυτό σκοπεύουμε να δείξουμε τον τρόπο με τον οποίο οι ψυχιατρικές γνωματεύσεις και θεραπευτικές βοηθούν στη διατήρηση ακόμα και στη διάμορφωση ενός καταπιεστικού ιδεολογικού έποικοδομήματος ενισχύοντας έτσι με επιτυχία την "κατανάλωση" και την έσωτερική της κυριαρχίας ιδεολογίας από όλους μας. Μπροστά σ' αυτό το είδος την πρακτική πρέπει να δοθεί κατά πόσο μπορούμε να έχουμε έμπιστοσύνη στον ότι η ψυχαναλυτική θεωρία επιτρέπει πράγματι μια επαναστατική ανάλυση της ιδεολογίας της σεξουαλικότητας. Μια παρόμοια προσπάθεια άτοκα ιδιαίτερο ενδιαφέρον, δεδομένου ότι αυτό το είδος ούλοχισμού είναι της μέρας σήμερα σε μερικούς μαρξιστικούς κύκλους.

ΑΣΤΙΚΗ ΨΥΧΙΑΤΡΙΚΗ

Η αστική ψυχιατρική (και ψυχολογία) συγκεντρώνει την προσοχή και το νόημα της στη μονάδα "άτομο", περιγράφοντας το αντικείμενο της σαν πνεύμα, ψυχολογικούς μηχανισμούς ή συμπεριφορές. Με τον τρόπο αυτό έδραώνει μια αυστηρή διχοτόμηση μεταξύ έσωτερικού και έξωτερικού, δημόσιου και ιδιωτικού, κοινωνίας και ατόμου. Η αδυναμία του ατόμου μπροστά στην κοινωνική πραγματικότητα και το νόημα που δίνει κάθε άτομο στην κατάσταση αυτή, μεταφράζεται στη γλώσσα των άσυνεδων κινήσεων. Η κοινωνική τάξη περιορίζεται στο να αποτελεί μια προβολή ενός "κινδύνου" κόσμου των έσωτερικών ψυχικών συγκρούσεων. Το άσυνεδητο θεωρείται σαν κάτι ξεχωριστό από την κοινωνική πραγματικότητα. Μ' αυτό τον τρόπο, η δραστηριότητα του ατόμου εξετάζεται χωριστά από τις κοινωνικές του σχέσεις, στις οποίες το άτομο αυτό παίζει ένα συγκεκριμένο ρόλο. Έντονο, οι ψυχίατροι δεν μπορούν να είναι ούδέτεροι όταν εργάζονται μέσα σ' ένα λαβύρινθο δυναμικά εξαρτημένων σχέσεων. Ο επαγγελματίας ψυχίατρος, ντυμένος με τον κοινωνικό και "επιστημονικό" του μανδύα, μαζί με τα άτου που το προδίδει η ιδιαίτερη τεχνολογία του, έρχεται αντιμέτωπος με τον απληροφόρητο πελάτη-άσθενή, ο οποίος είναι υποχρεωμένος να βασιστεί στη "σοφία" του ψυχιάτρου. Ο ψυχίατρος παράγει θεραπεία την οποία ο πελάτης-άσθενής καταναλώνει. Η μαρξιστική δυσπιστία απέναντι στην παντοδυναμία και την παντογνωσία του "είδωλου", μπορεί να συνδυαστεί με την φεμινιστική επίθεση ενάντια στο πρότυπο της

αρσενικής αυθεντίας και παντογνωσίας (και στη συγκεκριμένη περίπτωση είναι γενικά άσχετο αν ο ψυχίατρος είναι άντρας ή γυναίκα), με σκοπό να ρίξουμε μια κριτική ματιά πάνω σ' αυτή την άνιση ένεργητικο-παθητική σχέση. Κάθε άπώτερη προσπάθεια να δημοκρατικοποιηθεί το δοσμένο σύστημα Κοινωνικών Υπηρεσιών Περιθαλψής που παρέχει το κράτος, ή σχέση μεταξύ θεραπευτή και θεραπευόμενου, ή θεραπευτή και θεραπευτή, αναπόφευκτα καταβροχθίζεται από το ίδιο το σύστημα ύπηρεσιών και ρόλων, το οποίο αποτελεί έναν τεράστιο όγκο ιεραρχιών μέσα σε ιεραρχίες.

Ένας ύταλος ψυχίατρος, ο Ντονάτο Μανπάνε φραντζεσκάτο, κρίνοντας ότι ο ρόλος των ψυχιάτρων έχει καταντήσει ρόλος παραπλανητών (αν και βέβαια είναι αυτόνομο ότι οι ψυχίατροι δεν βλέπουν τους έαυτούς τους σαν τέτοιους), λέει:

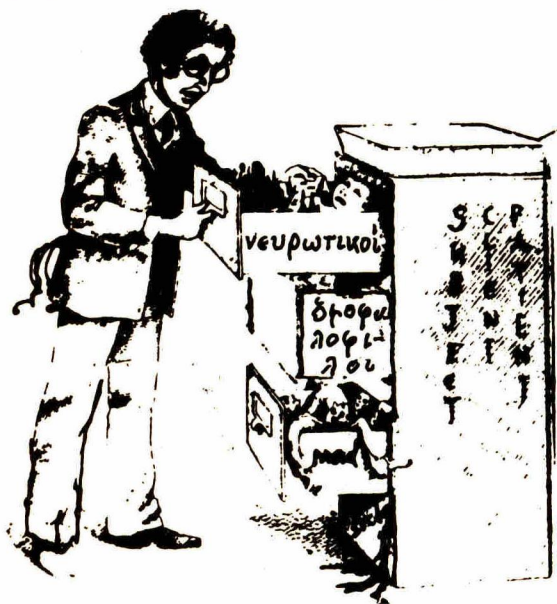
"Οι ψυχίατροι (μαζί με τους κοινωνιολόγους, τους ψυχολόγους και όλους αυτούς που ασχολούνται με τα κοινωνικά πράγματα) έχουν γίνει οι καινούργιοι ιδιοκτήτες της βίας στον μηχανισμό της έξουσας. Στο μέτρο που κατευνάζουν τις συγκρούσεις, παραλύουν την αντίσταση και "λύνουν" τα προβλήματα που τίθενται. Διαιώνίζουν έτσι την παγώδεια βία, πεύθοντας το άτομο να προσαρμοστεί στις καταπιεστικές συνθήκες".

Η διαδικασία είναι απλή: ο ψυχίατρος δίνει μια γνώμη και κάποιος είναι άρρωστος. Αυτή η έτυμηγορία είναι γεγονός - μαρξιστικά θα λέγαμε αποτελεί "ύλική συνθήκη" - και όταν κάποιος φακλώθει σαν διανοητικά άναπρος, χάνει το κοινωνικό του status και την έλευθερία του - μια περιορισμένη ήδη από το σύστημα έλευθερία. Κάθε προσπάθεια του απληροφόρητου πελάτη-άσθενή για διαφορετική μεταχείριση ή αντίδραση, θεωρείται συχνά σαν αντίσταση και σαν ένα έπιπλέον σύμπτωμα της άρρώστιας του.

Η ΙΔΕΟΛΟΓΙΑ ΤΗΣ ΟΜΑΛΟΤΗΤΑΣ

"Προσαρμογή" ή "θεραπεία" είναι όροι που βασίζονται στην έννοια μιας "ομαλής" συμπεριφοράς και οι οποίοι δεν αξιολογούνται με κανένα ούδέτερο ύατρικό πρότυπο (έκτός κι αν η άρρωστια έχει έμφανετες όργανικές αιτίες που χρειάζονται σωματικές μεθόδους θεραπείας), αλλά με ψυχο-κοινωνικά, νομικά και ήθικά κριτήρια που παίρνουν τη μυστικοποιημένη φόρμα της ύατρικής διάγνωσης και πρόγνωσης, δηλαδή του καθορισμού και της θεραπείας. Αναπόφευκτα, η θεραπεία άφορα σε άλληλοσυγκρουόμενες αξίες και σκοπούς και, κατά μέγα μέρος, η διάκριση ανάμεσα στην άμαλή (ήθική) συμπεριφορά και στην άνώμαλη (συγκλησιακά διαταραγμένη), βασίζεται σε ήθικές και ήθικολογικές κρίσεις. Μ' αυτό τον τρόπο, η ψυχιατρική προωθεί τις πρωταρχικές αξίες της κοινότητας. Με μαρξιστικούς όρους, θα λέγαμε ότι η θεραπεία από ένα ψυχίατρο κοβαλάει μαζί μια πολιτισμική-ιδεολογική σημασία. Έτσι η άποτελεσματικότητα της θεραπείας μετρείται με τα πρότυπα συμπεριφοράς στη δουλειά, στο σχολείο, στο σέξ, κλπ. Πάμε καλύτερα στην ύγεία μας, όταν συμπεριφερόμαστε καλύτερα (ξεπερνάμε τις δυσκολίες); νιώθουμε καλύτερα, όταν νιώθουμε τοποθετημένοι μέσα στα δοσμένα κοινωνικά καλούπια; φάχνουμε για δουλειά; τότε έχου-

με κοινωνική οντότητα και αξία" είμαστε παντρεμένοι ή διαλύουμε ένα "κακό" γάμο για να φτιάξουμε έναν καινούργιο, πιο πετυχημένο; τότε γινόμαστε όμαλοι και φυσιολογικοί. Η ψυχιατρική ιδεολογία απλοποιείται για να καταναλώνεται από τις μάζες, υποστηριζόμενη από νομοθέτες, δικαστήρια, εκκλησία, κλπ. Μέ τον τρόπο αυτό, όπως λέει ο Thomas Szasz, εγκαθιδρύεται "ένα είδος γενικής συμφωνίας που μας πλασσάρεται σαν κοινή λογική".

Η όμοφυλοφιλία προσβάλλει αυτό το δίκτυο της "κοινωνικής λογικής". Ο ψυχίατρος βασίζει συχνά τη γνώμη του στην οξυγονογενετικές σχέσεις μέσα στους όποιους αρχίζει ή ζωή του παιδιού. Και για να μιλήσουμε ξεκάθαρα: "καλοχτισμένες" οικογένειες παράγουν "όμαλα", υγιή άτομα αντίθετα, κακές οικογενειακές δομές, παράγουν "άνωματα", νευρωτικά άτομα. Οι όμοφυλόφιλοι ορίζονται συχνά σαν έξοχοι νευρωτικοί, σαν περιπτώσεις με διαταραγμένη προσωπικότητα. Σε αυτό το πλαίσιο, ο ψυχίατρος ερμηνεύει τις όμοφυλοφιλικές σχέσεις σαν κατώτερες έκδοχές σχέσεων από τις αντίστοιχες έτεροφυλοφιλικές. Σε ένα ζευγάρι όμοφυλόφιλων, ο ένας από τους δύο δεν μπορεί παρά να παίζει το ρόλο της γυναίκας-συνύγου. Επίσης, η πιο "ένεργητική" λεσβία θα πρέπει απαραίτητα να "παρασταίνει" τον άρσενικό. Ο γυναικεύς ρόλος είναι μόνο μια μίμηση της "αληθινής" θηλυκότητας, και φυσικά, πολλοί όμοφυλόφιλοι συμπεριφέρονται έτσι, γιατί αυτός είναι ο μόνος τρόπος σχέσεων που έχουν μάθει και μπορούν να καταλάβουν, λένοντας όμως έτσι λαβή και τροφή στους ψυχιάτρους για να κάνουν τις "παρατηρήσεις" των.

Το μοναδικό σημείο υγείας και ομαλότητας θεωρείται η έπιθυμία του όμοφυλόφιλου να μην είναι όμοφυλόφιλος. Οι συγκρούσεις των όμοφυλόφιλων μέσα σε μια κοινωνία έτεροφυλόφιλων έχουν καταγραφεί πολύ καλά σε πολλά βιβλία και άρθρα, αλλά οι ψυχίατροι έχουν την τάση να παραμερίζουν πάντα το κοινωνικό πλαίσιο των προβλημάτων που αντιμετωπίζουν οι όμοφυλόφιλοι λόγω της θέσης τους, και να αναγάγουν τα προβλήματα τους σε προβλήματα ανώμαλων, νευρωτικών, κλπ. ατόμων. Ο ψυχίατρος που αντιμετωπίζει έναν όμοφυλόφιλο που πιστεύει ότι είναι άρρωστος, αντί να προσπαθήσει να του ξεριζώσει τα έσω-τερικευθέντα αίσθημα μίσους για τον έαυτό του, την ανεπάρκεια, την ένοχη, "σέβεται" τον πόθο του ατόμου για "θεραπεία" και λαδώνει τις αλυσίδες που τον κρατούν δέσμιο, έτσι που να μπορεί μόνον να κινείται πιο άνετα, αλλά σε καμία περίπτωση πιο έλευθερα. Η ικανότητα διεξόδου της ψυχιατρικής ιδεολογίας είναι πολύ μεγάλη, ενώ τα προβλήματα για τους όμοφυλόφιλους, προβλήματα που άφορουν στη λύση της δυσκολιών και στην εξάλειψη των προκαταλήψεων.

ΔΥΝΑΜΙΚΕΣ ΣΧΕΣΕΙΣ ΣΤΗ ΘΕΡΑΠΕΙΑ

Ο ψυχοθεραπευτής Κάρλ Γιάσπερς δεν είχε ψευδαισθήσεις όσον αφορά το ρόλο του: "Κάθε ψυχοθεραπεία και οι μέθοδοι που χρησιμοποιούνται στους άσθενείς, εξαρτώνται από το κράτος, τη θρησκεία και τελικά - αλλά όχι αποκλειστικά - από τις παραδεδομένες επιστημονικές απόψεις".

Πρέπει να θυμόμαστε ότι η ψυχιατρική ορίζεται γενικά σαν επιστήμη που ασχολείται με τις διαταραχές της πνευματικής και συναισθηματικής συμπεριφοράς και, ιδιαίτερα, με τις διαταραχές που πηγάζουν από ένδο-γενείς αιτίες ή είναι αποτέλεσμα έλαττωματικών διαπροσωπικών σχέσεων. Οι ψυχίατροι λειτουργούν σαν κάστα που έχει πλήρη επίγνωση του ρόλου της πάνω στις σχέσεις των ατόμων. Νομίζουν πως είναι οι κλειδοκράτορες και έκτιμτες της πνευματικής υγείας (ομαλότητα) και της άρρωστίας (άνωμαλία). Έτσι, κατέχοντας ένα τόσο καθοριστικό κόστο, μπορούν να χρησιμοποιήσουν τη δύναμή τους για να δυσφημίζουν διάφορους τύπους κοινωνικών προκλήσεων.

Η δυνατότητα κάποιου να αντισταθεί σε μια τέτοια πίεση, εξαρτάται από το πόσο είναι πνευματικά συγκροτημένος, από την επίδραση που άσκει σαν πολίτης ή σαν μέλος μιας τάξης, και από το αν έχει χρήματα ή χρόνο έλευθερο να διαθέσει. Μ' άλλα λόγια δηλ. υπάρχει μεγάλη διαφορά στο ποσοστό έλέγχου που μπορεί κάποιος να έχει πάνω στη θεραπευτική διαδικασία που του κάνουν. Και αυτό κυρίως εξαρτάται από το πόσο "βαστάει ή τσέπη" του και από το σε ποιά "περιοχή" μένει.

Έτσι φτάνουμε στα λόγια του αμερικάνου ριζοσπάστη ψυχοθεραπευτή Ρίκ Κούνς:

"Εφόσον δεν έχουμε πλήρη συνείδηση της θεραπευτικής διαδικασίας που μας επιβάλλουν και δεν αντιδρούμε ενεργά εναντίον της, τότε είμαστε και πολιτικά νεκροί..."

Για να συλλάβουν καλύτερα το νόημα της σεξουαλικότητας, και χρησιμοποιώντας την καινούργια αυτή σκηνική θεώρηση για να δημιουργήσουν μια βάση από την οποία να χτυπήσουν τις τερατώδεις παραμορφώσεις της ανθρωπίνης πραγματικότητας, βάσει των οποίων λειτουργούν οι ψυχιατρικές θεωρίες, πολλοί έχουν ανυψώσει τη συνειδητή έκλογη και το κοινωνικό της πλαίσιο, με σκοπό να επιτρέψουν μια πληρέστερη εξέγηση της κοινωνικής και σεξουαλικής ύπαρξης και λειτουργίας του ανθρώπου. Ο μαρξιστικός υλισμός δεν αναφέρεται απλώς στην πρωτογενή επίδραση της ύλης στον εγκέφαλο, αλλά στη σχέση ή -άκομη καλύτερα- στην αλληλοσυσχέτιση της ανθρωπίνης συνείδησης μέσα αλλά και απέναντι στον κοινωνικό περίγυρο. Ωστόσο, η παραδοσιακή άστική θεραπεία έχει στρέψει την προσοχή της στο Άσυνείδητο και υποτιμά τη διαδικασία (προσέξτε) και την πράξη της ανθρωπίνης συνείδησης. Μας γυρίζει από το κοινωνικό περίγυρο-πλαίσιο σε ένα άλλο: το ένδοψυχικό. Η αντίδραση σε αυτό, υπήρξε η απόρριψη του Άσυνείδητου ως παραπλανητικού στοιχείου των κοινωνικών σχέσεων. Αυτό βέβαια μας φέρνει στο πρόβλημα της έγχυρότητας και της αξίας όλων των μορφών ψυχοθεραπείας, που γίνονται απλώς μορφές έροτελερτιών για τη διατήρηση μιας απληγής άνοησίας, που ο μόνος της σκοπός είναι να κατευνάζει και να εξαπατά τα άτομα, κρατώντας τα σε μια κατάσταση "ψεύτικης συνείδησης". Η μορφή αυτή επέδρασης έχει μια εκπληκτική ομοιότητα με τις έπιθέσεις που γίνονται κατά της θρησκείας σαν θεομολημένες μορφές ιδεολογικού έλέγχου και καταπίεσης. Αν αυτή την άποψη θα ήταν απόλυτα σωστό να μιλάει κανείς για τους ψυχιάτρους σαν για "καινούργιους παπάδες" μιας κοσμικής θρησκείας.

ψυχιατρική και οι διαφορές...αντι

(πως μπορεί μια κατσαρίδα να επιβιώσει σ' ένα σφραγισμένο μπουκαλι Coca-Cola)

Γριν λίγο καιρό,στα πλαίσια μιας σειράς διαλέξεων που οργάνωσε η πανεπιστημιακή κλινική του Αιγινήτειου για τους φοιτητές της Ιατρικής,παρουσιάσαμε μια εμετική παρασάση -ιλαροτραγωδία σε δυο πράξεις- με αντικείμενο "ένα μνημόσυνο για την Αντιψυχιατρική".

Γαίρνοντας την προσήληση στα χέρια μας,παρα τις αμφιβολίες μας για το προς κατανοήση είδος,δεν αντισταθήκαμε στον πειρασμό να γευτούμε μια βραδία κουλτούρας στο Αιγινήτειο θέατρο με γνωστά αστέρια του psyho - star system της Αθήνας.Η παρασάση,ιδιαιτέρως αποκαλυπτική, ηρθε για να επιβεβαιώσει,οτι :

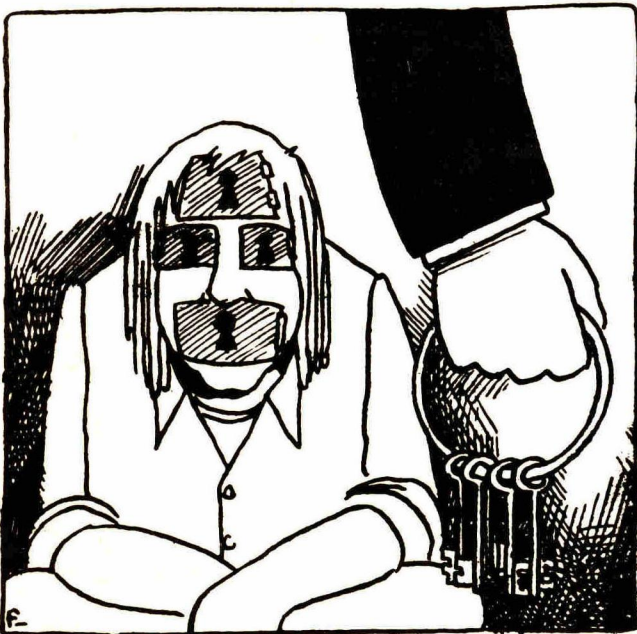
α)οι τελευταίες στατιστικές εκτιμήσεις παρουσιάζουν αύξηση του ποσοστού των τελειοκωϊτών της Ιατρικής,πουβλεπουν για ειδικότητα τη νευροπαθολογία (ψυχιατρική κατά το γοητευτικότερον!)

β)η "αντιψυχιατρική"επαψε να είναι μόδα και εισαγόμενο είδος,δηλωτικό του ακηλοβητησιακού ρευματος των καθιερωμένων της ψυχιατρικής επιστήμης και πρακτικής

γ)ΤΟ ΔΑΙΜΟΝΙΟ ΤΟΥ ΨΥΧΟ ΜΑΡΚΕΤΙΝΓΚ φάνερωσε την απειλητική διάσπαση της αντιψυχιατρικής,για την επιβίωσήκαι τα "στεγανά"του ψυχιατρικού κατεστημένου

δ)η κρίση στους κόλπους της ψυχιατρικής στη χώρα μας δεν είναι ένα παροδικό επικαινομένο,αλλά ουσιαστικόκαι βαθιμένο,προϊον της ιδεολογικής,κοινωνικής και πολιτικής αποσταλματώσης που βυθίζεται καθημερινά ο χώρος

ε)η επιμονή αντιψυχιατρικόλογια και ο"επιλεγμένος"τρόπος που εκφράζεται,δεν αφήνουν ερωτηματικά για τις πραγματικές διαθεσεις της Ψυχιατρικής Εξουσίας

Δραστής,ο πολυς... "Λακανολογος",γνωστος και μη εξαιρετος ψυχιατρος,που πρώτος αποπειραθηκε την εισαγωγήτου Λακαν στην Ελλάδα.Η θρασύτητα του εν λόγω κυριου είναι παροιμιώδης,για το τροπο που"διαλέξε" να παρουσιασείτο θέμα.Αν και φημιζεται για τις "σημασιολογικές"του επιδόσεις,θα οροθετηρεί την αντιψυχιατρική σαν νοοτροπίακαι ιδεολογισμό-κάκης μάλιστα ποιότητας-στο χώρο της ψυχι-

ατρικής.Κανένας λόγος για Αντιψυχιατρική,η αντι-ψυχιατρική κι όχι βεβαία για μη-ψυχιατρική,καθ'οτι "φοβου... τους Δανασους και άδρα φερόντας.."

Μεσα απο μια αιχαιρετική χρησιμοποίηση,μιας σειράς αναλογων βιβλιων που εκδοθηκαν την τελευταία πενταετίαστη Ελλάδα,θα δραςει σαν επιδοξος.."Προκρουστής",ακρωτηριάζοντας την αντιψυχιατρική στο μεγεθος του..Ρ.Λαινγκ. Ουτε λιγο,ουτε πολυ :

α)απομονωσε τον Λαινγκ,χρησιμοποιώντας τον σαν τον κατ'εξοχή(!)εκπρωσωπο της αντιψυχιατρικής για να προχωρήση σε μια σειρά απο τους γνωστους"βιασμούς" που ευδοκίμουν στην ακορισματική ψυχαναλυτικόλογική τεχνική.Παρουσίασε το εργο του Λαινγκ σα να μην έχει καμμία αντικειμενική ισχυ αληθείας(σικ!)και πραχτικής για να καταλήξει στο.. μνημειώδες "ο κος Λαινγκ είναι εμπορικός γιατι,απλά,ξέρει να γραφει καλα και η αντιψυχιατρική,κατα προεκτάση,θα επιβιώνει σαν λογοτεχνικό είδος,οσο θα πουλανε τα αναλογα βιβλια..".Λαινγκ λοιπον και αντιψυχιατρική, ενα και το αυτο "είδος" για να δικοσημουμε τις βιβλιοθηκες μας!!Για δες,ρε,κατι βιτσια πουχει ο κοσμος!

β)είναι αξιολογημένο πως δεν έγινε καμμία αναφορά στον Ντ.Κουπερ,που και "αρθρος"εμπορικά είναι,και βιβλιογραφικά και ιδεολογικά θεωρείται πως έχει μεγαλύτερη ισχυ. ...τι να φοβήθηκε αραγε ο..θείος;;;

γ)ο κυριος αυτος,φαινεται πως γνωρίζει πολυ καλα την αξία της ψυχαναλυτικής και την χρησιμότητα της στη ψυχιατρική διαγνωστική.Ετσι δε δυσκολευτήκε καθολου, να επιχειρηματολογηρει,ταυτιζοντας την αντιψυχιατρική με την προαπική ιδεολογία "καποιων" και το συναγελασμα των"οπαδων"τους Η ψυχιατρική είναι μια...το κομμα είναι ενα..η θεία Ολγα ξέρει...παιδικομαρξισμος;μικρονοια;η πολιτική σκοπιμότητα;το ερωτημα παραμενει ανοιχτο.

"Πρωταγωνιστής" αυτη τη φορα, το ΣΤΕΦΑΝΙαιο οιδημα του.. Αιγινήτειου.Μπροστα στην εκθαμβωτικήνη"εφημιαν" του πληθους,ο ψυχιατρικός επιτροπος της Ιατρικής σχολής,με αμύγη χρησιμοποίηση του κυρους της εδρας,θα προσπαθήσει να πεισει και να αποστομασει.Το δοκανο είναι καλα σθημένο.Ο φουκαρας ο Λαινγκ παραμενει το θυμα.Το αντικείμενο της επιχειρηματολογίας,αυτη τη φορα θα είναι η θεραπευτικήκοινότητα του Κινγκσνευ Χωλ στοΛονδινό (απο τους συνιδρυτες ο Λαινγκ).Οπως είναι γνωστο,το Κινγκσνευ Χωλ λειτουργεί ετων ενλεισε στη δεκαετία που η κοσμημένα γου;Αυτους δεν φαινεται να τους...ουσιειά; τότε έχου-

Το Κινγκσνευ Χωλ, πραγματι εκλεισε. Σε μια περιοδο οξυμενων κοινωνικων αντιθεσεων, η προοπτικη που "εβαζε" ηταν πραγματι δυσκολοχωνευτη. Οι ανθρωποι που πιστευαν και δουλειαν σ' αυτο, ειχαν ν' αντιπαλαιψουν α) με το τεραστιο ζωτικο προβλημα της ελλειψης ουσιαστικων πορων που ηταν και η κυριωτερη αιτια για να κλεισει η κοινοτητα β) την αντικαση της διαφοροποιησης αναμεσα στη κοινοτητα και τον εξω κοσμο. Ηταν δυ σκολο, πραγματι, για τους ασθενεις να προσαρμσθουν σε μια κοινωνια διαποτισμενης με αφιες διαμετρικα αντιθετες απο εκεινες της κοινοτητας γ) με τον ιδιο τους τον εαυτο, στο βαθμο που εδειξαν τη προσωπικη τους "κρηση αξιων", το προσωπικο τους προβλημα και προσπαθησαν να το αντιμετωπισουν πιανοντας το ταυρο απο τα κερατα δ) με το ιδιο το κοινωνικοπολιτικο συστημα που αμφοβητησαν και που εκφρασε τη πολεμικη του εναντιον τους με τοκαθε δυνατο τροπο. Το Κ.Χωλ δεν ηταν τιποτε αλλο απο μια θεληση, απο μιαπροθεση, απο μια δυνατοτητα που μπορεσε και εκφραστηκε πραχτικα, γραφοντας τη δικη του ιστορια.

Το αποτελεσμα της αρνησης μιας καταστασης, δεν ειναι η αντι-κατασταση, αλλα η μη-κατασταση. Η προθεση ειναι η Αντι-ψυχιατρικη εναντια στη θεσμοποιημενη Ψυχιατρικη, η θεληση ειναι η ΜΗ-ψυχιατρικη εναντια στο Κρατος και την Εξουσια που τη διαμορφωσαν και την "εφαρμοζουν", η ΠΡΟΟΠΤΙΚΗ ΕΙΝΑΙ Η ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΕΓΓΙΝΑΣΤΑΣΗ. Κι οσο για τους Στεφανηδες, αυτοι θα παραμεινουν οι δικτυογραφοι των αποφασεων της Εξουσιας και στη καλλιτερη περιπτωση τα εκτελεστικα της οργανα μεχρι που να βρουν τη πραγματικη τους θεση στους σκουπιδοτενεκεδες της Ιστωριας..

Τον αφηρουν αδιαφορο. Αυτο που μετραει ειναι το αποτελεσμα. Η επιστημη της "αφαιρεσης" εχει παλι το λογο. "Ε, λοιπον, οι στατιστικες λενε πως το συντριπτικο ποσοστο των ασθενων, που νοσηλευτηκαν στη κοινοτητα, επανεισχηθησαν σε ψυχιατρικες κλινικες μετα το κλεισιμο της κοινοτητας.. "Θριαμβος!! Η στατιστικη πρεσσα δεν αφηρει περιθωρια για πολλες σκεψεις. Ενα κι ενα κανουν δυο. Το μονο που χρειαζεται ειναι αλλη μια προσδεση: Το Κ.Χωλ εκλεισε γιατι απετυχε να θεραπευσει-οι θεραπευτες (Δαινγκ και Σια) αποδειχτηκαν τσαρλατανοι-η αντιψυχιατρικη, επομενως δεν ειναι θεραπευτικη (σικ!) Σιγουρα ενα κι ενα κανουν δυο. Και με την ιδια λογικη που ο Στεφανης ειναι θεραπευτης και το.. απορρυπαντικο ειναι θεραπευτικο", ο Στεφανης ειναι απορρυπαντικο!!! Κι απο τα πιο σκληρα μαλιστα, για τη πιο σκληρη βρωμια!! Η θεια Ολγα.. η θεια Ολγα ξερει!!

Η διστρεβλωση, οι παρερμηνειες, η αδυαπητη πολεμικη εναντια στην αντιψυχιατρικη, ειναι μερη της πολιτικης του Κρατους για την "αποδυναμωση" της απο το ουσιαστικο της περιεχομενο. Μονον ετσι θα υπορσει ο ακρο μωιωτικος μηχανισμος της Εξουσιας να "οικειοποιηθει" τα στοιχεια εκεινα που μπορει και που κρινει σκοπιμο, ωστε να τη "συγκράτησε!" στα εννοιακα πλαισια της ψυχιατρικης, παρουσιάζοντας την σαν αναγκαιο κακο-εξαιρεση στο κανονα. Ομως εδω κανουν λαθος. Η αντιψυχιατρικη που ξεκίνησε απο την μαφισβητηση στους κολπους της ψυχιατρικης, εχει παψει α πο καιρο να ειναι οροεξαρτημα της. Η "αποτρωγία" του Κινγκσλευ Χωλ, ειναι οι αυτονομες αντι-θεραπευτικες κοινοτητες, που φυτρωνουν σα μανιταρια στις δυο οχθες του Ατλαντικου.

"ΝΑ ΜΙΛΗΣΕΙΣ ΣΤΗΝ ΟΜΑΔΑ "Ν", ΝΑ ΜΙΛΗΣΕΙΣ ΣΤΗΝ ΟΜΑΔΑ..."

Να μιλήσεις στην ομάδα! Πράγμα που στη κυριολεξία σημαίνει: να μιλήσεις στους οκτώ άντρες και τις έξη γυναίκες "ασθενείς", στους δύο Πανεπιστημιαλούς βοηθούς, στον επιμελητή, στους "ειδικευμένους" στην κοινωνική λειτουργία, στη προϊστάμενη αδελφή, στην εργασιοθεραπεύτρια, και τους τέσσερις φοιτητές.

πρώτος γιατρός : "να μιλήσεις "Ν" ..αυτή είναι η ομάδα που ανήκεις.. πρέπει να μιλήσεις, θα σε βοηθήσει.."

"πάνω σε τι σχέσεις είναι στηριγμένη η ομάδα ;"

"πάνω σ' ένα πρόγραμμα πόνεφτιαξαν προσεκτικά!!! οι άλλοι (;) για σένα, ..που θέλουν να σε θεραπεύσουν(!) Και συ είχες ενημερωθεί γι' αυτό το πρόγραμμα, στη πρώτη σου επίσκεψη στο νοσοκομείο και το δεχτήκες.."

"τότε να αλλάξουμε ένα πρόγραμμα που άλλοι έφτιαξαν προσεκτικά.. "

.....

"το πρόγραμμα δεν προβλέπε να δείτε, εσείς, τροφοί του ΚΟΥΚΟΥ, στη τηλεόραση τον αγώνα του Ραγκμπι."

Το Πρόγραμμα που αποδεχτήκες...μπλα..μπλα..,γιατί σε είχαμε ..μπλα..μπλα..ενημερώσει,φίλε "ασθενή" του ΗΜΕΡΑΣ...μπλουι!! και από τη στιγμή που έγινες μέλος της ομάδας...μπλα...μπλα..είναι ότι πρέπει να συμμετάσχεις στις λειτουργίες του,που άλλοι...ΜΠΑΟΥΜ!!!εστιάσαν για σε να προσεκτικά...

ΕΝΑ ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ ΣΤΟ ΗΜΕΡΑΣ

Το πρόγραμμα προβλέπει να βρισκόσαι στο νοσοκομείο στις οκτώ. Αν πας στις οκτώμισι, υποκείσε σε κριτική για την αργοπορία..

α' γίατρος : "πρέπει να μας μιλήσεις , να μας πεις γιατί αργήρες!!

β' γίατρος : "πρέπει να μιλήσεις , είναι για το καλό σου.. έπειτα, έτσι θα συνθιγείς, θα... αλλιώς δεν μπορεί να εφαρμοσθεί το Πρόγραμμα , που άλλοι εφθίασαν για σένα προσεκτικά... και συ δεχτήκες χωρίς να σε πιέσει κανείς.."

γ' γίατρος : "στην ΙΤΤ επιάνες δουλειά, "Ν", στις οκτώ και, ο προϊστάμενός σου πάντα σε σημειώνει όταν πηγαινές καθυστερημένα.."

Μετά το ραφήμα αρχίζει η ομάδα, η οποία κρατά μια ώρα και κατά τη διάρκεια της οποίας όλοι πρέπει να μιλήσουν , να πουν για το πως αι σθάνονται, πως νοιώδουν, να πουν για τα προβλήματα τους.

Το Πρόγραμμα θα συνεχιστεί με εργασιοθεραπεία

αυτό, για το νοσοκομείο ΗΜΕ-

ΡΑΣ μεταφράζεται με το να φτιαχνείς χαλκούς!!

(χαλκέντερη γάρ η θεραπεία εστί)

-προσωπικές συναντήσεις του κάθε "ασθενή με το γίατρο του, μισή ώρα ημερησίως

-διαλείμματα μισής ώρας - εργασιοθεραπεία

-μεσημεριανό φαγητό - λήψεις φαρμάκων

τέλος προγράμματος

πρώτος γίατρος : "αυτό είναι το πρόγραμμα σου "Ν", στο οποίο συμμετέχει όλη η ομάδα - η ομάδα δεν μπορεί, λοιπόν, να σε βοηθήσει και από μη περισσότερο εμείς οι γίατροι "

δεύτερος γίατρος: "η θάμπαδα που νοιώδεις στα μάτια είναι σύμπτωμα!! Ο οφθαλμίατρος δεν σου βοήθη τίποτα... αρα μένει να τα βρούμε εμείς!"

α' ασθενής : "να τα βρουν αυτοί, οι ειδικοί της ταξινόμησης!!"

β' ασθενής : "αυτοί δεν μπορούν να δεχτούν τη δική σου υπαρξη , "Ν", το τρόπο σου μέσα από μια αυτονομία αίσθηση ταυτότητας. Κατι τέτοιο, αν το δεχόντουσαν, θα ήταν επικίνδυνο και γι' αυτούς τους ίδιους" δεύτερος γίατρος: "Μάλωσε με τον πατέρα σου και τον αδελφό σου. Δεν έπρεπε. Είχες αδικο... η αρρώστια σου, βλέπεις. Ψυχωσική συνδρομή. Με άλλα λόγια ΣΧΙΖΟΦΡΕΝΙΑ.

πρώτος γίατρος : "είσαι απρόσφορος συναισθηματικά (affective disturbance) η διακατέχεσαι από ένα αυτισμό (autism)!!!"

τρίτος γίατρος : "και με αυτό το τρόπο έχεις χάσει τη δυνατότητα του αντικειμενικού ελέγχου της πραγματικότητας "

α' ασθενής : "μιας πραγματικότητας, που όμως δεν έχει καμία έννοια ή αξία γι' αυτούς. Είναι κατι που έρχεται σε δεύτερη μοίρα."

β' ασθενής : "Αυτούς οτις ενδιαφέρει πρωτίστα η ταξινόμηση. Πρέπει να σου δώσουν, βλέπεις, καποιον αριθμό."

γ' ασθενής : "δεν μπορείς να κανείς χωρίς αριθμό. Δεν γίνεται."

πρώτος γίατρος : "ο αυτισμός σου είναι η αιτία που δεν συμβιβαστήκες με τους γονείς σου, ενώ εκείνοι προσπαθούσαν να συζητήσουν μαζί σου και δεχόντουσαν τη κριτική που τους έκανες."

α' ασθενής : "Ισως, βεβαία, να προκαλούσαν τη κριτική σου' για να την εξουδετερώσουν έτσι πιο εύκολα. Ισως πίστευαν πως μόνο το τρόπο θα μπορούσαν να σε ενταξουν και να σε περιχαραινούν, αντικειμενοποιήμενο πια, μέσα στις κατηγορίες που διαλέξαν για να τους... "κυβερνάνε"

β' γίατρος : "Ενώ εμείς οι ειδικοί, που ελέγχουμε τη συμπεριφορά σου, σε αντιμετωπίζουμε διαφορετικά, σαν μια κλινική ολότητα, σαν μια κακή προσαρμογή, σαν μια βιολογική ή κοινωνικά αρνητική ροσαρμογή.

πρώτος γίατρος : Εμείς, κι αυτή είναι η διαφορά μας "Ν", ανήκουμε στο κοινωνικό σύνολο, ενώ εσύ, λόγω της ασθένειας σου, έχεις αποσχισθεί από αυτό. Εμείς, λοιπόν, ζητάμε τη βοήθεια σου για να σε επανενταξούμε σ' αυτό."

δεύτερος γίατρος: "καταλαβαίνεις, λοιπόν, πως για να σε βοηθήσουμε- η ομάδα δηλαδή- πρέπει να μας πεις για τα προβλήματα σου.... πρέπει να μιλήσεις....."

ΚΑΙ ΤΟΤΕ ΔΕΝ ΘΑ ΘΕΛΕΙΣ ΝΑ ΑΛΛΑΞΕΙΣ ΕΝΑ ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ
ΠΟΥ ΟΙ ΑΛΛΟΙ ΕΦΘΙΑΣΑΝ ΓΙΑ ΣΕΝΑ... ΠΡΟΣΕΚΤΙΚΑ .

το κίνημα τρελλών της Δανίας

Τό «κίνημα τών τρελλών της Δανίας» έχει τροχοδρομηθεί καιρό τώρα, σέ κανάλια πού ούτε καν τά φανταζόμαστε στή χώρα μας.

Ψυχασθενείς, πού ξέρουν τή μοίρα τους, τήν απία τής ασθένειας και τήν πορεία τους πρὸς τήν καλύτερευσή.

Ψυχασθενείς, πού δέν κριτικάρουν μόνο τόν κρατικό μηχανισμό αλλά κ'αί τήν υποεκπρόστασία τών συνογώνιστών τους μέσα στό κίνημα.

Ψυχασθενείς μέ γνώση, πληροφόρηση καί συνειδητοποίηση πολύ πιό πάνω από τόν μεσοίο Δανό πολίτη πού μέχρι τά 80 χρόνια του έχει μία πιθανότητα στίς τέσσερις νά πάθει κάποιας μορφής ψυχασθένεια.

Στό τρίτο κατά σειρά «φεστιβάλ τών τρελλών» πού γίνεται στή Δανία αποφασίστηκε κάθε έξι μήνες, νά μοιζούνται οι αντιπρόσωποι τών πυρήνων τών τοπικών ομάδων διοργανώνοντας «σεμινάρια», πού σύγχρονα, θά είναι καί τό ανώτερο ὄργανο τού κινήματος.

Γιά τή μορφή πού θά πάρουν τά σεμινάρια αυτά στό μέλλον, υπάρχουν ακόμα πολλές διαφωνίες, ὅπως:

Οι σχέσεις μεταξύ τής ομάδας Κοπεγχάγης καί τών ἄλλων ομάδων τής επαρχίας. Τό θέμα τέθηκε γιατί στήν Κοπεγχάγη, συγκροτήθηκε μία ομάδα αποτελούμενη μόνο από επαγγελματίες χωρίς νά πάρουν μέρος μέλη - ασθενείς τού κινήματος.

Τό δεύτερο θέμα - αἰτία τής έντασης - είναι ἡ ανταγωνιστική διάθεση τών ασθενῶν ἐνάντια στούς επαγγελματίες (νοσοκόμους, ψυχολόγους, παιδαγωγούς, κοινωνικούς λειτουργούς κ.λπ.) πού ἀνήκουν στό κίνημα. Οι επαγγελματίες αντιδρούν καί εἶναι πολύ πιθανό νά καταφέρουν νά πάρουν τό ηνία τού κινήματος.

Άλλος λόγος διαφωνιών είναι ἡ ἀπόφαση ορισμένων ριζοσπάστικων ασθενῶν νά κριτικάρουν ἀυστηρά τους επαγγελματίες συναντιστές τους. Έτσι, πρότειναν τήν δημιουργία ἐξχωριστῶν ομάδων, αποτελούμενων ἀπό ψυχασθενείς (πρώην καί νύν) καί ἐξχωριστῶν ομάδων επαγγελματιῶν.

ΕΝΑΝΤΙΟΝ ΤΩΝ ΝΟΣΟΚΟΜΩΝ

Ο Μπέννυ Κορνατόφ (στατισκόλογος ψυχολογίας μέλος τού κινήματος) λέει γιά τή στάση τών ασθενῶν: «Εἶναι ἔκδικα τά συναισθήματά τους μέσους καί αγανάκτηση πού ἀπορρέουν ἀπο τήν κακή μεταχείρισή τους στή νοσο-

κομεία, ἀλλά, ἀντί νά στρέφονται ἐναντίον τών ψυχοθεραπευτικῶν καί ψυχιατρικῶν ἰδρυμάτων, διώκουν τίς νοσοκόμες καί τους κοινωνικούς λειτουργούς τού κινήματος».

«Θέλουν νά μάς δώσουν καί αὐτό μοιάζει σάν τήν πράξη τού γυναικείου κινήματος πού ἀπομάκρυνε ὅλους τους προδευτικούς ἄνδρες. Ὅμως, πρὸς τό παρόν, ἡ διάσπαση, δέν συμφέρει τό κίνημα».

«Μέσα σ' αὐτό τό κλίμα, προτάθηκε νά λύνονται οἱ διαφωνίες στίς ομάδες - θέσεις καί σέ τοπική βάση. Οι ομάδες αποτελοῦνται ἀπό 10 άτομα ἡ κάθε μία καί θά στέλνουν τόν ἀντιπρόσωπό τους μία φορά τό μήνα γιά τίς συναντήσεις τής περιφέρειας. Μ' αὐτό τό τρόπο, γίνεται προσπάθεια νά παταχθεῖ κάθε ἐπιθυμία γιά «ορχηγηλική». Οι ομάδες τού σεμιναρίου πάντως, δούλεψαν ἀποτελεσματικά καί συμφώνησαν στούς ἐξῆς στόχους:

- Γιά τήν δημιουργία αὐτόνομων σπητιῶν τών ψυχοπαθῶν, μέ χώρους συγκεντρώσεων συμβουλευτικής δουλειάς, θεραπευτηρίων.

- Γιά τήν εἰσδο νέων μελῶν στο κίνημα. Δημιουργήθηκε μία ομάδα πού θα ἐπιμελεῖται τήν εἰσαγωγή νυν καί πρώην ασθενῶν.

- Γιά τήν οικονομική οργάνωση καί τήν ἀναζήτηση πόρων, ἡ ὅραση ταμείων πού θα ἐνισχύονται ἀπό ὁποιοδήποτε το ἐπιθυμεί.

- Γιά τήν ὅλη διάρθρωση καί δομή τού κινήματος τών τρελλῶν».

ΑΜΦΙΣΒΗΤΟΥΝ ΤΗΝ ΑΓΩΝΙΣΤΙΚΟΤΗΤΑ

Ο ασθενής κριτικάρουν δριμύτητα καί ἀμφισβητοῦν τό βάθος καί τό μήκος τής αγωνιστικότητας τών επαγγελματιῶν.

Μιλᾶνε καί οἱ επαγγελματίες γιά κοινή καταπίεση πού υφίστανται ἀπό τά αφεντικά τού συστήματος, ἀλλά αὐτό μοιάζει σάν νά ἐξισώνουν τήν καταπίεση τού μεταλλωρύχου, μέ ἐκείνην τού ἐπιστάτη τού.

Ένας ασθενής, ● φορητής Κούνη Χίζου, λέει:

«Δυσκοιτούμε, γιατί οἱ επαγγελματίες εἶναι μπάλληλοι καί πράκτορες τού κράτους. Ὅσο γιά τους ἰδιωτεῦστες επαγγελματίες τίς περισσότερες φορές ἔρχονται στο κίνημα γιά λόγους καθαρά ἐμπορικούς».

«Τό κίνημά μας, δέν ἔχει ταυτότητα. Γιά ποιούς προσπαθεῖ; Το περιοδικό τού κινήματος ἐκδίδεται ἀπό 5-8 διανοομένους καί δέν δίνει ὅλες τίς τάσεις πού κατά καιρούς ἐμφανίζονται. Πρέπει πια νά προσάνα-

Σ'ένα χώρο πού φωτίζεται ἀπο τό σκοταδισμό τής "πληροφόρησης", πού ἡ ἀμφισβήτηση τού "αποχροντος λόγου" ἀποδεικνύεται ἀδύναμη μπροστά στα μπόλιασμα τής Ψυχιατρικῆς ἰδεολογίας, πού ἡποποιᾶται ὅποιαδήποτε προσέγγιση-ἀναφορά ἀπο τους "υγείς" Φεμινιστές σάν ευκαιριακή καί ἀκαίριτη, κάτω ἀπο πλαισίωση τών ἰδεολογικῶν κριτηρίων, ... το χατί τής "τρελλας" ἐπιμένει νά γλυκάνει τίς γλώσσες, κάνοντας τίς κουβέντες νά χοροπηδᾶνε γύρω ἀπο τὰ εἰδωλά τους. Ἡ πολιτική τού "προσπικίου", εἶναι πού καθορίζει τό μέγεθος τής μῆτης μας, εἴτε προκειται γιά τή φενακή τού κοινωτικού ἀπορισμοῦ, εἴτε γιά τή πανακεία μίας πολιτικῆς ἐπαναστάσεως- "προλεταριακή ἀμύλης ἡ μικτοῦ τυποῦ"- πού "εμεῖς" κατασκευάζουμε γιά τους εαυτούς μας, χρησιμοποιώντας "ἐκείνους".

Τό πιο κάτω κείμενο εἶναι μία μαρτυρία ἀπο αὐτούς τους ἰδίους, πού ἀποκρίσαν "τίς τυχές τους στα χέρια τους", ἐναντία στήν ἰδεολογία τών θεσμών, γιά τή προσπάθεια τους νά στήσουν μία προπτική-τέτοια πού νά μπορέσει ν' ἀγκαλιάσει συνολικά καί ἐλευθεριακά τή καθημερινή τους ζωή.

Πιστεύουμε, πως ἡ μερα πού καταναλώσεις-ἐκτονώσεις συνμπαραστάσεως θ' ἀνήκουν στο παρελθόν, δέν εἶναι καί τόσο κοντινή, καί· εἶναι ἰδιαίτερα σημαντικό νά ἱσχυοῦμε ὅχι μόνο σ' αὐτό πού κάνουμε "εμεῖς" ἀλλά καί σ' αὐτό πού κάνουν "ἐκεῖνοι". Κι αὐτό ἐναντία στίς ἀδυναμίες τής γοητείας τού "τρελλοῦ", πού περνᾶνε σέ διαρκῆ ἰδεολογικά κανάλια καί τίς διαρκῆς ἐρμηνείες-πανακείες γιά τήν "ἐπαναστατικότητα τους".

Θα πρέπει ἐδῶ νά παρατηρήσουμε, ἰαῶς, πως τό εἰσαγόμενο ἀπο τή Δανία "εἶδος", εἶναι γι' ἄλλη μία φορά ἀποκαλυπτικό τής ἀδυναμίας μας, ὅχι τόσο στο νά "καταναλώνουμε" ἄλλοτρια πράγματα, ἀλλά στο νά τὰ γεννήσουμε.

Καί ἰαῶς δούμε τους εαυτούς μας νά ξαναγίνονται μαρτυρες-θύματα τού φαινομένου τής μίμησης-οικειοποίησης, δηλωτικό τού τροποῦ πού ἡ Κουλτούρα ἐπιβάλλει τίς διαρκῆς μεδερ-φετίχ στη κοινωνία τής.... Ἀντιγίου.

Ὅμως τό "κίνημα τών τρελλῶν τής Δανίας" δέν πατεῖ νά εἶναι μία προκλήση- προκλήση "ἐνδαρυντική" γιά τίς δύνα-τοτητές τών αὐτονομῶν περιδωριστικῶν ομάδων...

Ἰαῶς εἶναι σίκορος ν' ἀρχίσουμε νά ψάχνουμε στα σοβαρά γιά τό μέγεθος τής μῆτης μας!!!

τολιστούμε σαν πολιτικό κίνημα και μετά σαν αντικαπιταλιστικό.

Οι επαγγελματίες όμως, δεν αποφασίζουν να αποδυθούν σ' έναν τέτοιο αγώνα και αντιδρούν σ' αυτή την πρόταση. Λένε: «ότι θα έχουν προβλήματα με τη δουλειά τους. Η γνώμη μου είναι ότι πρόκειται για τεμπέληδες και δεν ανησυχούν απ' αυτήν την ιστορία στον ίδιο βαθμό μ' εμάς».

«Ευτυχώς, η απαξίωση που δίνει το κράτος στους ψυχικά ασθενείς, είναι αρκετά καλή (γύρω στις 23.000 δραχμές) και έτσι δεν υπάρχουν τουλάχιστον οικονομικά προβλήματα. Αυτό που μας ανησυχεί είναι ο συναγερμός και η έλλειψη επιτοσύνης μεταξύ των συναγωνιστών».

«ΚΑΠΕΛΛΩΝΟΥΝ» ΤΟ ΚΙΝΗΜΑ

Ενδιαφέρουσα ήταν επίσης η συζήτηση με τον Γκερν Μίτσε, δημοσιογράφο και ασθενή επίσης. Αφού πεί πως υποφέρει από μανιοκατάθλιψη, μπαίνει αμέσως στο θέμα:

«Τό πρόβλημα, δεν είναι ποιοί είναι οι προσδευτικοί επαγγελματίες, αλλά οι καρριερίστες που καπελώνουν το κίνημα. Από τότε που μπήκαν αυτοί άρχισε η δυσπιστία. Οι επαγγελματίες πρέπει να πάρουν μιά και μόνη θέση: «Υπέρ» του κινήματος.. Όχι

νασαι αριστεροί, δεξιοί, κομμουνιστές. Μήπως δεν ξέρουμε τί γίνεται στην Αμερική και τη Ρωσία; Παντού υπάρχουν κλειστά ιδρύματα για ποινικούς και τρελούς..

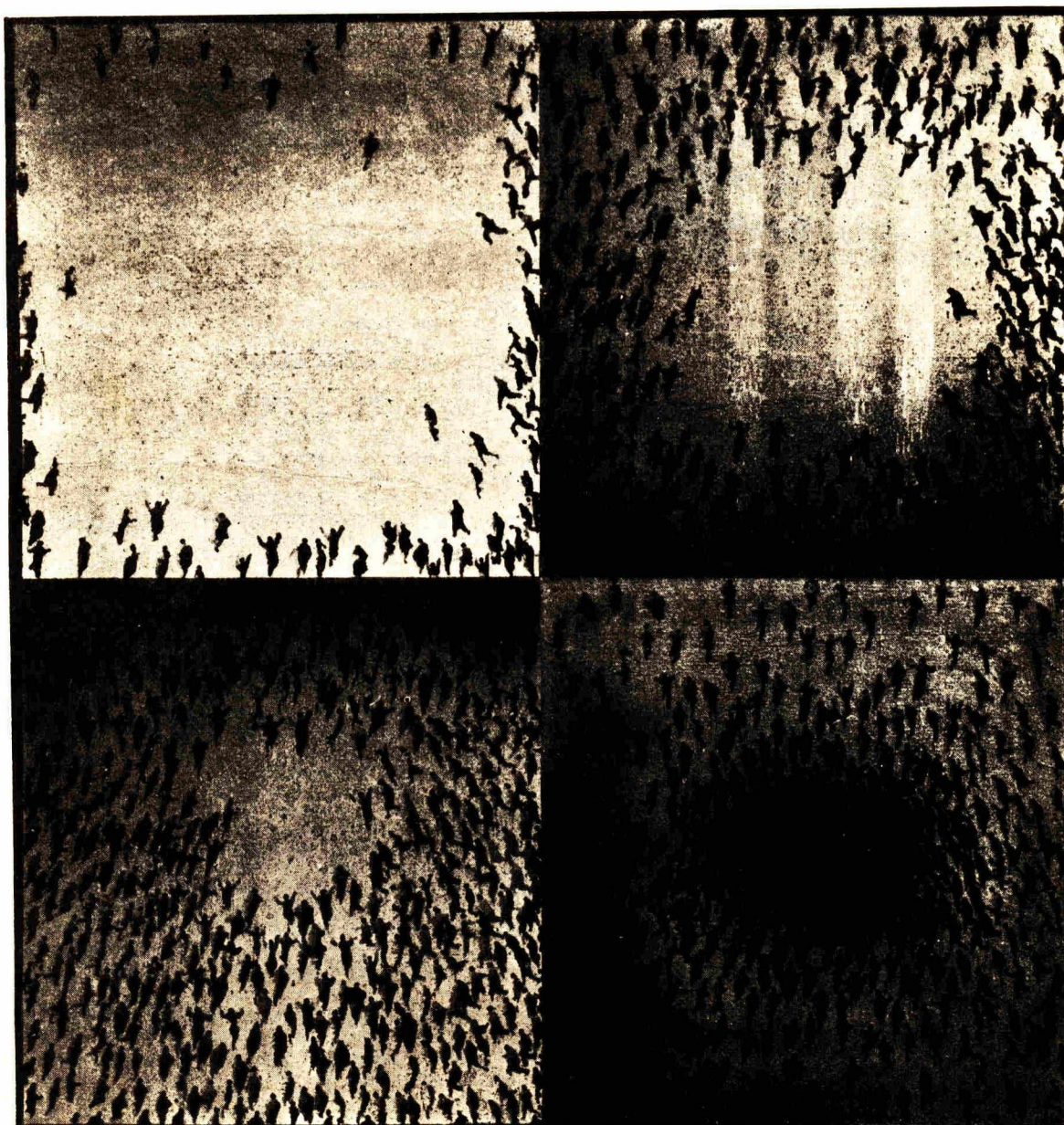
«Τό δίλημμα σ' έναν επαγγελματία είναι ότι ή θα αφοσιωθεί ολόψυχα ή θα διατηρήσει τα επαγγελματικά προνόμιά του με μιά φαινομενική μόνο, επαφή μαζί μας. Πρέπει να σταματήσει κάποτε το φιλικό κτύπημα στην πλάτη και η ερώτηση «Πώς είναι σήμερα;». Οι επαγγελματίες χρειάζονται, όπως και τα φάρμακα αλλά δεν είναι λύση.

«Λύση είναι, το πέραςμα της μπουλντόζας στα άστυλα και τα ψυχιατρεία. Εχθρός μας, είναι το σύστημα με τις διαγνώσεις και ετικέτες που μας κολλάν, με αποτέλεσμα περιφρόνηση και υποτίμηση. Δεν είναι ότι οι διαγνώσεις είναι λάθος. Όμως, το να έχουμε νούμερα όπως οι κατάδικοι, η ασθένειά μου νάναι το νούμερο τάδε στον κατάλογο του

Παγκοσμίου Οργανισμού Υγείας, και να μας αποκαλούν στα νοσοκομεία μ' αυτό το νούμερο, είναι κάτι που δεν μπορούμε να το ανεχθούμε.

»Και έπειτα, κάτι που μας ενοχλεί είναι ότι δεν επιτρέπεται η έρευνα στα ιδρύματα. Πριν τέσσερα χρόνια, μάθαμε από μιά στατιστική ότι τις γυναίκες τις δέρνουν πέντε φορές περισσότερα από τους άντρες. Δεν είναι λοιπόν τόσο καλές οι συνθήκες όσο ο κόσμος πιστεύει...

»Και τέλος —επανερχομαι στη διαμάχη μου με τους επαγγελματίες— είναι σκληρό γιά μας να έχουμε στο κίνημα τους ίδιους ανθρώπους που μας περιορίζουν και μας δέρνουν στα ιδρύματα».

ΣΥΝΘΕΣΗ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ

ΤΥΠΩΜΑ :

Κ. ΕΛΕΥΘΕΡΙΟΥ
ΣΠΕΤΣΩΝ 4
Α. ΑΝΑΓΓΥΡΟΙ

Ἡ ζωγραφικὴ αὕτὴ εἶναι μιὰ ἀπὸ τὰς πολλὰς
τοῦ δημιουργηθέντος ἀπὸ ἑνα ἄνδρα πού
εἶτα ἐν τῷ χρόνῳ κλείσθηκεν ἐν τῷ νοση-
κομεῖο τῇ οὐκισσῶν. Εἶναι ἡ προστάθεια
τοῦ καθ' ἑαυτὴν νὰ ἐκδηλώσῃ τὰ αἰσθημα-
τα τοῦ περιγράψῃ τὸν πίνακα τοῦ ἐκ τῆ
προσταθείας τοῦ νὰ βρισκῆται ἐν ἑνὶ
ἀνθρώπῳ μέρας τῷ καιρῷ τῆς Μετ' ἡμετέρας
κρίσεως. Ἐν τῷ κέντρῳ βρισκόνται συμβολα-
τοῦ δηλωτικῷ κόσμῳ - ἀνθρώποι, κομμοί-
τες, ἡ βομβὰ ἀποχρῶντος κ.τ.λ. Ἐξοὺς
"τραβῶνται" παρὰ τοῦ ἐν ἑαυτῇ τοῦ
κόσμου. Τὸ πρόσωπο κατὰ ἀριστερὰ
εἶναι τὸ ἴδιον τοῦ ἀποχρῶντος. Ἡ γυναῖκα ἐκ
δεξιὰ ἀντιπροσωπεύει τὴν μαρτυρίαν. Τὸ
νὰ καπνίζῃς τὴν μαρτυρίαν εἶναι εἶναι
να πῆρες τὸ μνημόνόν σου. Τὸ μὲν ψαλμὸς
εἶναι ὁ Θεός.

